

Giới thiệu Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie

Bạn gái của người khác dù có xấu xí đến đâu cũng là một con người còn bạn gái của anh thì sao? Bạn gái của anh là một Zombie chính hiệu à nha.

Điều anh mong muốn chỉ là có thể nuôi bạn gái mình mập mạp trắng trẻo mà thôi những thứ khác anh không hề quan tâm dù cho cô là một con Zombie đi nữa.

Đổi mặt với sự cung chiêu của người nào đó thì cô dù là Zombie không có suy nghĩ nhưng vẫn thấy rất hài lòng nhưng cũng có chút bất đắc dĩ.

Cơm cô có thể tự mình ăn! Nước cô có thể tự mình uống! Ai làm cô chướng mắt cô cũng có thể tự mình diệt trừ!

Chỉ là nếu có người muốn ra tay giúp đỡ cô, cô cũng không muốn ngăn cản a.

“Không có ai có thể ngăn cản mối quan hệ của chúng ta, nếu như có người như vậy thì...”

Người nào đó cầm tay bạn gái mình đứng ở trên thôn sơn nhìn qua những người được gọi là chính nhân quân tử, lộ ra nụ cười rất chi là nho nhã lên tiếng “Chúng ta liền giết sạch bọn họ là được”

Tóm lại đây là câu chuyện về một nam nhân cố chấp đến biến thái, yêu điên cuồng một nữ nhân dù cô ấy đã biến thành Zombie cũng không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Là người hay là Zombie

Chương 1: Là người hay là Zombie

Trong rừng rậm âm u không nhìn thấy ánh mặt trời, từng đợt khí tức tanh hôi phát ra làm người ta nôn mửa. Ở đâu cũng có thể nghe được tiếng Zombie gầm nhẹ, làm cho da đầu tê dại từng cơn.

Nhưng mà thứ càng khiến người ta sợ hãi không phải là những con Zombie du dương này, mà là một người đàn ông.

Người đàn ông kia đang ngồi xổm bên cái bao bố rách nát, ôn nhu lắm bấm cái gì đó, khuôn mặt kia tựa như đang cùng người yêu nói lời ngọt ngào động lòng người.

“Em có đói không?” thanh âm của anh thành thực, khàn khàn, nghe rất êm tai.

Mà ở trước mặt anh trừ cái bao bố rách nát hơi nhúc nhích ra căn bản không có ai cả.

“A. “Âm thanh của anh chợt có chút ảo não vỗ nhẹ xuống trán của mình, đưa tay thận trọng cời nút thắt của chiếc túi.

Thoáng cái ba lô đã được mở ra, một cái đầu Zombie mục nát từ trong túi lòi ra, tóc bấn thủ sền sệt dính dính ở trên mặt của nó, khiến người không biết rõ ngũ quan của nó, nhìn qua càng kinh sợ.

“Lam Lam, có còn nhớ anh không, anh là Mặc Văn.” Mặc Văn cười ôn nhu, vén mái tóc sền sệt của Zombie ra sau tai, giọng nói ôn nhu nhưng lại mang vài phần mất mát, “Em hẳn là không nhớ anh...”

Con Zombie tựa hồ là ngửi thấy mùi thịt trên người nhân loại phát ra, nằng gào thét dữ tợn một tiếng há miệng ra liền hướng về phía cánh tay của Mặc Văn mà cắn, nhưng đúng lúc miệng nó sắp chạm phải cánh tay của Mặc Văn liền rụt trở về, giống như là bị chạm điện.

Rõ ràng nó muốn ăn tươi nuốt sống tên nhân loại trước mắt này, nhưng một ý chí lại đang ngăn cản nó ngoạm cắn. Nó nghẹn ngào phát ra tiếng gầm nhỏ. Muốn tuân theo bản năng đi cắn “thức ăn” nhưng lại không ngừng cưỡng bách chính mình phải im lặng, đáng vẻ đáng thương giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

“Em vẫn nhớ anh phải không?” Mặc Văn khổ sở đem cánh tay lần nữa đưa đến bên mép của Zombie, giữa cổ họng mơ hồ mang theo mùi vị nghẹn ngào.

Tại vùng đất chết hằn tim suốt hai ngày hai đêm mới tìm được nằng từ trong một nhóm máu thịt, ngay cả hành động đơn giản nằng cũng khó hoàn thành, khi đó trong tuyệt vọng... Hẳn cảm thấy cả đời này đều sẽ không quên được.

Nhưng là tại thời điểm ôm lấy cả người đầy vết bầm của nằng, đứa nhỏ này chỉ phát ra một tiếng nghẹn ngào, rõ ràng rất đói nhưng vẫn như cũ không

muốn cắn người, cái đáng về đáng thương kia trong nháy mắt kịch liệt xé nát trái tim của hắn.

Đây là Vu Lam, đây là người con gái hắn yêu suốt tám năm.

“En đói liền ăn anh có được hay không? Đến lúc đó anh cũng biến thành Zombie, chúng ta liền có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Trực tiếp cúi người ôm lấy Vu Lam, Mặc Văn tựa như là không hề nhận ra trên người Zombie phát ra mùi hôi tanh, trực tiếp đem cổ của mình, nơi yếu ớt nhất phơi bày bên miệng của Vu Lam.

Mùi hương máu thịt ngọt ngào làm Vu Lam từng trận mê muội, nhưng nàng vẫn là không chịu cắn.

Nàng dường như đang thống khổ đấu tranh, đồng thời phát ra âm thanh gào thét thảm thiết.

“Được được được...” thấy vậy Mặc Văn vội vàng buông lỏng Vu Lam lui về sau nửa bước, con người đen nhánh chứa đầy áy náy, mơ hồ chột lóe lên một chút, “Anh không buộc em.”

Cảm giác được mùi hương thức ăn cách xa nàng một chút, Vu Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hơi thở đột nhiên hào hển nặng nề, đôi mắt đục ngầu chăm chú nhìn chăm chăm Mặc Văn, sợ hãi lùi lại đến gần mình.

Thấy vậy Mặc Văn thở dài một cái, cúi người lại cõng lên túi đeo lưng chuyên chở của nàng.

“Nhưng là em đói đúng không?” Mặc Văn thoáng nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quét chung quanh cây cối một vòng, “Em không ăn thịt của anh... Cái kia có phải ăn Zombie khác hay không?”

Vu Lam nghe không hiểu lời nói của Mặc Văn, nàng tựa hồ rất bất mãn trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh “Ưc” sau đó cố gắng từ trong túi đeo lưng bỏ ra ngoài.

Ba lô cao bằng nửa người, đầy đủ trang bị, Mặc Văn đem ba lô giữ rất chắc chắn, dù nàng giãy giụa thế nào đi nữa cũng chỉ có thể chen dè cái đầu ra ngoài.

Nàng có chút tức giận cắn một góc túi đeo lưng, Vu Lam nghiêm mặt, thiếu chút nữa đem con mắt trái kia vốn dĩ đã dần ra hơn so với con người rơi làm ra luôn.

Nhìn lấy bộ dáng tức giận của Vu Lam, Mặc Văn chỉ là chống cằm ngồi ở một bên, vẻ mặt thỏa mãn biến thái.

Lá cây vì gió mạnh vang lên tiếng xào xạt, một con Zombie to lớn bỗng nhiên từ trên cây nhảy xuống, chính xác hướng về phía Mặc Văn, rất hiển nhiên đối với cái “Thức ăn” này quan sát rất lâu rồi.

Mặc Văn cũng không ngần ngại đưa tay đem ba lô vững vàng bảo hộ ở trong ngực, sau cũng nhảy lên nửa bước.

Hắn quét mắt qua tên Zombie, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, giống như nó không phải là Zombie, mà là một thứ không quan trọng. Con Zombie đánh một đòn không trúng, động tác cũng chưa từng dừng lại, phun nhổ một bãi nước miếng vẫn đục xuống đất, gặm nhẹ lần nữa nhào tới.

Lần này Mặc Văn không có lui nữa, hắn hơi không kiên nhẫn lấy ra một con dao găm bên đùi, trước nghiêng người trực tiếp từ dưới lên trên đem cái đầu của Zombie chém rơi xuống đất.

Nhìn động tác như đơn giản nhưng mang theo mỹ cảm như nước chảy mây trôi, tiếp theo lại nhanh chóng hơn tinh chuẩn hơn nữa.

Zombie cấp năm trở xuống da thịt đều cực kỳ nhão, nhưng trực tiếp dùng dao găm cắt lấy đầu của Zombie như vậy cũng chỉ có dị năng giả mới có thể làm được nhanh chóng như vậy.

Cả người của Mặc Văn bị dính máu sền sệt vẫn đục, hắn cau mày một cái, nhìn qua Vu Lam không có chút thương tổn nào, chân mày liền dần ra.

“Muốn ăn không?” chỉ chỉ con Zombie đã không còn động đậy, Mặc Văn ôn nhu hướng về phía Vu Lam hỏi.

Nhưng mà Vu Lam vẫn còn đang tức giận, cố gắng bỏ từ trong túi đeo lưng giầy giụa đi ra, hoàn toàn không có nghe được lời nói của Mặc Văn, đồng thời cũng đối với Zombie nằm dưới đất không có hứng thú gì.

“Không muốn sao.” Mặc Văn than thở, Vu Lam cái gì cũng không ăn phải làm sao đây, nàng bây giờ mặc dù biến thành Zombie, nhưng mà Zombie nếu như thời gian dài không ăn uống mà nói cũng sẽ chết.

“Chết” cái chữ này vừa xuất hiện trong đầu của Mặc Văn, trong nháy mắt con người hắn vốn dĩ đen nhánh càng thêm sâu thẳm hơn, giống như trong địa ngục lạnh lẽo thể lương tuyệt vọng vực sâu Tử Vong. Nếu như lúc này có người bên cạnh đã sớm bị khí tức lạnh như băng quanh thân Mặc Văn dọa sợ đến chân đều không thẳng lên được, nhưng mà bây giờ nơi này chỉ có một con Zombie đã chết và Vu Lam cái gì cũng không biết mà còn cố gắng chạy trốn thì không có ai cả.

“Nhất định sẽ có cách giải quyết.” Mặc Văn lẩm bẩm, cánh tay sờ nhẹ vào gò má Vu Lam, chột nghĩ tới điều gì lại cúi người thả cô ở trên mặt đất.

Xoay người nhìn đầu của con Zombie trên đất, Mặc Văn nắm dao găm trực tiếp từ bên trong khoét ra được một viên tinh hạch màu xám.

Zombie cùng dị năng giả bọn họ đều giống nhau, đều phải có tinh hạch mới có thể tiến hóa, chẳng qua là dị năng giả chỉ cần tinh hạch để hấp thu năng lượng, mà Zombie là muốn đem tinh hạch ăn vào trong bụng.

“Em ăn cái này không?” Mặc Văn tỉ mỉ lau đi vết máu bên trên viên tinh hạch. Ôn nhu lấy lòng đặt ở bên miệng Vu Lam.

Mắt Vu Lam đục ngầu bỗng sáng rực lên, nàng há một cái liền đem tinh hạch nuốt vào trong miệng, trong lúc đó còn cẩn thận tránh được tay của Mặc Văn.

Nhìn tinh hạch cứng rắn trong miệng Vu Lam được nhai giống như là nhai đậu, nghe tiếng nhai “Cọt kẹt” vang lên. Mặc Văn lộ ra nụ cười vui thích, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Vu Lam, “Thích không?”

Vu Lam không thêm đề ý tới hắn, nàng nhai hai cái liền nuốt tinh hạch xuống. Giống như lúc bình thường đưa ra đầu lưỡi thối rửa liếm liếm khoe miệng của mình.

Thấy vậy Mặc Văn cũng không cường bách Vu Lam trả lời, hắn cúi người lần nữa đem ba lô đeo lên.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mãi mãi ở chung một chỗ

Chương 2: Mãi mãi ở chung một chỗ

Dị năng giả hấp thu tinh hạch càng nhiều, năng lượng càng lớn giống như Zombie ăn tinh hạch càng nhiều, cấp bậc sẽ càng cao.

“Nếu như em ăn càng nhiều tinh hạch hơn, có thể hay không sẽ biến trở về đáng về trước kia?” Mặc Văn tâm tình rất tốt lắm lắm. Giày ống cao quần dụng thất thiếu giẫm trên rễ cây thối rữa, phát ra từng tiếng xào xạc vọng về.

“Ồ...” Vu Lam giống như bình thường phát ra một tiếng gầm nhẹ phụ họa, nàng như là nghe được tiếng của Mặc Văn, vừa như chỉ là muốn kêu một tiếng thôi.

Bất kể là nguyên nhân gì, Mặc Văn đều bị một tiếng này của Vu Lam lấy lòng. Hắn nhanh chân đi khỏi rừng rậm, nhìn lấy bầu trời âm u phát ra một tiếng cười to.

Tiếng cười này trung khí mùi phần thoáng cái đưa tới không ít Zombie du đãng, bọn họ phát hiện Mặc Văn trong nháy mắt liền gầm to nhào tới, dùng cả tay chân giống như dã thú tiến lên.

Hoàn toàn không nhìn ra bọn họ cũng đã từng là loài người.

“Tới đây thật đúng lúc.” con người Mặc Văn đen nhánh thoáng qua một đạo hung quang giống như là ác quỷ, móc ra dao găm, hắn không chút do dự liền vọt vào bên trong bầy Zombie, như điện chớp qua lại tàn phá.

Máu thịt văng tung tóe, tiếng gào thét bị thương vang lên khắp nơi. Mà người có thể nhìn thấy tàn thương tất cả cũng chỉ có Vu Lam bị trôi buộc trong túi đeo lưng.

Sắc trời dần dần tối, Mặc Văn móc ra viên tinh hạch của con Zombie cuối cùng, đứng đây quét mắt quanh những con Zombie bị chặt đầu, tìm một chỗ coi như còn sạch sẽ trên đá ngồi xuống.

Lấy thực lực của hắn đối phó những con Zombie cấp sáu trở xuống này căn bản cũng không cần dùng tới dị năng, cho nên những con Zombie này đều là bị thân thủ của hắn lần lượt chặt đầu xuống chém chết.

Tận thế bùng nổ đã được hai năm, hắn bây giờ cũng đã là dị năng giả cấp mười hai.

Quy tắc cấp bậc Zombie cùng dị năng giả phân chia đều giống nhau. Mỗi lúc giai hóa lên một cấp, nội cách khác cấp sáu đến cấp bảy coi như là theo cấp một đến cấp hai, cấp mười hai đến cấp mười ba là cấp hai đến cấp ba.

Mỗi một lần thăng cấp lên đều tương đối khó khăn, đến đó mới thôi thậm chí còn có rất nhiều dị năng giả dừng lại tại cấp sáu không cách nào tiến thêm được nữa.

Trước mắt mới chỉ Hoa Quốc nổi tiếng mới có ba người đạt tới cấp mười ba trở lên, theo thứ tự là thủ lĩnh nam bộ, thủ lĩnh một khu phía bắc cùng với người quản lý đại kiều.

Lau đi vết bẩn bên trên tinh hạch, Mặc Văn đem bao lô chứa Vu Lam ôm vào trong ngực, đem từng viên tinh hạch cho nàng ăn.

“Ô. ” Sau khi ăn năm viên tinh hạch, Vu Lam không muốn ăn thêm nữa. Nàng hừ hừ quay mặt sang chỗ khác, nhắm mắt lại muốn ngủ.

“Không ăn nữa sao? ” Mặc Văn bùng mặt của Vu Lam nhỏ giọng hỏi.

Vu Lam còn không thèm để ý đến hắn, ngay cả ý muốn mở mắt cũng không có.

“Chúng ta để đây ngày mai lại ăn tiếp.”

Đem tinh hạch còn dư lại cất kỹ, Mặc Văn ôm lấy Vu Lam tựa vào chỗ bả vai của nàng cũng thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

“Có thể được ôm lấy em ngủ như vậy, anh đợi đã tám năm rồi.”

Ban đêm là thiên đường của các Zombie, bọn chúng khắp nơi du dương tìm kiếm đến thức ăn. Lại duy chỉ có không đến gần Mặc Văn.

Một thân Zombie máu đen đã che đi mùi thịt thơm nhân loại của hắn , khiến cho Zombie không nhắc lên được khẩu vị .

Một đêm ngon giấc.

Không khí sáng sớm luôn trong lành hơn một chút so với lúc khác, mặc dù không có tiếng chim hót tiếng ve kêu. Nhưng mà lá cây ở trong gió vang lên âm thanh vẫn làm lòng người thoải mái.

Mặc Văn mở mắt, đã hai ngày hắn chưa có ăn cái gì, mơ hồ cũng cảm thấy đói.

Nhìn thấy Vu Lam vẫn nhắm như cũ, hắn thận trọng tìm ra một ít bánh bích quy cứng rắn khó mà nuốt trôi nhét vào trong miệng.

Giơ lên hai cánh tay ôm Vu Lam hoàn vào trong ngực, Mặc Văn nhìn chung quanh chỗ hoang vu này một vòng nhúu lại đôi lông mày.

Hiện tại hắn không thể chỉ cùng Vu Lam hai người sinh hoạt, còn nhất định phải đến chỗ có thật nhiều Zombie.

Chỗ có thể thỏa mãn điều kiện như vậy, chỉ có vùng đất tử vong.

Vùng đất tử vong được chia làm mười hai khu lớn, bọn họ bây giờ là đang ở Nhất khu, bình thường chỉ có Zombie cấp sáu trở xuống, số lượng cũng không phải là nhiều.

Khu cận càng cao, độ nguy hiểm của Zombie cũng càng cao.

Tỷ như Nhị khu độ nguy hiểm liền so với Nhất khu cao hơn, Nhị khu mặc dù nhiều chỉ có Zombie cấp sáu trở xuống, nhưng là số lượng lại cực kỳ lớn.

Lấy thực lực của hắn bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể tiến vào Ngũ khu, như thế ở trong năm nơi này, cũng chỉ có Tam khu thỏa mãn nhất điều kiện của hắn.

Tam khu nhiều Zombie cấp sáu trở xuống, nhưng là cũng có số ít Zombie cấp sáu trở lên, cấp mười hai trở xuống, cứ như vậy hắn sẵn được tinh hạch cấp bậc cũng sẽ hơi cao một chút.

Điểm trọng yếu nhất là Tam khu mặc dù là vùng đất tử vong, nhưng mà phần nhiều là kiến trúc cao tầng hoang vu, rất thích hợp cho hắn và Vu Lam hai người cùng nhau sinh hoạt.

“Chúng ta sẽ mãi mãi ở chung với nhau. ” Mặc Văn nhìn quanh Vu Lam, lộ ra một nụ cười hiếm có, như ánh mặt trời.

“Húc ca, đây đã là vùng đất tử vong, chúng ta tới đây là được rồi chứ ?”

Một chiếc xe việt dã theo trên cát vàng chạy nhanh qua, mang theo từng trận bụi đất. Ngoài xe là hoàn toàn hoang lương, bên trong xe mấy người ngược lại rung đùi đắc ý, nghe tiếng bùng nổ của nhạc Heavy Metal dị thường thích ý.

“Mày biết cái gì, tiếp tục lái xe! ” Người được gọi là “Húc ca ” cười lạnh một tiếng, kéo nữ nhân ăn mặc hở hang một bên hôn một cái sau đó mới hướng về phía tài xế, mới vừa nói hung hãn nói, “Tiểu tử này đã đối nghịch với ta, vậy sẽ phải chết ở chỗ của Zombie này “

“Vâng. ” tên tài xế không dám nhiều lời, trán đổ mồ hôi nhưng vẫn là thành thành thật thật lái xe tiếp.

Hắn bắt quá là một người bình thường, là thủ hạ làm việc của Trương Húc mà thôi, còn không có năng lực gì mà cầu xin tha thứ cho người khác.

“Húc ca ~ ” cô gái bên người Trương Húc nũng nịu ôm lấy cánh tay của Trương Húc, nịnh hót chen lấn ngực của mình qua, lộ ra một mảnh xuân sắc tuyệt đẹp, “Tên kia chính là không có mắt, lại dám cùng ngài đối nghịch, không phải hắn là anh em của ngài sao.”

“Là anh em cái gì, chẳng qua chỉ là một nghiệt chủng lai lịch không rõ mà thôi. ” Trương Húc hừ lạnh nói. Đồng thời cũng có chút không vui quét mắt nhìn

nữ nhân.

Nữ nhân kia cảm giác đỉnh đầu chợt lạnh, vội vàng qua loa lấy lệ gạt đầu một cái sau liền ưỡn ngực, ánh mắt quyến rũ như tơ nhìn Trương Húc dịu dàng nói, “Húc ca chờ ngài xử lý xong chúng ta trở về nha, ở chỗ này em cũng không có cách nào phục vụ ngài.”

“Người nữ nhân này lại gấp gáp như vậy sao.” Trương Húc cười tà một tiếng, kéo cánh tay của nữ nhân qua, cắn lỗ tai của nàng mập mờ nói, “A Yến, người...”

“Húc ca, trước mặt giống như có người.” ngồi ở vị trí kế bên chỗ tài xế một tên nam nhân đột nhiên cắt đứt lời tán tỉnh của Trương Húc, trọn to hai mắt nói.

Phía trước một người đàn ông đang công một cái bọ lớn gần phân nửa người sau lưng. Hắn từng bước từng bước đi về phía trước, hắn mặc một bộ đồng phục tác chiến màu xám tro, ngoại trừ một cái dao găm trên chân ra cũng không còn có cái vũ khí nào khác.

Nam nhân kia vẫn cứ như vậy bình tĩnh bước đi giữa gió lớn của hoàng sa, không nhìn Zombie, không nhìn hoàn cảnh.

Mặc dù không nhìn thấy ngũ quan người đàn ông kia, nhưng hắn lại cho người khác cảm giác rất nguy hiểm.

Một người mà dám ở vùng đất tử vong này bước đi, thật không biết nên nói hắn là gan lớn hay là không cần mạng nữa.

Trương Húc rất hiển nhiên cũng chú ý tới người đàn ông kia “Gan thật lớn” lòng mảy mẩn lại đưa tay ra hiệu cho tài xế dừng xe.

“Từ Hồ, mày đi xuống xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Rốt cuộc có xe ở đây

Chương 3: Rốt cuộc có xe ở đây

Từ Hồ đáp một tiếng, ngay lập tức từ chỗ kế bên người lái nhảy xuống. Cả người bấp thập tại lúc rơi xuống đất đều căng thẳng lên, hắn thấy nam nhân kia tựa hồ vẫn không có chú ý tới hắn không khỏi theo thói quen sờ một cái sau ót tro trụi của chính mình quát to một tiếng, “Này, người đứng lại!”

Tiếng gào này sánh ngang tiếng sấm lúc mưa to, chỉ cần không phải người điếc đều nghe được.

Mặc Văn bước chân dừng một chút, lát sau mới chậm rãi quay đầu lại.

Ngồi ở trong xe A Yến thấy rõ dung mạo Mặc Văn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cả khuôn mặt đều có chút nóng lên, vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nữa.

Người đàn ông này trắng nõn đến gần như trong suốt trên gương mặt có một đôi con ngươi giống như hổ đen thâm thúy, dường như có thể hút đi thần trí người khác, sắc môi hắn hơi tím bầm không những không khiến người ta cảm thấy bệnh hoạn, ngược lại làm cho người ta một loại cảm giác tà tử.

Tại sao, tại sao có thể có người đàn ông đẹp trai như vậy?

Không thềm để ý chút nào đến ánh mắt quan sát của người khác, Mặc Văn nhìn chằm chằm cái chiếc xe việt dã kia, bờ môi giương lên, dường như muốn nói cái gì, chỉ là mọi người đều không có nghe rõ lời của hắn.

Hắn nói cái gì? Từ Hồ mặc dù không nghe được lời nói của Mặc Văn. Nhưng hắn chỉ cảm thấy phía sau dâng lên từng cơn ớn lạnh.

Thật ra thì Mặc Văn cũng không nói gì đặc biệt, hắn chẳng qua nhàn nhạt nói một câu:

“Lần này có thể có xe đi rồi.”

Trương Húc ngược lại không cảm giác rung mình gì, trước tiên hắn chú ý tới sự thay đổi của A Yến, lập tức đã hiểu rõ cái gì, liền cho A Yến một bạt tai liền ở trên mặt.

“Gái điếm thôi!”

Trương Húc là một dị năng giả cấp năm, một bạt tai này đánh xuống trực tiếp đánh A Yến hoa mắt choáng váng đầu, cơ hồ đánh gãy cổ của cô.

“Đem cái bao của hắn đoạt lấy cho ta!” đánh xong A Yến dễ chịu rồi, Trương Húc tự mình đi xuống xe ra lệnh cho Từ Hồ, trên mặt phủ đầy nếp nhăn

tản ra từng trận lệ khí.

Dù sao không có một người đàn ông nguyện ý cho nữ nhân của mình đem ánh mắt mê luyến rơi vào trên người đàn ông khác.

Hắn muốn cướp đi đồ của nam nhân đáng chết này, để cho hắn đòi chết tại vùng đất tử vong này!

Từ Hồ theo lệnh, thân hình lóe lên biến mất ngay tại chỗ, một giây kế tiếp đã xuất hiện ở trước người của Mặc Văn cố gắng cướp đoạt ba lô trên lưng hắn.

Từ Hồ là dị năng giả cấp sáu, tốc độ của hắn đã sắp đạt mức độ đến mắt thường không cách nào bắt được.

Nhưng đó là đối với người bình thường.

Còn đối với Mặc Văn mà nói, Từ Hồ có chạy nhanh hơn nữa, trong mắt hắn cũng giống ốc sên bò không sai biệt lắm.

Nhìn thấy tay của Từ Hồ cố gắng đụng vào balo của mình, đáy mắt Mặc Văn xẹt qua một đạo sắc lạnh. Hắn nhanh chóng né người, từ chỗ trọng tâm của Từ Hồ chệch đi trong nháy mắt rút ra dao găm trực tiếp đâm vào cổ của hắn.

Máu tươi văng khắp nơi, Từ Hồ trợn to hai mắt dường như còn chưa phản ứng kịp, vô lực ôm lấy cổ họng của mình, lại không ngừng được máu tươi phun trào ra.

Hắn đau muốn kêu lên, nhưng là lại chỉ có thể phát ra từng tiếng như thú bị nhốt nghẹn ngào.

Một tay chống nạnh còn làm trạng thái dừng mãi, Trương Húc trực tiếp sợ đến choáng váng, hắn không thể tin tưởng hai mắt nhìn Từ Hồ chết đi, hai chân run ngay cả đứng cũng không vững.

Đùa gì thế, Từ Hồ là dị năng giả cấp sáu! Cứ như vậy một chút là giải quyết xong rồi sao?

Mặc Văn xoa xoa chủy thủ của mình, gương mặt liếc nhìn Trương Húc, cái nhìn này rất bình thản, bình thản đến giống như là một cái hồ nước sâu thẳm.

Nhưng mà Trương Húc vẫn là sợ hãi đến mềm mại ngã trên đất.

”Dị năng giả cấp 5?” Mặc Văn nhàn nhạt mở rộng tầm mắt, nhắc chân đi tới trước xe liền mở cửa xe ra, sau đó kéo tài xế vẫn còn run lên từng cơn ra ngoài.

Tài xế kia bị ném cái mặt mày xám xịt, lăn hai vòng mới dám bò dậy.

Đem ba lô trên lưng đặt ở vị trí kế bên tài xế, Mặc Văn kéo ra giấy nịt an toàn liền đem ba lô bên chắc cố định ở trên ghế. Ánh mắt liếc đến một bên mặt sưng lên thật cao A Yên, đầu hắn không nhắc lên một chút nói, “Người đi xuống.”

A Yên tái nhợt nghiêm mặt nào dám nói một chữ “Không”, cô có chút thất vọng cup mắt xuống, mở cửa xe liền nhảy xuống.

Nếu là mặt của cô không có bị sưng mà nói, lúc này nói không chừng còn có thể dựa lên cái nam nhân lợi hại này.

Trương Húc sợ hãi đến chân đều như nhũn ra, thấy Mặc Văn dường như không có ý muốn giết hắn, trong lòng thoáng cái an định không ít, nhưng mà vừa thấy Mặc Văn muốn lái đi xe của hắn.

Nếu mà người này đem xe lái đi vậy hắn làm sao mà trở về?

“Người nếu muốn lái xe của ta đi có tin ta sẽ giết người hay không hay?” Trương Húc liều mạng bám lên cửa xe không cho Mặc Văn đóng cửa, đồng thời ngoài miệng trong yếu hô lên, “Người có biết ta là ai hay không!”

Mặc Văn lúc này đã hơi không còn kiên nhẫn.

Cũng không hi vọng nào Mặc Văn hỏi thăm, Trương Húc dừng một chút sau liền vội vàng nói, “Ta là thủ hạ của thủ lĩnh Hứa Kiệt Lâm hai khu phía bắc, Trương Húc!”

“Ai?” Mặc Văn thật giống như hứng thú nghiêng đầu đi, ánh mắt nguy hiểm híp lại.

“Ta nói là ta không cho phép... A!” cho là Mặc Văn bị giật mình, thời điểm Trương Húc còn muốn nói một lần nữa bỗng nhiên chỉ cảm thấy bả vai chột lạnh, cũng sốt phát hiện Mặc Văn cầm chủy thủ lên trực tiếp lấy một cái cánh tay của hắn.

Ôm lấy bả vai phun trào ra máu tươi ngồi sập xuống đất, Trương Húc phò phạc mắt nhìn thấy Mặc Văn nhảy xuống xe ngồi ở trước mặt của hắn.

Cặp mắt đen nhánh kia làm cho Trương Húc sợ hãi trực tiếp tè trong quần.

Vừa vặn lúc này Vu Lam cũng từ trong túi đeo lưng lộ ra cái đầu, con mắt đục ngầu của nàng mọc mọc dừng một chút, phát hiện bây giờ không chỉ là ba lô trôi buộc nàng, túi đeo lưng bên ngoài còn có một cái giấy nịt an toàn đem nàng cho cố định gắt gao.

Lập tức tức giận phát ra một tiếng gầm kêu, nghiêng răng liền muốn cắn người.

Luống cuống đứng ở một bên tài xế cùng A Yến nhìn lấy Vu Lam đều phát ra một tiếng thét chói tai, A Yến còn vội vàng chỉ Vu Lam hô lên, “Zombie, trong xe có Zombie!”

Bị làm ồn Mặc Văn có chút không vui quét qua A Yến một cái, cô ngay lập tức im lại, chẳng qua là người còn đang không ngừng run rẩy.

“Lam Lam, em nghe được cái tên này cũng rất tức giận đúng không?” quay đầu hẩn chăm chăm về phía Vu Lam, Mặc Văn cực kỳ ôn hòa cười nói.

Đáng tiếc Vu Lam nghe không hiểu Mặc Văn nói cái gì, nàng nếu là nghe hiểu được tuyệt đối trước cho Mặc Văn một cái ánh mắt tốt.

Cũng chính bởi vì cô nghe không hiểu cho nên cô lúc này chỉ là có một thái độ găm to, giấy giữa muốn từ trong túi đeo lưng chạy đi.

Cánh tay của Trương Húc chảy máu, hẩn mắt máu quá nhiều đã run rẩy liền một cái chữ đều không nói được, giống như là cá nằm ở trên tấm thớt mặc cho Mặc Văn xẻ thịt.

”Chờ ta chăm sóc kỹ cho Lam Lam, ta tự nhiên sẽ đi đem Hứa Kiệt Lâm băm thành thịt bột.” Mặc Văn quay đầu nhìn Trương Húc, nói ra một câu, không giải thích nữa. Liền đem dao găm cắm vào phổi Trương Húc.

Phổi chỗ này đối với thân thể con người mà nói rất đặc biệt, là vị trí hô hấp chủ yếu trên cơ thể con người. Nhưng mà nếu như bị thương mỗi lần người ta hô hấp đều sẽ đau đến gần chết, mặc dù sẽ không lập tức chết đi, nhưng là lại sẽ cho người sống không bằng chết, lại chịu hết đau đớn sau mới có thể hết khí.

“Nhìn người chẳng qua cũng chỉ là thủ hạ phân thượng của Hứa Kiệt Lâm ta liền để người từ từ chết đi là được rồi.” Mặc Văn bố thí nhìn lấy mặt Trương Húc vo thành một nắm, sau khi đứng dậy mắt lại nhìn cốp sau xe.

Mới vừa rồi nơi đó dường như truyền ra một tiếng “Cứu mạng”.

“Hỗn đản... Muốn chém giết muốn róc thịt thì tới thoải mái đi khục khục khục...” Trương Húc thấy vậy biết rõ mình không còn sống lâu nữa, hẩn cắn răng cố gắng chọc giận, muốn Mặc Văn cho hẩn một cái dao, nhưng mà phổi xông ra máu cũng đã xông lên khí quản hẩn để cho hẩn một trận ho khan, căn bản ngay cả lời đều nói không ra miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Là thương nhân di động sao

Chương 4: Là thương nhân di động sao

Mặc Văn cũng lười để ý hẩn, thu hồi dao găm đi tới sau xe mở ra cốp sau, nhìn chăm chăm nam nhân bên trong vết thương chẳng chịt cau mày.

Không nghĩ tới bên trong cốp sau còn giấu một người.

“Hẩn chọc Húc ca, Trương Húc, nên bị Trương Húc cho ném đến bên trong vùng đất tử vong.” rất sợ để cho Mặc Văn mất hứng, A Yến lên tiếng nhỏ giọng giải thích, liền đổi cách xưng hô với Trương Húc luôn, “Hẩn là em trai của Trương Húc... Hình như là một thương nhân di động.”

Chỉ tiếc Mặc Văn đối với người này là ai không có hứng thú gì, nhưng là đối với thương nhân di động lại vẫn có chút hứng thú.

Cái gọi là thương nhân di động chính là không có địa điểm buôn bán cố định, thương nhân mang theo hàng hóa rong ruổi ở khắp nơi trên thế giới tới mua đồ.

“Người là thương nhân di động?” hẩn nhìn chăm chăm nam nhân nằm ở cốp sau thấp giọng hỏi đến.

Nam nhân kia ho khan mấy tiếng, cực kỳ yếu ớt gật đầu một cái, dường như còn có chút sợ hãi rụt lại.

Thấy vậy khoe môi Mặc Văn nhắc lên một cái nhô không dễ thấy, chém đứt sợi dây trời nam nhân này.

“Ta cứu người.” tương đối “Ôn nhu” đem nam nhân kia để dưới đất, Mặc Văn cúi người cho nam nhân một ít bánh bích quy, trực tiếp nói, “Cho nên người phải hồi báo cho ta.”

Nam nhân vết thương chẳng chịt mượn cánh tay của Mặc Văn ngồi dậy, hẩn nhìn thấy trong tay có một ít bánh bích quy, chỉ cảm thấy nước mắt chảy ra ngoài.

Một ít bánh bích quy ăn tiết kiệm có thể ăn được một tuần, đây hoàn toàn là cho hần một con đường sống a!

“Ngài muốn tôi hỏi báo như thế nào?” nam nhân cổ họng khô khốc giật giật, âm thanh khàn khàn khó nghe.

“Tên của ngươi?” từng mắt lên, Mặc Văn nhàn nhạt nói.

“Trương Hàm”

“Rất tốt Trương Hàm” Mặc Văn lãnh đạm cười, “Phiên ngươi một tháng sau đi một chuyến đến vùng đất tử vong Tam khu, ta muốn cùng ngươi làm một giao dịch lâu dài.”

“Ngươi sẽ đến đi.” ngừng lại một chút, Mặc Văn nguy hiểm hip đôi con ngươi lại tặng thêm một câu.

”Biết, dĩ nhiên sẽ!” cảm giác giống như là bị rắn độc nhìn chăm chú vào Trương Hàm vội vàng đáp, sau lưng lạnh giá mơ hồ rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, “Ta đây sẽ đi Tam khu như thế nào mới có thể tìm thấy ngài?”

Hần căn bản không dám hỏi Mặc Văn tại sao phải đi Tam khu.

Mặc Văn đứng dậy, mắt nhìn xuống Trương Hàm nói, “Ngươi đến, ta tự nhiên sẽ biết.”

Dứt lời hần không muốn nói nhiều nữa xoay người hướng trên xe đi tới, lên xe thấy cánh tay của Trương Húc bị hần chém xuống, suy nghĩ một chút sau liền nhặt lên.

Quỳ ngòai dưới đất nhìn thấy Mặc Văn lái xe nghênh ngang rời đi, Trương Hàm cắn một ít bánh bích quy, cổ họng cảm thấy từng trận đau đớn.

Bây giờ chỗ này là vùng đất tử vong lại ở vòng ngoài, thời gian một tuần cũng có thể rời khỏi nơi này.

“Ngươi, ngươi khỏe không, xin hỏi một chút ngươi có thể dẫn ta rời khỏi nơi này sao?” một mực đảm nhiệm người ẩn hình, tài xế thận trọng đi tới gần Trương Hàm, mang theo tiếng khóc nức nở nói, “Ta chính là một người bình thường, bây giờ không có xe ta thật sự không có biện pháp trở về!”

Trương Hàm nghe vậy liếc tài xế một cái, hần có thể chưa quên bộ dáng người tài xế này đối với Trương Húc kia nghe lời răm rắp.

Tài xế dường như nhìn thấu sát ý của Trương Hàm, đỉnh đầu hần từng giọt lớn mồ hôi hột chảy xuống dưới, chân mềm nhũn trực tiếp quỳ dưới đất nói, “Trước là Trương Húc buộc ta lái xe ta cũng không có cách nào, ta chính là một người bình thường...”

Lấy cớ là người bình thường sao? Không muốn để ý tới tài xế kia, bộ dáng đáng thương, Trương Hàm mở mắt thấy người nằm trên đất lồng ngực còn có chút phập phồng là Trương Húc, đứng dậy liền đi tới.

“Ngươi không phải là muốn giết ta sao ‘Anh’.” Trương Hàm không chút do dự một cước giẫm lên ngực của Trương Húc, nhìn thấy miệng hần học máu bọt bọt dạng thống khổ dữ tợn cười nói, “Ta mạn phép không được như ý của ngươi rồi.”

Hần là dị năng giả cấp 3, thực lực mặc dù không bằng Trương Húc nhưng mà lại bởi vì là di động thương nhân cũng không lo ăn uống, nhưng mà lại thiếu chút nữa bởi vì Trương Húc mà chết ở cái địa phương quỷ quái này.

Cũng chính bởi vì hần là dị năng giả, lúc này trên người mặc dù còn có chút đau nhức, nhưng mà khôi phục một trận hần liền có thể bước đi bình thường.

“Ta nói sẽ không cùng ngươi làm ăn thì sẽ không làm, ngươi tại sao còn muốn buộc ta ở đây.” trên chân Trương Hàm hung hãn dùng sức, cho đến khi nghe được âm thanh xương sườn gãy lìa sau đó mới thu chân lại.

Trương Húc nhả ra một búng máu, đỏ mắt tuyệt vọng nhìn Trương Hàm chăm chăm, môi tím bầm, sắc mặt kim nén, lại một trận ho kịch liệt sau đó rốt cuộc đoạn khí, chết không nhắm mắt.

“Ngươi và ta cùng đi.” thấy vậy Trương Hàm thu hồi chân trên mặt đất, thất thần một lúc sau mới nghiêng đầu hướng về phía sau lưng A Yến nói.

Bị điểm tên A Yến che nửa bên mặt bị sung của chính mình mừng rỡ dị thường bước lên đi trước, bỏ rơi Trương Húc ôm lấy cái bắp đùi Trương Hàm.

“... Còn ta thì sao?” tài xế xoa xoa khuôn mặt hai mươi tuổi của hần, hốc mắt có chút đỏ lên.

“Ngươi? Tự sinh tự diệt.” Trương Hàm ác liệt cười một tiếng, kéo A Yến qua liền xoay người rời đi.

Nữ nhân còn có thể để trên đường giải trí một chút, nam nhân thì có thể làm gì?

Tài xế về mặt thất bại đứng tại chỗ, cũng không dám theo sau. Hần dám nói nếu như theo sau mà nói Trương Hàm tuyệt đối sẽ hạ thủ giết chết hần mất.

A Yến đỡ cánh tay của Trương Hàm cẩn thận quay đầu nhìn một cái tài xế cách bọn họ càng ngày càng xa, trong lòng nho nhỏ thở dài một cái, lại mơ hồ có chút hưng phấn.

Cô mặc dù là một nữ nhân bình thường, nhưng là chỉ cần có thể dựa vào dị năng giả mà nói liền còn có thể sống tiếp.

“Vừa mới với nam nhân kia không có việc gì chứ?” ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không cảm giác của Trương Hàm, A Yến nhỏ giọng nói, “Lúc này ta thực sự nhìn thấy trên xe có Zombie.”

“Lấy thực lực người đàn ông kia sẽ không chỉ bắt được một con Zombie?” Trương Hàm giễu cợt, ngay cả ánh mắt đều không cho A Yến một cái, hần nhìn bầu trời âm u, đáy mắt vẫn vện tia máu lóe lên một đạo tinh quang.

Người nam nhân kia từ đầu chí cuối mang đến cho hần một cảm giác chính là —— người điên.

Từ đầu tới cuối đều là người điên.

Hần luôn luôn tin tưởng trực giác của mình, người nam nhân kia hần không trêu chọc nổi, cũng tuyệt đối không thể chọc.

Mà lúc này người bị đàm luận là Mặc Văn đang hừ cười nhỏ, một bên nhàn nhã lái xe.

Vu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh vật thật nhanh lui về phía sau, an tĩnh cực kỳ, thỉnh thoảng sẽ từ trong cổ họng phát ra một âm thanh “Ừc “.

“Lam Lam muốn ăn tinh hạch sao?” mắt nhìn lấy bộ dáng chờ đợi của Vu Lam, Mặc Văn ôn hòa hỏi.

Vu Lam không để ý tới hần.

“Lam Lam...” bắt đắc dĩ Mặc Văn không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra sờ một cái lên gò má của Vu Lam, thử đưa tới sự chú ý của nàng. Lần này Vu Lam mới xem như tỉnh hồn, quay đầu lại liên ý vị nhìn hần chăm chăm.

“Muốn ăn tinh hạch sao?” Mặc Văn lại hỏi một lần nữa, đồng thời lấy ra hai viên tinh hạch đưa tới bên miệng của Vu Lam.

Vu Lam có chút do dự nhìn thấy tinh hạch trong tay Mặc Văn, một hồi lâu sau đầu khẽ nhúc nhích, cái miệng ăn một viên, một viên khác nói cái gì cũng không chịu ăn.

Cả ngày hôm nay tổng cộng ăn sáu viên tinh hạch... Trong lòng Mặc Văn âm thầm ghi xuống.

Mỗi một cái cấp bậc một ngày có thể hấp thu vào năng lượng đều là có giá trị giới hạn, thấp hơn giá trị giới hạn mà nói thì trình độ phát triển liền sẽ bị giảm bớt, nhưng mà cao hơn mà nói năng lượng qua bão hòa còn đối với cơ thể tạo thành tổn thương.

Bây giờ nhìn lại Vu Lam mỗi ngày có thể hấp thu vào năng lượng chính là sáu viên tinh hạch.

Trước kia Vu Lam là dị năng giả cấp năm cách ly hình, có thể thành lập được một tầng phòng vệ trở ngại nhất định cường độ công kích của dị năng giả, mà bây giờ Vu Lam tựa hồ chỉ là một Zombie cấp hai.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đến vùng đất tử vong tam khu

Chương 5: Đến vùng đất tử vong Tam khu

Giương mắt thấy ánh mắt Vu Lam vẫn không nhảy mắt đang nhìn chăm chăm mình, Mặc Văn cũng cong cong con ngươi nhìn lại.

Hai người liền ngây thơ như vậy nhìn nhau một hồi lâu Mặc Văn mới đánh tay lái đem xe sắp đụng vào gốc cây cứu trở lại.

“Gào.” thấy Mặc Văn trước tiên mở ra con nết, Vu Lam phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi sau ngẩng đầu chín mươi độ nhìn nóc xe, cũng không biết đang nhìn cái gì.

“Em có phải hay không trong lòng đắc ý nhìn anh?” Mặc Văn thấy vậy đưa tay ra xoa xoa đầu của Vu Lam, đem đầu nàng vặn trở về, đầu của nàng cong ở cái góc độ này thật là quý dị, giống như cái đầu lập tức sẽ rớt xuống vậy.

Vu Lam tàn bạo tron mắt nhìn Mặc Văn một cái, cái miệng há to muốn cắn hần. Bất quá miệng của nàng mới vừa chạm phải tay của Mặc Văn liền giống như là bị chạm điện, thật nhanh lui ra, trong cổ họng tiếng “Ừc ực” vang dội, cũng không biết nàng muốn biểu đạt cái gì.

Nheo nhẹ một cái lên mũi Vu Lam, Mặc Văn bắt đắc dĩ cười một tiếng nói, “Lam Lam, lúc này anh giết người có phải đã dọa đến em không?”

Lần này Vu Lam trực tiếp quay đầu sang chỗ khác nhìn chăm chăm về phía cửa sổ. Hoàn toàn không nhìn Mặc Văn, mặc hần làm bầm lâu bầu đi.

“Bất quá hần là sẽ không. ” Mặc Văn quả nhiên đang làm bầm lều bầu, ngón trỏ tay trái hần vô thức gõ lên tay lái, nhếch miệng lên một cái khó có thể dùng lời diễn tả được nụ cười kia, “Khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, anh liền giết người rồi a.”

Hần lần đầu tiên nhìn thấy Vu Lam chỉ mới có chín tuổi, buộc tóc thắt bím đuôi ngựa lạnh lẽ, gầy teo nhỏ nhỏ, giống như gió cũng có thể thổi bay đi.

Mà khi đó hần mười chín tuổi, nhìn thấy trong đôi mắt tinh khiết của Vu Lam, máu me dính khắp người chính mình.

Ngước mắt nhìn thấy bầu trời dần dần tối xuống, Mặc Văn vững vàng ngừng xe lại.

“Buổi tối không thích hợp đi đường, chúng ta trước ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm đi. ” nghiêng đầu nói một tiếng cho Vu Lam, phần khời lắc cái đầu, Mặc Văn cời ra giấy cổ định an toàn của nàng, đem cả người nàng cùng chiếc túi bế lên.

Màn đêm vừa xuống Zombie luôn sẽ đặc biệt hoạt bát, ôm lấy Vu Lam đang gầy giữa chuẩn bị theo trong túi đeo lưng treo đi ra, Mặc Văn mặt đầy bất đắc dĩ, “Lam Lam, em đã không có chân, bỏ ra ngoài ba lô là em dự định lẫn lộn mà đi sao?”

Thời điểm hần tìm thấy Vu Lam hai chân nàng đã bị Zombie ăn sạch sẽ, chỉ có nửa người trên còn đập nước bỏ khắp nơi. Bằng không hần cũng sẽ không đem Vu Lam để vào trong túi đeo lưng, ôm lấy nàng đi là tốt nhất.

Nàng nghe không hiểu Mặc Văn nói cái gì, Vu Lam kiên nhẫn cắn chặt miệng túi đeo lưng, cọ xát răng lợi đồng thời còn phát ra mấy tiếng gầm nhỏ uy hiếp một dạng.

“Thật giống dã thú nha. ” Mặc Văn cười ôm chặt nàng vào ngực, hai con ngươi đen như mực hiện lên một nụ cười đầy biến thái, “Nhưng anh cực kỳ yêu thích.”

“Lần này sẽ không có người khác lại cướp em đi, người đàn ông của em chỉ có thể là anh.”

Dưới bóng đêm thanh âm của Mặc Văn nương theo lấy tiếng gầm nhỏ của Zombie, lại làm cho người không rét mà run.

“Đúng rồi. ” hần giương mắt theo ghế ngồi một bên cánh tay của Trương Húc đưa cho Vu Lam, nhỏ giọng hỏi, “Có muốn ăn hay không?”

Vu Lam nhìn chằm chằm cánh tay trong tay Mặc Văn, mũi giật giật liên tục tiếp cận một cái, nhai nhai sau nhổ ra không thèm ăn.

“Không ăn? ” Mặc Văn cầm cánh tay ném ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy mấy con Zombie đi ngang qua giống như điên cuồng nhào tới không khỏi thờ dài nói, “Em xem một chút em đi, rõ ràng là Zombie lại cái gì cũng không ăn, nếu không phải gặp anh, em có phải hay không sẽ chết đói?”

“Gào. ” Vu Lam vẫn là vẻ mặt chê bai.

Bất quá Vu Lam đối với những nhân loại khác tựa hồ vẫn có thể ngoạm cắn, chỉ là đối với hần khác biệt nha.

Nếu nói như vậy, có phải là hần ở trong lòng Vu Lam có chút bất đồng đây? Mặc Văn nghĩ tới đây chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, hần đem đầu gác lại trên bả vai của Vu Lam, mặt tái nhợt, trên gò má đều mang theo nhân nhợt huyết sắc.

Vu Lam chuyển động con ngươi trắng bệch của chính mình, trong cổ họng lần nữa phát ra âm thanh “Ưc “.

Sáng sớm ngày thứ hai Mặc Văn liền lấy ra sáu viên tinh hạch khác cho Vu Lam ăn, chính mình như cũ chỉ ăn một ít bánh bích quy.

Vu Lam vừa nhai tinh hạch, vừa nhìn Zombie ngoài xe hoặc treo hoặc chạy theo, thỉnh thoảng phát ra một tiếng hô uy hiếp.

Nhìn thấy bộ dạng Vu Lam tràn đầy phấn khích, trong lòng Mặc Văn cảm thấy nàng dường như đem cái này coi thành một loại trò chơi —— trò chơi chèn ép cấp bậc so với Zombie thấp hơn nàng.

“Được rồi. ” lần nữa đem Vu Lam thả về vị trí bên cạnh tài xế, không nhìn ánh mắt phun lửa của nàng cột chắc dây nịt an toàn, Mặc Văn lúc này mới đạp chân ga tiếp tục đi phía trước.

Lái xe đến vùng đất tử vong Tam khu đại khái chỉ cần năm ngày, chiếc xe này còn dư lại dầu cũng không nhiều, hần có thể đi bao xa liền đi bao xa đi.

Sau khi ăn xong tinh hạch Vu Lam cũng có chút buồn ngủ, hôm nay là một ngày trong lành, ánh mặt trời soi nàng rất không thoải mái.

Nàng nhắm mắt lại không yên ổn động đậy cái đầu, cố gắng tránh ánh mặt trời nóng bỏng.

Một mực chú ý đến Vu Lam, Mặc Văn vội vàng cời xuống áo khoác của mình khoác lên trên đầu nàng, giúp nàng đem ánh mặt trời ngăn cản lại.

Biến thành Zombie Vu Lam còn rất sợ ánh mặt trời... Mặc Văn trong lòng lại ghi nhớ một chút.

Không có ánh mặt trời chiếu rọi Vu Lam lúc này mới hải lòng phát ra một tiếng “Ưc “, rất nhanh thì ngủ thiếp đi, mặt nàng xanh trắng hơi hơi co quắp hai cái, dường như nằm mơ thấy cái gì.

Cảm giác rất mơ hồ hồ hồ để cho nàng thoáng cái không thoải mái, tức giận rống một tiếng nàng mở mắt ra, sau đó liền phát hiện trước mắt một mảnh đen nhánh.

Càng phiên não gào thét mấy tiếng, quần áo cản trở tầm nhìn của cô mới bị lấy ra.

“Thế nào? ” Mặc Văn có chút bận tâm vuốt lên gương mặt của nàng, đem nàng ôm hoàn toàn vào trong ngực lo lắng nói, “Khó chịu ở chỗ nào sao?”

Mới vừa rồi tiếng gào thét của Vu Lam giống như là điên cuồng hơn so với bình thường, sắc bén kinh sợ, dọa hấn một cái.

Cảm giác được sự lo âu của Mặc Văn, Vu Lam lăm lăm mấy tiếng cọt xát vào ngực của Mặc Văn, làm bộ đáng thương.

Lần này Mặc Văn quả thật phát hiện nàng không được bình thường, nhưng mà Vu Lam không thể nói chuyện được, hấn cũng không hiểu nàng rốt cuộc là muốn cái gì.

“Muốn ăn đồ ăn sao? ” bất đắc dĩ Mặc Văn chỉ có thể cho là Vu Lam lại muốn ăn cái gì, hấn lại lấy ra mấy viên tinh hạch, phát hiện Vu Lam ngay cả ánh mắt đều không nháy mắt liền nhai nhai nuốt xuống.

Lại lấy ra mấy viên tinh hạch, Vu Lam cũng đều nuốt xuống.

Mặc Văn hít mắt lại, trong lòng tinh tế nhớ số liệu một chút, phát hiện cả ngày hôm nay Vu Lam ăn mười hai viên tinh hạch.

Cái này là gấp đôi ngày hôm qua.

Cảm giác thử một chút cấp bậc của Vu Lam, phát hiện nàng bây giờ đã đột phá Zombie cấp hai thành cấp ba.

“Tốc độ phát triển của em thật đúng là dọa anh nha. ” xác nhận Vu Lam không có vấn đề gì sau đó Mặc Văn mới sờ một chút tóc sền sệt của nàng, ôn hòa cười nói, “Những Zombie khác ăn tinh hạch suốt một tháng cũng không lớn lên nhanh bằng em.”

Bởi vì xe đi tới nửa đường đã không còn dầu, đường phía sau đều là Mặc Văn cõng Vu Lan sau lưng mà đi, cho nên chờ bọn hấn đến Tam khu đã tổn sắp tới hơn nửa tháng.

Dọn dẹp sạch mấy con Zombie cản đường, Mặc Văn đứng tại chỗ nhìn cao ốc tầng thứ không đồng đều trước mắt, quay đầu hỏi Vu Lam, “Em muốn ở nơi nào?”

Vu Lam nghe không hiểu hấn nói cái gì, chẳng qua là lăm lăm mấy tiếng cọt xát của hấn, phát tiết nỗi bất mãn sống động của .

Thấy vậy Mặc Văn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tìm chỗ ở

Bọn họ phải ở tầng lầu tốt nhất còn phải cao một chút, bởi vì tầng lầu càng cao Zombie có thể leo lên càng ít đi.

Dù sao Zombie cũng sẽ không rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền leo lên trên lầu.

“Cảm giác... giống như đang cùng em chọn phòng tân hôn nha. ” Qua lại đánh giá căn nhà Mặc Văn chợt nở nụ cười, má trái lộ ra một chút dịu dàng, nhìn qua như là ánh mặt trời.

“Gào. ” Vu Lam tiếp tục kêu quỵ dị.

Cuối cùng Mặc Văn đi vào tòa nhà còn có chút ít nước, cái tòa nhà cao tầng này cũng đầy đủ, có hơn ba mươi tầng.

Hấn cảnh giác đi lên, tìm tới cửa cầu thang mà đi.

Hai năm qua bùng nổ tận thế, hấn là tòa nhà lúc này không còn có người nào ở, cho nên trên cầu thang khắp nơi đều là thi thể thối rữa mùi vị vô cùng khó ngửi.

“Gào hô. ” Vu Lam dường như hít hơi một cái, nàng trừng hai mắt bất mãn đem đầu rúc vào trong túi đeo lưng.

Mặc Văn coi như là dị năng giả cấp mười hai khứu giác cũng là tương đối nhạy bén, cho nên cái mùi gay mũi này giống như là cực hình đối với hấn. Nhưng mà từ đầu chí cuối hấn đều không có phản ứng gì đặc biệt khó chịu, hấn cười nhỏ, tâm tình rất tốt bắt đầu tìm một gian nhà ở hấn hài lòng.

Nhà của hắn và Vu Lam cửa khóa nhất định không thể bị phá hư, đồ dùng trong nhà cũng phải đầy đủ hết, còn phải có một cái giường lớn mới tốt.

Mặc Văn cảm thấy yêu cầu của hắn rất đơn giản, nhưng mà tìm đến tầng thứ 20 hắn mới tìm được một gian nhà ở tương đối hài lòng.

Nơi này rất nhiều cửa khóa đều bị phá hoại, hắn là có người đi vào lục soát qua thức ăn, mà khóa cửa không có bị phá hư hắn lại không vào được. Mà hắn bây giờ tìm được căn phòng này cũng rất tốt, hắn là chủ nhân vội vã chạy ra ngoài làm cho căn phòng này cánh cửa vẫn còn mở, khóa tự nhiên cũng không có bị hư.

Đem Vu Lam đặt ở trên ghế sa lon, Mặc Văn liếc nhìn phòng ngủ, mặt không cảm xúc đi tới kéo cửa ra.

Bên trong phòng ngủ tản ra một cỗ mùi thối rửa, nhìn thấy Zombie nằm trên đất bởi vì rất lâu không có ăn uống gì mà thối rửa, hoại tử. Mặc Văn ngồi xổm xuống hướng về phía cái đầu của nó khoét ra, quả nhiên không tìm được tinh hạch.

Không vui xoa xoa dao găm, hắn cúi người nín cái y phục rách rưới trên người Zombie, mở cửa sổ ra liền đem nó ném ra ngoài.

Dù sao cũng là hơn hai mươi tầng, trong nháy mắt Zombie bị ném thịt nát xương tan, chết không thể thảm hơn.

“Gào.” trong phòng khách Vu Lam còn đang giùng giàng từ trong ba lô lăn đi ra, thỉnh thoảng còn phẫn nộ hống một tiếng, sau đó trừng Mặc Văn một cái.

Nhưng mà phản ứng của Mặc Văn vẫn là như thường ngày, đi tới xoa xoa đầu của Vu Lam, ôm nàng một hồi xong bình tĩnh bắt đầu thu dọn căn phòng.

Căn phòng này đã không còn khí tức của người ở lúc trước, nhưng mà một ít các loại đồ vật hay làm cho Mặc Văn rất không thích.

Trong mắt hắn bây giờ, Vu Lam như thế này giống như trẻ con vậy cái gì cũng không biết, ở trước mặt nàng để những hình người không liên quan này, không phải là làm cho hắn không thoải mái sao.

Đem tất cả những tấm hình trong căn phòng đều ném ra ngoài cửa sổ, Mặc Văn đem cả phòng từ trên xuống dưới thanh lý trong một lần mới hài lòng đi tới phòng tắm, mở ra chút nước.

Hắn sờ dỉ coi trọng cái tòa nhà này cũng là bởi vì trong nhà này còn có chứa một ít nước cuối cùng, mặc dù những thứ nước này đều đã có mùi lạ, nhưng chung quy vẫn có thể để cho hắn tắm sơ qua cho Vu Lam.

Ở thời đại này có thể tìm được nước, đó là một chuyện vô cùng không dễ dàng gì.

Bởi vì con sông bị ô nhiễm, bây giờ nhân loại có thể uống nước đều là do dị năng giả hệ thủy lọc sạch nước, bất kể là nước mưa nước sông hay là nước ngầm đều tuyệt đối không thể trực tiếp đem ra uống.

Thủy hệ dị năng giả cũng không thể tạo nước, nhưng bọn hắn có thể lọc sạch nước, đem nước có thể uống phân biệt rồi luyện ra cho nhân loại dùng.

Cất xong nước, Mặc Văn mới về đến phòng khách, lần đầu tiên đem Vu Lam từ trong ba lô ôm ra ngoài.

Vu Lam rất nhẹ, không chỉ là bởi vì nàng biến thành zombie mà bắp thịt cùng huyết dịch đều xảy ra biến chất, còn bởi vì nửa người dưới của nàng bị con Zombie khác ăn mất.

Zombie đối với với nhân loại có khẩu vị mới mẻ, có lẽ bọn họ đang ăn chân sau của Vu Lam, Vu Lam liền biến thành Zombie, cho nên bây giờ mới còn lại có nửa người trên.

Nhìn thấy Vu Lam trống rỗng nửa người dưới, đáy mắt Mặc Văn đen như mực dần dần dính vào chút ít màu sắc đỏ tươi, hắn nhắm mắt lại, không nhìn lên trên người Vu Lam sền sệt vẫn đục, rất nhẹ nhàng đưa nàng ôm vào trong lòng.

Hiện tại hắn hận không thể đem những con Zombie đã ăn Vu Lam toàn bộ đều bắt tới, mổ bụng của bọn chúng đem thịt về lại cho Vu Lam.

Lam Lam của hắn, coi như là bị hắn ăn cũng không muốn để cho người khác chạm vào.

“Gào.” Vu Lam mới không biết Mặc Văn nghĩ gì, nàng tốn sức đưa tay đẩy đầu của Mặc Văn ra, hết sức làm cho cái hương vị thịt ngọt ngào này cách xa mình một chút.

Mặc Văn ngẩng đầu nhìn ánh mắt vô tội kia của Vu Lam, bỗng nhiên đem nàng quay lại nhìn về phía sau lưng của nàng.

Sau lưng Vu Lam có một vết tích nổi tung, giống như là bị đạn bắn trúng vậy.

Thận trọng đem một đầu ngón tay nhét vào miệng vết thương kia, Mặc Văn thấy Vu Lam không phản ứng gì hắn mới giật giật ngón tay dài nhọn từ bên trong móc ra một viên đạn.

Nhìn thấy ký hiệu phía trên viên đạn là khu bắc, đôi môi mỏng nhàn nhạt gọi lên một nụ cười ôn hòa đến mức tận cùng.

Những người tổn thương Lam Lam, hẳn là giết chết bọn chúng sẽ tốt hơn, hay là để cho bọn chúng sống không bằng chết tốt hơn đây? Có lẽ hẳn có thể ghì chặt cổ của những người đó, những bọn chúng xuống chảo dầu, hoặc là đút cho Zombie ăn?

A, suy nghĩ một chút cảm giác rất hưng phấn nha.

Đem viên đạn nhét vào túi, Mặc Văn đem đầu đen đậm đặt ở cổ Vu Lam, cả người run rẩy.

Đĩ nhiên hẳn không phải sợ đến run rẩy, mà là hưng phấn đến không cách nào khống chế được run rẩy.

Vu Lam vẫn là trước sau như một, cái gì cũng không biết, nàng không thoải mái lắm bầm một câu, hai tròng mắt trống rỗng tới tới lui lui nhìn căn nhà trước mắt.

Mặc Văn cảm thấy hẳn thật vất vả mới bình phục lại tâm tình của mình, lúc này mới đứng dậy đem Vu Lam ôm vào phòng tắm.

Nhưng mà Vu Lam rất không thích nước.

Nàng đụng phải nước phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy cổ của Mặc Văn, sống chết cũng không xuống dưới.

“Lam Lam, ngoan ngoãn. ” Mặc Văn sắp bị ghì chết thật vất vả đem đầu của Vu Lam từ trong ngực dời đi, vỗ một cái lên đầu của nàng, mức nước lên từ lưng của nàng tưới xuống.

Có lẽ là phát hiện giấy giũa không có tác dụng gì, Vu Lam khó chịu ô ô hai tiếng, làm bộ đáng thương ôm lấy cánh tay của Mặc Văn cọ xát, cái bộ đáng nhỏ kia, giống như một chú chó nhỏ nũng nịu.

“Ng ngoan, trên người của em quá bẩn, vạn nhất có sâu trùng gì không tốt thì làm sao bây giờ? ” Mặc Văn thấy Vu Lam như vậy không nỡ để cho nàng khó chịu, cũng có chút không muốn cho nàng tắm. Nhưng mà thân thể Vu Lam nguyên bản thói rửa sẽ dễ dàng sinh ra trùng từ, nếu như còn không được sạch sẽ, cái cảnh tượng kia hẳn thật sự không muốn nhìn thấy.

Nghe không hiểu Mặc Văn nói gì, Vu Lam như cũ ôm lấy cánh tay của Mặc Văn, nhưng mà người lại ngoan ngoãn nằm ở trong bồn tắm.

“Lam Lam, cái vết thương này, là trước khi em biến thành Zombie thì có sao ?”

Đầu ngón tay thon dài xẹt qua vết thương phía sau của Vu Lam, Mặc Văn nhẹ nhàng sờ, thờ dài một cái.

Trước khi Vu Lam chưa có biến thành Zombie hẳn là dị năng giả cấp năm, như thế nào đi nữa cũng không thể bị Zombie vùng đất tử vong Nhất khu cắn cho thành như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lấy được một viên tinh hạch cấp hai

Nói cách khác nhất định là có người nổ súng trước làm cho Vu Lam bị thương, sau đó đưa nàng ném vào bên trong bầy Zombie.

Trên người Mặc Văn khí tức lạnh như băng, Vu Lam không có chút tâm trí nào cũng rung mình một cái, trong cổ họng nàng phát ra một tiếng “Ồ ô “, nhìn dáng dấp vẫn còn đang bơi vì ở trong nước mà mất hứng, mặc kệ Mặc Văn làm bầm lầy bầu.

“Rốt cuộc là ai tổn thương em? ” Mặc Văn thấp giọng nỉ non, đồng thời áy náy lần nữa đem Vu Lam vẫn còn ướt nhẹp ôm vào trong lòng, “Ban đầu anh không nên rời khỏi em.”

Trước một ngày tận thế bùng nổ hẳn bởi vì một ít chuyện phải đi một chuyến đến thành phố “B”, sau đó bởi vì tận thế đến nên hẳn trì hoãn suốt hai năm mới từ nam bộ trở lại phía bắc, kết quả thứ nhất là thấy được Vu Lam đã biến thành Zombie.

“Bất kể là ai. . . Tóm lại Hứa Kiệt Lâm nhất định phải chết. ” đem cánh tay nâng lên, Mặc Văn che giấu đáy mắt hối tiếc, tình cảm đau lòng cùng tuyệt vọng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Vu Lam, âm thanh trầm thấp còn mang theo nụ cười, rõ ràng thanh âm rất dễ nghe lại có thể khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Vu Lam tiếp tục ôm lấy cánh tay của Mặc Văn, dường như không chút nào nhận ra được khí tức quỷ dị quanh thân hẳn.

Bởi vì Vu Lam nhu thuận, cho nên Mặc Văn rất nhanh thì tắm xong thân thể cho nàng. Hẳn nghiêm túc quan sát Vu Lam từ trên xuống dưới một lần nữa, cười híp mắt từ trên trán nàng rơi xuống một nụ hôn.

Bây giờ da thịt của Vu Lam đã không có được sự trắng nõn như trước, cả người nàng đều hiện ra một màu xám trắng quỷ dị, trên mặt như cũ có thể thấy

được khuôn mặt nàng đã từng thanh lệ, nhưng mà hai con ngươi kia như trăn châu đen hữu thần nhưng lại không nhìn thấy.

Tì mi lau người cho Vu Lam, nhìn thấy nàng khôn khéo rúc thành một đoàn, Mặc Văn đứng dậy trực tiếp đem nàng bế lên.

Hiện tại ở bên trong phòng ngủ mùi hôi thối còn chưa có tiêu tan, có thể nằm được cũng chỉ có cái ghế sa lon trong phòng khách kia.

Rời đi khỏi nước bộ đáng khôn khéo mới vừa rời của Vu Lam liền thay đổi, giẫy giụa liền muốn từ trong ngực Mặc Văn bò đi ra ngoài. Nhưng mà Mặc Văn làm sao có thể để cho nàng được như ý nguyện, ôm chặt hơn đồng thời còn tiếp tục lướt qua mái tóc khô khan của nàng, bình tĩnh tùy Vu Lam giẫy giụa.

Vu Lam nặng nề thở hổn hển hai cái, trong cổ họng cũng phát ra mấy tiếng gằn nhẹ uy hiếp, nhưng mà cho dù nàng ngọ nguậy hồi lâu nhưng ngay cả một sợi tóc của Mặc Văn đều không thương tổn được.

Bất đắc dĩ nàng chỉ có thể khuất phục dưới uy thế vừa của Mặc Văn, không nhúc nhích co lại thành một đoàn, bị buộc chìm vào giấc ngủ.

“Gào...”

Khi ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt Vu Lam trong nháy mắt nàng liền mở mắt, mũi hơi giật giật, nàng nhìn vòng quanh trước mắt, nhìn thấy cái cánh tay kia nuột nước miếng một cái.

“ Tỉnh rồi? ” Mặc Văn trở mình, hai tay cố định tại bên người Vu Lam, trói buộc nàng hoàn toàn ở đáy mắt.

Vu Lam nghe không hiểu lời nói của Mặc Văn, phiền não nháy mắt một cái, không vui phát ra hai tiếng gằn nhẹ.

Nhưng mà bộ dáng Vu Lam trách móc như là lấy lòng Mặc Văn, hần cười đem đầu để lên trên trán Vu Lam, đáy mắt đắm chìm ôn nhu.

“Chào buổi sáng.”

“Gào! ” Vu Lam tức giận lên giọng, nhưng mà uy hiếp không tác dụng, lại khiến Mặc Văn cảm thấy nàng đã trở về với hần.

Khỏe mắt vui thích gio lên, Mặc Văn khẽ cười từ trong túi lấy ra mấy viên tinh hạch đưa cho Vu Lam.

Vu Lam nhìn thấy tinh hạch liền không để ý Mặc Văn, há miệng liền đem tinh hạch nhét vào. Nhìn thấy nàng “Cót ca cót két ” nhai thật vui sướng, Mặc Văn lấy ra một ít bánh bích quy ăn một miếng.

Dị năng giả dưới tình huống không sử dụng dị năng đối với nhu cầu ăn uống so với người bình thường ít hơn rất nhiều, nhưng mà bọn hần một khi sử dụng dị năng đối với nhu cầu thức ăn liền đạt tới gấp ba trở lên so với người bình thường.

Sau khi thời gian bữa ăn sáng kết thúc Mặc Văn hôn lên trán Vu Lam một cái, đứng dậy cầm chìa khóa trên bàn phòng khách liền ra cửa, ngày hôm qua thời điểm hần khi dọn dẹp vệ sinh tìm được chìa khóa của phòng này, cái này vừa vặn dễ dàng cho hần.

Chắc chắn cửa sổ đều được đóng kỹ, Mặc Văn mới sờ một cái lên đầu của Vu Lam rồi rời khỏi phòng.

Bị nhốt trong phòng Vu Lam cũng không có phản ứng đặc biệt gì, nàng không nhúc nhích nằm trên ghế sa lon nhìn chăm chăm cảnh sắc vắng lặng ngoài cửa sổ đến xuất thần, con ngươi hỗn độn mơ hồ chợt hiện lên hào quang yếu ớt.

Mà Mặc Văn sau khi ra cửa liền không yên lòng, lên xuống tìm tòi từng tầng lầu, chắc chắn không có nguy hiểm gì ẩn bên trong, sau đó mới an tâm xuống lầu đi giết Zombie móc đi tinh hạch cho Vu Lam.

Phụ cận cái tòa nhà này có một cái sân vô cùng rộng, nơi đó cơ hồ tất cả đều là Zombie cấp sáu trở xuống, Mặc Văn ở nơi đó giết rất thoải mái, một buổi sáng liền thu tập được một túi lớn tinh hạch.

Bên trên đồng phục tác chiến sền sệt vết máu làm cho hần có chút không thoải mái, đồng thời cũng mất kiên nhẫn đi khoét từng viên tinh hạch trong đầu Zombie. Hần một cước đạp vỡ đầu lâu của Zombie, cúi người trực tiếp nhặt ra tinh hạch trong cái đầu lâu tan vỡ đó.

Lúc này ánh mặt trời rõ ràng rất mãnh liệt, nhưng mà đứng ở chỗ này vẫn như cũ có thể cảm thấy được một loại cảm giác âm lãnh.

Mà cái cảm giác âm lãnh này không phải bắt nguồn từ những con Zombie hình thái dữ tợn này, mà là tới từ nam nhân đứng ở giữa những thi thể Zombie nơi này.

Xoa xoa dơ bẩn bên trên chủ thủ, Mặc Văn ngừng động tác một lát, chợt mắt nhìn về phía một bên đường đi.

Tại kẽ hở ở giữa hai tòa nhà một con Zombie chậm rãi bò ra, cả người nó đều là chông, tứ chi vai u thịt bắp, đầu lưỡi thật dài tùy ý rũ tại bên miệng chảy ra nước miếng lên đất.

Đây là một con Zombie cấp chín.

Mặc Văn hít một hơi, khỏe miệng lại nâng lên một đường cong.

Zombie cấp chín tinh hạch là cấp hai, năng lượng chứa bên trong nếu so với tinh hạch cấp một cao hơn rất nhiều, Lam Lam nhất định sẽ yêu thích.

Chính là đang lúc Mặc Văn đang chờ thời điểm chuẩn bị bắt cái con Zombie cấp chín này thì nó đột nhiên nhảy lên, nhanh như tia chớp nhào tới, đầu lưỡi chán ghét của nó quấn xoắn, cố gắng tìm cơ hội cuốn lấy chân Mặc Văn.

Mặc Văn ung dung tránh đi, hần nhìn con Zombie cấp chín này, chậm rãi móc dao găm ra.

Con Zombie này ngoại trừ cả người đều là chông hơi khó giải quyết một chút, cũng không có chỗ nào đặc biệt nữa.

Sau một khắc hần liền xuất hiện ở bên người Zombie, Zombie kia giờ tay lên vỗ tới hần cũng không tránh, nghiêng dao găm quả quyết đem Zombie to lớn băm mạnh xuống dưới.

Phía sau Zombie chông trong nháy mắt đứng thẳng, cảm giác đau đớn khiến nó nóng nảy liền hướng về phía Mặc Văn nhào tới. Mặc Văn đương nhiên sẽ không để cho con Zombie đến gần mình, chủ thủ trong tay của hần tự nhiên xoay một vòng, trở tay trực tiếp đem phía sau lưng Zombie cắt một mảng lớn chông lột bỏ, thuận theo da đường vân nhanh chóng đem dao găm cắm vào sống lưng nó.

Con Zombie kia kêu rên một tiếng, kịch liệt giãy giụa, bên dưới lại càng nghiêm trọng hơn kéo ra vết thương sau cổ nó, nhân cơ hội này trên tay Mặc Văn chợt dùng sức trực tiếp cắt đứt cái đầu của Zombie.

Nhìn thấy Zombie chết tê liệt nằm trên mặt đất, Mặc Văn ngồi xổm xuống lập tức móc ra viên tinh hạch Zombie cấp chín.

Cấp hai tinh hạch so với cấp một tinh hạch lớn hơn một chút, màu sắc cũng càng sáng ngời.

Thận trọng lau đi vết bẩn bên trên tinh hạch, hần cười một tiếng, đứng dậy chuẩn bị trở về.

“Lam Lam.”

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Vu Lam đang nằm trên đất, chật vật dịch chuyển về phía trước.

Nhìn dáng dấp nàng là từ ghế sa lon té xuống...

Mặc Văn thấy vậy đau lòng chạy tới, cúi người ôm nàng vào trong lòng. Chú ý tới vết máu sền sệt trên người hần dính đến trên người Vu Lam, Mặc Văn càng ảo não lại lấy ra một tấm vải giúp Vu Lam tỉnh tê lau qua.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombbie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dị năng của Mặc Văn

Lúc này nhìn thấy Vu Lam cái gì cũng không biết chỉ là thái độ giãy giụa chống cự, Mặc Văn lại có điểm vui mừng. Vu Lam bây giờ không có thần trí, nếu không vào lúc này nàng nhất định sẽ vô cùng thống khổ.

“Gào.” nắm lấy cổ áo Mặc Văn, Vu Lam phát ra một tiếng gầm, không có ý gì là tức giận tựa hồ chỉ là muốn Mặc Văn đem sự chú ý để ở trên người nàng.

“Ta ở đây.” Mặc Văn xoa xoa tóc của Vu Lam cười nói.

Thời gian sau Mặc Văn một mực hầu ở bên cạnh Vu Lam, hần ngồi ở trên ghế sa lon ôm lấy nàng nhìn ra ngoài cửa sổ Zombie đang du đãng, lẳng lặng hưởng thụ cái thời khắc an tĩnh này.

“Lam Lam.” thấy dưới lầu có con zombie cấp 2 găm cắn cái đầu Zombie cấp một, Mặc Văn lúc này mới nhớ tới hôm nay lấy được tinh hạch cấp hai, hần khẽ gọi Vu Lam một tiếng sau đó từ trong túi lấy ra tinh hạch đưa cho nàng.

Vu Lam ngay từ đầu không muốn để ý đến hần, nhưng thời điểm nhìn đến tinh hạch cấp hai ngược lại hứng thú tiếp tới tay, lại chậm chạp không ăn.

Trong lúc Mặc Văn đang nghi hoặc Vu Lam bỗng nhiên đem tinh hạch lại ném trả cho Mặc Văn, vừa vịn đập vào trong tay của hần.

Mặc Văn sững sờ, giương mắt chỉ thấy cái ót đen như mực của Vu Lam.

Đây là không có ý tứ muốn ăn sao? Thấy vậy Mặc Văn đương nhiên sẽ không ép Vu Lam ăn tinh hạch, hần đem viên tinh hạch cấp hai bị “Chê” này cất vào, tốt tính cười một tiếng.

Thật ra thì hắn bây giờ cũng có thể nhân cơ hội này hấp thu số lượng lớn tinh hạch để thăng cấp thực lực của mình, hắn đã dừng ở cấp mười hai sắp tới một năm rồi.

Nhưng trong ngực an tĩnh phát ra âm thanh ngáy ngủ của Vu Lam, hắn chỉ hận không thể đem tất cả tinh hạch đưa đến trước mặt của nàng.

Bây giờ trước tiên đem tất cả tinh hạch đều đưa cho Vu Lam phát triển đi, chờ Vu Lam thực lực tăng lên một chút sau hắn lại chiếu cố chính mình.

Sáng sớm ngày thứ hai Mặc Văn thức dậy trước, hắn né người khoải trá cọ xát bên người Vu Lam ôm chặt, từ đáy lòng dâng lên một cỗ thỏa mãn.

Cúi đầu hôn lên trán Vu Lam, bị đánh thức Vu Lam dùng ánh mắt trắng bệch trợn lên nhìn hắn, hắn cũng không thèm để ý, chẳng qua là cười nói, “Chào buổi sáng, Lam Lam.”

Vu Lam mới lười để ý hắn.

Đứng dậy đem Vu Lam cố gắng từ trong lòng ngực treo đi ôm lại trở vào trong ngực, Mặc Văn giống như thường ngày lấy ra mười hai viên tinh hạch đưa cho nàng, chuẩn bị bắt đầu thời gian ăn bữa ăn sáng.

Ai biết hôm nay Vu Lam lại khác thường mở rộng tầm mắt, không có nhận tinh hạch trong tay hắn.

“Thế nào?” Mặc Văn cau mày, thu tay về đã nhìn thấy Vu Lam nhào tới chỗ hắn, đến bên chỗ đồng phục tác chiến trên bàn.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi vì không muốn đồng phục tác chiến làm bẩn Vu Lam, nên Mặc Văn đem đồng phục tác chiến cởi ra để ở trên bàn, trên người hắn bây giờ chỉ mặc một chiếc áo lót đơn bạc.

Vu Lam nắm đồng phục tác chiến của Mặc Văn liền nhét vào trong miệng, kết quả nàng chưa kịp cắn xé đồng phục tác chiến, cả người liền bị một đạo sức mạnh lôi kéo trở về.

Nhìn thấy Vu Lam một bên kêu lên tức giận vừa giãy giụa, Mặc Văn suy tư một lát sau bỗng nhiên ý thức được Vu Lam muốn tìm có thể là cái viên tinh hạch cấp hai này, đưa tay từ trong đồng phục tác chiến lấy viên cấp hai tinh hạch ra, quả nhiên thấy ánh mắt Vu Lam sáng lên.

Vu Lam cơ hồ là đoạt lấy từ trong tay Mặc Văn, liền đem tinh hạch nhét vào trong miệng, nhai rất là hăng say, mắt lim dim bộ dạng rất là cao hứng.

Nguyên lai ngày hôm qua Vu Lam không ăn tinh hạch không phải bởi vì nàng không muốn ăn, mà là ngày hôm qua năng lượng cần đã đủ rồi sao? Mặc Văn nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của Vu Lam, trong lòng thầm nói về sau phải tìm thật nhiều tinh hạch cấp hai mới được.

Hai ngày sau Mặc Văn đã đi dạo toàn bộ xung quanh phụ cận chỗ bọn họ ở, một khi phát hiện Zombie cấp hai toàn bộ đều bị hắn giải quyết hết móc ra tinh hạch, sau đó toàn bộ đều đưa hết cho Vu Lam.

Cuộc sống bây giờ của hắn rất đơn giản, chín chữ liền có thể khái quát hết: Giết Zombie, móc tinh hạch, chăm sóc Vu Lam.

Tùy ý giẫm đạp lên một con Zombie không có chân, Mặc Văn đem lòng bàn chân sền sệt máu thịt trên đất cọ xát, sau đó đứng ở trong bóng tối, mặt không cảm giác lướt qua thanh chủy thủ của mình.

Bởi vì cây dao găm này của hắn đã trải qua cường hóa của dị năng giả hệ kim, cho nên dù giết nhiều Zombie như vậy cũng sẽ không xuất hiện hiện tượng cuốn dao.

Thu hồi dao găm liếc nhìn cách đó không xa cát chảy dài khắp nơi, hắn bỗng nhiên lấy tốc độ cực nhanh chạy về hướng kia, tung người nhảy lên một cái đứng ở trên một chiếc xe hơi bị hỏng, nhìn về phía người cưỡi xe gắn máy nhũn mảy.

Cái người cưỡi xe gắn máy kia không có vấn đề gì, nhưng mà phía sau hắn đuổi theo một đoàn Zombie... Nói ít cũng có hai ba trăm con.

Đám Zombie này nếu mà toàn bộ do hắn từng bước giải quyết cũng tốn thời gian hơn một giờ đồng hồ, nhưng hắn bây giờ chỉ muốn nhanh nhanh được về ôm Lam Lam của hắn.

“Cứu, cứu mạng!” bị cát vàng che mắt, Trương Hàm liếc mắt liền thấy được Mặc Văn, hắn vội vàng kêu cứu, chẳng qua là thanh âm này không có bao nhiêu lực, chung quanh tràn đầy hoang sa làm cho hắn sợ hãi đến choáng váng.

Ho khan vội vàng ngậm miệng lại, trong lòng của hắn thờ phào nhẹ nhõm một cái, thêm đại mã lực toàn lực hướng về phía Mặc Văn chạy tới.

Hắn chẳng qua chỉ là dị năng giả cấp ba, nếu mà rơi vào trong miệng nhiều Zombie như vậy tuyệt đối ngay cả xương cũng sẽ không còn dư lại.

Mặc Văn nhìn thấy Trương Hàm đã gần trong gang tấc, nhàn nhã nhảy xuống xe.

“Người đến chậm một ngày.” giọng ôn hòa vang lên bên người Trương Hàm, lại cơ hồ khiến hắn lệ rơi.

Hắn là một dị năng giả cấp ba đi ngang qua vùng đất tử vong Nhất Nhị Tam khu, cửu tử nhất sinh thật vất vả mới đến được nơi này câu nói đầu tiên nghènghéoan đoán hắn là hắn tới trễ?

Huống chi bây giờ là lúc nói chuyện này sao?

Không để ý tới mặt Trương Hàm cứng ngắt, Mặc Văn hướng về phía trước đi mấy bước nhìn như tùy ý gơ tay lên, một giây kế tiếp lấy Mặc Văn làm trung tâm không gian chung quanh từ trong ra ngoài dường như phát ra một tiếng chấn động nặng nề, ngay sau đó đám Zombie rậm rạp chằng chịt kia giống như là bị cuốn vào cối xay thịt trong nháy mắt bị chẻ thành mảnh vụn.

Một con Zombie bị chẻ thành bọt máu có thể không đặc biệt gì, nhưng mà mấy trăm con Zombie đồng thời bị chẻ thành mảnh vụn bộ dáng nhưng mà rất là đồ sộ nha.

Huyết nhục văng tung tóe, ngoại trừ âm thanh thịt bọt rơi xuống đất sền sịch, thậm chí ngay cả một tiếng Zombie gào thét bị thương đều không thể nghe được.

Trương Hàm ngồi ở trên xe máy, nhìn đến ngay người đây là cái dị năng gì?

Còn có cái sức mạnh này, thực lực tuyệt đối là dị năng giả cấp mười trở lên mới có thể có được.

“Thức ăn.” Mặc Văn nhàn nhạt nói. Hiện tại đang sử dụng dị năng, đối với nhu cầu thức ăn cũng sẽ tăng cao.

Nghe Mặc Văn lên tiếng Trương Hàm nơi nào còn dám lăm mồm, không nói hai lời liền từ không gian của mình lấy ra mẻ bánh mì mới đưa tới, ngay cả tinh hạch cũng không dám thu.

“Người mang cái gì?” Mặc Văn ưu nhã xé gói bánh mì ra, tùy ý quét nhìn Trương Hàm một cái.

Biết Mặc Văn là hỏi hần lần này tới mang theo những thứ gì, Trương Hàm vội vàng giao phó nói, “Tôi lần này mang theo thức ăn, nước, một cây súng lục cùng một số viên đạn.”

Bọn họ là thương nhân di động không lo ăn uống, nhưng mà không phải ai cũng đều có thể trở thành thương nhân di động, bởi vì trở thành thương nhân di động điều kiện chủ yếu phải là dị năng giả hệ không gian.

Tất cả thương nhân di động mua bán vật liệu toàn bộ đến từ nam bắc bộ tiếp nhận thành, tiếp nhận thành vật liệu nhiều, lượng cung ứng to lớn đồng thời buôn bán là phương thức di động buôn bán, cho nên chỉ có dị năng giả hệ không gian mới có tư cách làm nghề này, người bình thường muốn làm thì ngay cả hàng hóa căn bản đều mang không được bao nhiêu.

“Rất tốt.” Mặc Văn đối với vật liệu Trương Hàm mang tới nhìn qua rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cầu xin người bỏ qua cho ta

Chương 9: Cầu xin người bỏ qua cho ta

Beta: Lan Chi

Hai khu tương đối rộng lớn là khu miền nam và khu bắc bộ, hai khu này có kinh tế phát triển nhất Hoa Quốc không chỉ vì nó có: vật liệu đầy đủ, nhân tài đông đúc, mà bởi vì bốn hướng quanh nó thông suốt, là giao thông của cả Hoa Quốc, khu vực giữa nam bắc bộ là quan trọng nhất.

Hoa Quốc khu nam bắc bộ ở giữa có một mảnh khối độc, bên trong khu vực này không có một ngọn cỏ, cho dù làm phòng vệ tốt hơn nữa nếu có người đi vào, tuyệt đối có đi mà không có về.

Mà liên thông với nam bắc bộ chỉ có hai con đường, một là qua vùng đất tử vong, một cái khác là đi qua cây cầu lớn.

Vùng đất tử vong độ nguy hiểm cực cao, nếu như không phải là trường hợp đặc biệt cần thiết thì bình thường người ta sẽ không chọn tiến vào vùng đất tử vong.

Cứ như vậy bây giờ toàn bộ Hoa Quốc có thể liên thông nam bắc bộ cũng chỉ có đi qua cây cầu lớn, chỗ tiếp nhận thành nằm ở đại kiều trung ương bị đứt đoạn, nơi tiếp nhận cây cầu lớn đột xuất nhất là địa điểm trọng yếu nhất.

Nghe được Mặc Văn nói tốt, Trương Hàm chẳng qua là cười cười không có lên tiếng, thời điểm hần làm thương nhân di động cũng được gần một năm, cái này vẫn là lần đầu tiên từ đầu chí cuối đều không nhắc đến vấn đề tiền bạc.

Mặc Văn người này làm cho đầy lòng hấn run sợ, có thể nói hấn tận lực không để cho Mặc Văn đối với hấn có chút suy nghĩ gì.

Cũng may Mặc Văn nhìn bề ngoài cũng không đến mức khủng bố, hấn cũng không có ý tứ muốn cảm không. Sau khi ăn bánh mì xong hấn liền nhìn về phía sau một mảnh thi thể của Zombie kia, rất ôn hòa lấy ra khăn tay xoa xoa tay cười nói, “Tinh hạch ở đó đều là của ngươi, ta dùng bọn chúng trao đổi đồ trong tay ngươi.”

Trương Hàm nghe vậy kéo ra khoe miệng, ánh mắt đờ đẫn nhìn cái chỗ máu thịt be bét kia. Mới vừa rồi Zombie chết tuyệt đối có hơn ba trăm con, nhiều tinh hạch như vậy quả thật có thể mua toàn bộ đồ ăn trên tay hấn, nhưng mà hấn còn phải đi đến chỗ máu thịt kia từng bước từng bước nhặt ra a!

Cái này thu tiền còn phải tự mình động thủ đi nhặt sao?

Nhưng khi nhìn đến nụ cười ôn nhu vô hại kia của Mặc Văn, Trương Hàm trong lòng quần quít thoáng cái liền tiêu tán, hấn chẳng qua là trong lòng yên lặng nói xấu đối câu liền vội vàng tiến lên nhặt tinh hạch.

Chính là tự mình nhặt tinh hạch có cái gì không được đâu, dù sao... Tính mạng mới là trọng yếu nhất.

Thấy vậy Mặc Văn cũng không có nói gì chỉ đứng ở nơi đó nhìn, xong hấn đi về phía đồng thi thể Zombie kia mấy bước, thanh âm thâm trầm trong mơ hồ còn có một chút cảm giác không nhận được vang lên, “lấy nhanh lên một chút, ta lấy phụ ngươi, chút nữa ta sẽ lấy thức ăn sau.”

“Tôi biết rồi.” Trương Hàm trong lòng kinh ngạc nhìn Mặc Văn, hấn lại sẽ tự mình động thủ giúp sao, nhưng vẫn vội vàng gật đầu đáp ứng, cúi người xuống tiếp tục chịu đựng mùi thối rửa chung quanh bắt đầu nhặt tinh hạch.

Giương mắt liếc nhìn Mặc Văn cách đó không xa, trong lòng Trương Hàm ngoại trừ có chút bất an ra, thật cũng không có chút sợ hãi như vậy, có lẽ người đàn ông này cũng không có đáng sợ như hấn nghĩ?

Nào ngờ trong lòng Mặc Văn, hấn chỉ muốn về sớm một chút nhìn Vu Lam thôi, để cho Trương Hàm một người ở chỗ này lẻ mề, hấn còn không bằng trước tiên đem tinh hạch nhặt xong thật sớm cho rồi.

Gần nửa tiếng đồng hồ đi qua bọn họ mới đem tinh hạch nhặt xong, Trương Hàm nhìn thấy trong không gian tinh hạch nhiều hơn ba trăm viên cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, không nói hai lời lập tức đi theo sau Mặc Văn.

“Số tinh hạch này, đủ đổi được bao nhiêu thứ của ngươi?” Mặc Văn rất nhanh thì đi vào tòa nhà, hấn nhàn nhã bước lên trên lầu, khoe miệng mang theo nụ cười thân nhiên.

“Đều có thể đổi được.” Trương Hàm che mũi, chỉ cảm thấy bị mùi hôi trong hành lang làm hấn muốn ói, hấn chịu đựng khó chịu nuốt nước miếng một cái, hết sức làm cho biểu hiện trên mặt tự nhiên một chút.

Thật ra thì hơn ba trăm viên tinh hạch đổi thức ăn trong tay cùng nước của hấn không có vấn đề gì, nhưng mà đổi vũ khí vẫn là không đủ. Cũng may hấn lần này mang tới hàng hóa bên trong chỉ có một cây súng lục, nếu như Mặc Văn muốn hấn cũng có thể đem ra, coi như làm một cái ân tình.

Mặc Văn không nói gì cười một tiếng.

Trong cầu thang chỉ có tiếng bước chân của hai người, Trương Hàm không được tự nhiên nuốt nước miếng một cái hỏi, “Cái đó... Tôi còn không biết tên của ngài.”

“Ta gọi là Mặc Văn.”

Nghe được Mặc Văn trả lời Trương Hàm cũng vội vàng nói lên tên của mình, “Tôi gọi là Trương Hàm, là thương nhân di động, ngài trước nói qua muốn cùng tôi làm giao dịch lâu dài, có phải hay không...”

“Đi lên lại nói tiếp.” Mặc Văn thấp giọng cắt đứt lời nói của Trương Hàm, dường như không có tâm tư ở chỗ này nói chuyện phiếm với hấn.

Trương Hàm lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Thời điểm bọn hấn đến lầu hai mười Trương Hàm đã muốn mất nửa cái mạng, sắc mặt hấn khó coi xoa xoa cái mũi đau nhức của mình, nghĩ đến đợt một hồi còn phải theo cầu thang này đi xuống dưới hấn liền muốn khóc nha.

“Lam Lam, anh đã trở về.” không có chú ý bộ dáng Trương Hàm, Mặc Văn lấy chìa khóa ra trực tiếp đi vào, liếc mắt liền thấy Vu Lam nằm trên ghế salon nằm tinh hạch chơi.

Mấy ngày nay Vu Lam tìm được một “Trò chơi” mới chính là nắm tinh hạch rải khắp nơi, âm thanh rơi càng vang cô càng cao hứng.

Vòng qua mặt đất đầy tinh hạch, Mặc Văn trực tiếp đem Vu Lam ôm vào trong lòng, hơn nữa còn thuận tay sờ sờ mặt cô.

“Hôm nay chơi vui vẻ không?”

Vu Lam “Ngao ô” một tiếng, cũng không biết rốt cuộc là vui vẻ hay là không vui vẻ.

Mà trước mắt Trương Hàm chỉ cảm thấy từng trận kinh sợ, hần nắm quả đấm, mặt đầy sợ hãi liếc Mặc Văn một cái.

Người đàn ông này... Cái người điên này thực sự cùng một con Zombie ở chung một chỗ...

“Đi vào.” Mặc Văn ngồi trên ghế sa lon nhàn nhạt quét mắt nhìn Trương Hàm một cái.

Rõ ràng là thanh âm bình thản nói không chút gọn sóng nào lại làm cho Trương Hàm rung mình một cái, hần đứng ở cửa cắn chặt hàm răng cuối cùng vẫn không dám không nghe mệnh lệnh của Mặc Văn.

“Đóng cửa lại.” Mặc Văn lại nói.

Trương Hàm lần này do dự mấy giây sau mới đóng cửa lại.

Nói thật trong lòng của hần biết rõ nếu đóng cửa lại mà nói hần thực sự giống như là cá nằm trên thớt mặc cho người ta chém giết, nhưng mà hần cũng biết lấy thực lực của chính mình, hần không đóng cửa lại Mặc Văn muốn giết hần, hần cũng chạy không thoát.

Chẳng qua là hần vừa tiến đến Vu Lam liền đột nhiên trợn to hai mắt, hai con ngươi màu trắng đục ngầu nhìn chòng chọc vào hần, trong miệng còn phát ra mấy tiếng kêu thấp thỏm thật cổ quái.

Mà cái bộ dáng này của Vu Lam vừa vặn giống phản ứng bình thường của Zombie khi nhìn thấy thức ăn.

“Lam Lam?” Mặc Văn chú ý tới bộ dáng Vu Lam, con ngươi đen nhánh của hần chợt phóng đại, trên mặt trắng nõn cuối cùng xuất hiện một nụ cười kinh ngạc vui mừng, âm thanh cũng không tự chủ ôn nhu cực kỳ, “Chẳng lẽ em... Muốn ăn hần sao?”

Lam Lam luôn là ăn tinh hạch điểm này làm cho hần thực sự rất lo lắng, bây giờ cô rốt cuộc chịu ăn một chút thức ăn mặn rồi sao?

Nghe vậy Trương Hàm chỉ cảm thấy tay chân đều mềm nhũn.

Hần giống như là đầu gỗ đứng tại chỗ, cả người run lên, suy nghĩ trống rỗng. Cái miệng cố gắng cầu xin tha thứ, lại vô luận như thế nào đều không thể phát ra được một chút thanh âm nào, run sợ làm hàm răng thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của hần.

Hần dám cam đoan, chỉ cần lúc này con Zombie trong ngực Mặc Văn làm ra một chút biểu hiện muốn ăn hần, Mặc Văn tuyệt đối có thể không chút do dự lập tức xông lên xé hần ra cho con Zombie này.

Vừa vặn lúc này Mặc Văn giương mắt nhìn chăm chăm về phía hần, cái loại bao hàm hưng phấn, khát máu, ánh mắt điên cuồng trừng trừng, trong nháy mắt đánh tan tất cả phòng tuyến trong lòng của hần, chỉ cảm thấy rơi vào thâm uyên.

Hần sẽ chết... Hần nhất định sẽ chết thật đấy!

“A...” nhìn thấy bộ dạng Trương Hàm bên kia run run đổ mồ hôi lạnh, Vu Lam đột nhiên cảm thấy không còn thèm ăn cái gì nữa, cảm viên tinh hạch trước mắt liền nhét vào trong miệng, tiếng nhai vang lên “Cọt kẹt”

Ps: từ chương này mình sẽ thay từ ‘nàng’ thành ‘cô’ để cho hợp với cốt truyện hiện đại nha.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bởi vì anh chính là người yêu em nhất

Chương 10: Bởi vì anh chính là người yêu em nhất

Beta: Lan Chi

Trương Hàm phía sau lạnh cả người, hần nhìn thấy bộ dạng Vu Lam nhai hăng say, luôn cảm giác trong miệng của nó nhai không phải là tinh hạch, mà là xương của hần.

A... Nhìn đáng đáp Lam Lam là không muốn ăn sao?

Nhìn thấy ánh mắt Vu Lam đã bị tinh hạch thu hút tất cả, Mặc Văn thờ dài một cái trán cọ xát đỉnh đầu của cô, cảm giác có chút đáng tiếc.

Nhận ra được ánh mắt của Mặc Văn ở trên người của mình được dời đi, mồ hôi lạnh trên trán Trương Hàm lập tức chảy xuống đất, hần nặng nề thờ hỗn hển, ánh mắt từng trận khô khóc.

Thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa hẳn phải chết ở đây rồi đó.

“Đem thức ăn nguội mang theo đều cho ta.”

Hoàn toàn không có chú ý tới bộ dạng Trương Hàm đang sợ hãi, Mặc Văn lúc này đang chăm chú giúp Vu Lam sửa sang lại tóc, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Trương Hàm một cái.

Lúc này trong đầu Trương Hàm vẫn còn đang không được rõ ràng, nhưng mà khi nghe được âm thanh nhàn nhạt của Mặc Văn tất cả động tác của hắn hoàn toàn thoát khỏi đại não.

Một tia ý thức còn sót lại hắn đem toàn bộ đồ vật trong không gian lấy ra đặt ở trên bàn phòng khách, hắn nuốt nước miếng một cái không dám tiến lên nửa bước.

Hiện tại hắn chẳng qua chỉ là một dị năng giả cấp ba hệ không gian, không có bất kỳ lực công kích nào không nói, không gian cất giữ cũng chỉ có một thước vuông nhỏ.

“Ta không cần vũ khí.” liếc mắt nhìn trên bàn dư thừa vũ khí, giọng nói của Mặc Văn rất bình thản, không có cao hứng, cũng không có không vui.

“Nhưng mà lần này ngài cho tôi nhiều tình hạch như thế nếu như chỉ đổi mỗi thức ăn vẫn còn nhiều, cho nên tôi muốn...” Trương Hàm cuối cùng là tìm được về thanh âm của mình, hắn chỉ vũ khí trên bàn, hít sâu một hơi nói, “Lần này mang tới cho ngài vũ khí giá thấp.”

“Vậy nguội không phải là rất thua thiệt sao?” nhìn thấy Trương Hàm ngay cả nói chuyện cũng phí sức, nhưng bộ dáng vẫn là cứng rắn chịu đựng, Mặc Văn chống cằm, ngược lại nổi lên chút ít hứng thú.

“Không thua thiệt không thua thiệt.” đối với “Lòng tốt” của Mặc Văn, Trương Hàm cũng không dám suy nghĩ nhiều, hắn vội vàng nói, “Có thể cùng ngài làm ăn là vinh hạnh của tôi!”

“Gào.” Vu Lam đứng lúc kêu một tiếng quỷ dị, tựa hồ đang khinh bỉ Trương Hàm nịnh hót.

Bất quá rất hiển nhiên bây giờ tâm tình Mặc Văn không tệ, hắn cười một tiếng, nụ cười sáng rỡ suýt nữa choáng váng mắt chó Trương Hàm.

“Ừ, vậy thì đều lưu lại đi.” Mặc Văn sẽ không cự tuyệt, hắn vuốt tóc rối của Vu Lam, để cho cô lại nhào tới trên ghế sa lon đi chơi tình hạch sau đó mắt mới nhìn về phía Trương Hàm, thái độ rất ôn hòa nói, “Lần sau nguội định lúc nào sẽ tới.”

Lần sau? Hắn không có chút nào nghĩ muốn tới nữa được không!

Trong lòng Trương Hàm reo hò, nhưng mà trên mặt chỉ có thể hết sức cười nói, “Hai tháng, không một tháng sau chứ?”

“Vậy thì hai tháng đi.” Mặc Văn gật đầu, giải quyết dứt khoát, “Nguời bây giờ có thể rời đi rồi.”

“Ừ...” Trương Hàm trong miệng từng trận phát khổ, vội vàng đồng ý.

Hắn bây giờ chỉ muốn hung hăng tát mấy bạt tay, sao ban đầu lại đáp ứng Mặc Văn muốn cùng hắn làm buôn bán lâu dài với chính mình chứ.

Nếu như hắn không phải là thương nhân di động lúc này tự nhiên có thể đáp ứng nhưng mà không đến, bất quá hắn lại là thương nhân di động a.

Khi trở thành thương nhân di động tất cả tài liệu cùng với vị trí địa điểm của bọn họ đều sẽ được hệ thống tự động theo dõi ghi chép, mỗi nửa giờ đổi mới một lần tọa độ địa lý của bọn họ.

Cứ như vậy thời điểm nếu như bọn họ làm ăn chộc phải khách hàng, khách hàng kia hoàn toàn có thể dễ dàng chính xác tìm tới vị trí của bọn họ trả thù, mà đối với loại tình huống này bất luận bọn họ là người bị hại thì người ở thành đô cũng không rảnh để ý.

Thương nhân di động khi lấy được đầy đủ vật liệu đồng thời cũng là làm cho chính mình đưa vào một cảnh địa cực kỳ nguy hiểm.

Huống chi hắn gặp phải là Mặc Văn, cái người điên này.

Nếu như khách hàng là người bình thường hoặc là dị năng giả cấp một mà nói hắn không chừng còn có thể bình yên vô sự, nhưng mà Mặc Văn... Tuyệt đối sẽ đem hắn vẫn còn sống sờ sờ cắt thành bọ thịt mất.

Cho nên so với Mặc Văn trước mắt dương thịnh âm suy, hắn càng phải mạo hiểm đi tới vùng đất tử vong này. Một mối thì một một chút, nhưng mà tính mạng không nhất định sẽ mất.

Còn nếu như có thể cùng Mặc Văn quan hệ tốt mà nói, đối với hắn cũng thật là hữu ích mà vô hại a.

“Tới đây... Liền đi trước.”

Vòng qua bên chân xóc xếch tình hạch đi ra ngoài, khoe miệng Trương Hàm vẫn không nhịn được vừa kéo.

Người có thể đem tinh hạch ném đầy đất như vậy, làm sao hắn có mặt mũi gì ngẩng đầu a!

Nghe được âm thanh đóng cửa truyền tới, Mặc Văn không ngẩng đầu liền cầm bình nước trước mặt lên uống một hớp, sắp hơn một tháng không được uống nước rồi miệng hắn hiện tại cũng quen có nước trong miệng là cảm giác gì.

Chú ý tới Vu Lam một bên không có hành động gì, hắn liếc mắt nhìn lại liền phát hiện cô nằm trên ghế sa lon không nhúc nhích, tựa hồ là ngủ thiếp đi.

“Lam Lam?” ”hắn nhẹ giọng gọi.

Vu Lam không có mở mắt, ngủ rất say.

Đưa tay ôm cô lên, trong con ngươi nhìn không thấu của Mặc Văn lúc này rõ ràng phản chiếu mặt mũi xám trắng của Vu Lam.

“Anh bị thương sao?”

Thanh âm thiếu nữ trong trẻo dễ nghe vang lên tựa như thời gian chuyển kiếp dừng lại bên tai hắn, ở đó là mùa hè, giống như chuông bạc bình thường làm cho người ta cảm thấy thoải mái từ đáy lòng.

Thời điểm lần đầu tiên gặp Vu Lam, cô chính là dùng cái thanh âm thanh thúy này cứu rồi linh hồn hắn.

“Không có.” Mặc Văn đem đầu chôn sâu ở nơi cổ lạnh giá của Vu Lam, nhắm mắt lại say mê tựa như cười, “Anh rất khỏe.”

Có thể thân mật như vậy bên người Vu Lam, là khát vọng của Mặc Văn suốt tám năm.

Trước khi tận thế bùng nổ hắn ở trong bóng tối đi theo Vu Lam suốt sáu năm, ở nơi này trong sáu năm hắn đã giết rất nhiều rất nhiều người, nhưng duy chỉ có không gây thương tổn cho cô chút nào.

Dù là nhìn thấy cô tựa vào cánh chim của người khác hắn cũng không có động tới bất kỳ sát ý nào.

Đối với hắn mà nói, cô là cứu tinh, là hy vọng, là ánh sáng, là tất cả của hắn.

“Anh cho rằng chỉ cần em được vui vẻ thì cái gì cũng tốt, nhưng mà anh sai lầm rồi.” ôm thật chặt ngực gầy nhỏ của Vu Lam, Mặc Văn ôn hòa nhắm hai mắt lại, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, làm cho bề ngoài của hắn tựa hồ cũng bỏ bớt một chút cảm giác lạnh lùng, “Lam Lam, không có ai có thể yêu em hơn so với anh, bởi vì anh chính là người yêu em nhất.”

Lúc này vùng đất từ vọng Nhất khu trời mưa như thác đổ, hoàng sa thành nhuyển bột, người khác nửa bước cũng khó đi.

“Đại nhân, trở về đi thôi, đợi tiếp nữa cái gì cũng không tìm được.”

Trên mặt thiếu niên còn mang theo chút ít ngây thơ lau một cái lên khuôn mặt đầy nước mưa, hắn nhìn thấy nam nhân vẫn còn đang trong nước bùn chật vật đi về phía trước người kia lớn tiếng kêu, nhưng tiếng là âm thanh bị mưa to gió lớn che mất.

Mưa to đã che mất tất cả tầm mắt, bây giờ thế giới phảng phất như ngày đầu tiên mới bùng nổ tận thế vậy, ngày đó so với bình thường một mảnh đen nhánh, tràn đầy tuyệt vọng.

Nam nhân kia đứng tại chỗ sững sờ xuất thần, chợt ôm lấy đầu của mình thống khổ rống lên một tiếng.

“Đại nhân!” ”thiếu niên chật vật dưới mưa, thất thủ chạy đến bên người nam nhân lớn tiếng nói, “Mau trở về thôi đại nhân, ngài biết ngài đối với chúng tôi mà nói quan trọng biết bao nhiêu không! Ngài là thủ lĩnh hai khu phía bắc, nhưng hành động hiện tại của ngài lại để cho chúng tôi, tất cả người đi theo ngài đều không cách nào hiểu được!”

“Im miệng!” ”Hứa Kiệt Lâm cắn răng lớn tiếng quát, hắn xoay người một cái kéo lấy cổ áo thiếu niên, đem hắn hung hãn ném ra ngoài, “Linh Tu, ban đầu nếu như không phải có Vu Lam, ngươi bây giờ có thể đứng ở chỗ này sao? Cô bây giờ còn không biết sống chết, trong lòng ngươi chẳng lẽ một chút cảm giác áy náy cũng không có sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Vu Lam lên cấp thật nhanh

Chương 11: Vu Lam lên cấp thật nhanh

Beta: Lan Chi

“Vu Lam đại nhân...” sắc mặt Linh Tu thoáng chút ảm đạm xuống, hần nhớ tới Vu Lam luôn tràn đầy sức sống, cùng bọn họ kề vai chiến đấu. Nghẹn ngào xoa xoa ánh mắt mờ hồ, nhưng vẫn lớn tiếng hướng về phía Hứa Kiệt Lâm hét, “Tôi biết, tôi biết! Nhưng mà Vu Lam đại nhân là dị năng giả hệ cách ly hình, cô ấy làm sao có thể ở cái địa phương này xảy ra chuyện được, đại nhân, bây giờ cô ấy khẳng định đã rời khỏi nơi này tới khu thứ 2 tìm chúng ta, ngại ở chỗ này căn bản là lãng phí thời gian”

“Lãng phí thời gian?” Hứa Kiệt Lâm tựa như là nghe được trò cười khom người xuống, che mắt tự giễu cười nói, “Không phải là lãng phí thời gian... Là ta đề cho cô ấy ở nơi này chờ ta trở lại.”

Hắn đến chậm, cho nên cô không có ở đây.

Dựa theo tính cách Vu Lam trước khi hắn không trở về cô tuyệt đối sẽ không đi, nhưng bây giờ thời gian đã qua một tháng.

“Lam Lam...” Hứa Kiệt Lâm thống khổ quỳ xuống, mưa to mãnh liệt đập cong lưng hắn, cái lưng luôn luôn thẳng đứng ấy, nước mưa to che giấu khuôn mặt tuyệt vọng của hắn, “Em bây giờ rốt cuộc ở nơi nào?”

“Đại nhân, bây giờ vùng đất tử vong các Zombie rải rác dường như xuất hiện tình huống dị thường, phía bắc khu bốn đã nhiều lần gặp phải tấn công của Zombie level 2.” thời điểm Linh Tu hoàn toàn không khuyên nài Hứa Kiệt Lâm, Vu Lăng một mực ngồi ở trong xe đỡ lấy mưa to đi xuống. Cô ta là dị năng giả qua cải tạo, chủ yếu phụ trách tiếp nhận tin tức từ trụ sở chính truyền đến, “Phía trên muốn cầu đại nhân ngại lập tức trở lại căn cứ phía bắc.”

“Để cho bọn họ tìm người khác đi xử lý!” Hứa Kiệt Lâm nắm chặt quả đấm, lạnh lùng nhìn về phía Vu Lăng nói.

“Đại nhân, ngại phải suy nghĩ kỹ nếu ngại vi phạm mệnh lệnh thật sự phải gánh vác hậu quả nào.” bên trong thanh âm của Vu Lăng không tình cảm gì, ở trong mưa lạnh càng khiến trong đáy lòng người ta phát rét.

Hứa Kiệt Lâm trầm mặc, hắn nhìn chính mình cả người đều là nước bùn, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Vùng đất tử vong Nhất khu mưa to liên tục ba ngày, nhưng mà tại Tam khu mặt trời lại chói chang ba ngày.

Chung quanh tòa nhà chọc trời thỉnh thoảng truyền ra tiếng Zombie gào thét tức giận thê lương, khiến cho người khác phiền não khủng hoảng.

Mặc Văn ngồi ở trong căn phòng an tĩnh, tỉ mỉ lau chùi một viên tinh hạch cấp hai, bên mắt nhìn Vu Lam vẫn còn đang ngủ say, khóe miệng hắn là nụ cười ôn nhu như thể nào đều không thể thu lại được.

Tính từ ngày Trương Hâm rời đi, Vu Lam đã ngủ say suốt ba ngày.

Ba ngày này cô một mực không có tỉnh lại, nhưng mà nếu như cho cô tinh hạch cô lại như thường có thể nuốt xuống.

Bất quá dễ cho Mặc Văn mừng rỡ nhất chính là, tại khoảng thời gian Vu Lam ngủ này, xương chân của cô lấy tốc độ mất thường cũng có thể thấy được đang sinh trưởng, đồng thời cùng sinh trưởng với xương còn có một tầng màng mỏng máu thịt bên ngoài bao bọc lại xương cốt bên trong.

“Lam Lam...” đem tinh hạch cấp hai trong tay dứt cho Vu Lam, Mặc Văn nắm tay của Vu Lam hơi hơi phát run. Trong con ngươi đen nhánh của hắn tràn ngập sự mềm mại, rõ ràng phản chiếu dung nhan Vu Lam, “Em sẽ mãi ở bên cạnh anh có đúng hay không?”

Mặc Văn không biết Vu Lam vì sao lại đột nhiên ngủ mê man ba ngày, cảm thụ trên người cô càng phát ra năng lượng vững chắc, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm suy đoán cô bây giờ đang đột phá cấp ba.

Bất quá cô có thể thuận lợi đạt tới cấp bốn, vậy tốc độ phát triển của cô quả thật rất nhanh, một tháng lên hai cấp đại đa số Zombie đều tuyệt đối không làm được chuyện này.

Cúi người giúp Vu Lam lau mặt, Mặc Văn nhìn thấy bộ dáng cô an tĩnh ngủ say, không nhịn được đưa tay sờ một cái lên gương mặt cô. Đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào mí mắt Vu Lam, thì ra mí mắt là như vậy, không biết hắn nghĩ tới điều gì đột nhiên tràn ra một nụ cười cực kỳ tà tử.

Lam Lam của hắn, bây giờ ở trước mặt hắn biết điều như vậy, hoàn toàn thuộc về mình hắn.

Lúc này Vu Lam ngủ say không thấy được vẻ mặt tà mị của Mặc Văn, cũng không nghe được âm thanh tràn đầy tình yêu kia.

Cô lúc này một thân một mình thuộc về một mảnh bóng tối cực hạn, chỉ có địa phương rất xa có một đạo lộ quang phát sáng, ánh sáng dị thường đến chói mắt.

Giống như là quá Dương Nhất hấp dẫn cô.

Cô giống như thiêu thân đem hết toàn lực hướng về phía ánh sáng bên trong leo đi, không có hai chân tốc độ di chuyển của cô rất chậm, nhưng mà cô xưa nay chưa từng dừng lại. Phát hiện tia sáng chói mắt dường như càng ngày càng xa, cô tuyệt vọng rống lên một tiếng, không biết phải hình dung loại cảm giác bị vứt bỏ này như thế nào, chỉ cảm thấy cả người đều vô cùng không thoải mái.

Vô lực mà thông khổ rũ rứt, cổ họng giống như bị cái gì đó chặn lại buồn rầu khó chịu. Cô tựa như con thú bị nhốt gào thét một tiếng, ngẩng đầu lên phát hiện hắc ám chung quanh trong tiếng hô từ từ rút đi.

Hình ảnh chuyển một cái, cô phát hiện chung quanh thi thể khắp nơi.

Một người đàn ông ưu nhã nắm con dao găm nhuộm máu, rất nhẹ nhàng, từ tốn lau đi vết máu phía trên.

Dường như chú ý tới sự tồn tại của cô, nam nhân đem dao găm đưa tới, máu me khắp người nhìn cô cười.

“Em đồng thời cũng muốn tới sao? Lam Lam.”

“Gào!”

Vu Lam bị đánh thức, không hiểu lúc này trong lòng cô là cảm giác gì, chỉ có thể hơi hơi nghiêng đầu kịch liệt thở hổn hển.

“Lam Lam.”

Nhìn thấy Vu Lam tỉnh lại, Mặc Văn lập tức đưa tay đem cô ôm vào trong lòng, khẽ cười cợt xát vào cổ của cô, một bộ dáng ý lại không thể nào rời bỏ cô được.

“Ngao ô. ” Vu Lam lầm bầm một tiếng, đối với tên nhân loại này cô luôn là một chút khẩu vị cũng không có.

“Em đang gọi anh sao? ” một tiếng kia của Vu Lam làm cho Mặc Văn rất kinh hi, hần nâng mặt của Vu Lam lên, mặt đầy hưng phấn nói, “Lại kêu một tiếng nữa được không?”

Vu Lam rất mộng lung nhìn gương mặt to gần trong gang tấc, thấy người đàn ông này không có dấu hiệu nào liên hưng phấn như vậy, ngược lại rất là cho hần mặt mũi lại kêu một tiếng, “Ngao ô.”

Vu Lam nghe lời làm cho Mặc Văn cười càng vui vẻ hơn, hần càng dùng sức ôm chặt Vu Lam, cơ hồ muốn đem hai người bọn họ hợp lại làm một thể.

“Lam Lam, anh thích em kêu anh là Mặc Văn, về sau đều gọi anh như vậy có được hay không?”

???

Vu Lam lúc này là Zombie trong đầu không hiểu ý của Mặc Văn, cô đưa tay gỡ gỡ đầu của Mặc Văn, chỉ cảm thấy tóc của hần chơi rất khá, hoạt hoạt rất nhu thuận.

Mặc Văn đang đắm chìm trong tiếng kêu của Vu Lam vừa rồi, cũng không để ý cô gãi vò tóc của mình.

Nguyên nhân bởi vì chân mọc ra lần nữa, Vu Lam mấy ngày nay lộ vẻ phiền não bất an đến mức dị thường, cô thay đổi không thích nghỉ ngơi, cử động là phải đưa tay sờ lên cái xương mới mọc ra kia, có lúc thậm chí sẽ nhìn chăm chăm mấy khúc cốt kia, cả ngày ngây ngây ngô ngô.

Đồng thời cô bây giờ còn si mê cái “Trò chơi” ném tinh hạch nữa, Mặc Văn công trở về một ba lô tinh hạch luôn bị cô ném đầy nhà, cái kia tựa như bộ dáng hào phóng rải tiền vậy.

Ngoại trừ ném tinh hạch cô đối với Mặc Văn dường như cũng có một chút hứng thú, chung quy là ưa thích ôm lấy đầu Mặc Văn gỡ tóc của hần.

Mặc Văn cũng cho cô gỡ.

Mấy ngày nay Vu Lam ăn tinh hạch mỗi ngày mười hai viên tăng đến ba mươi lăm viên, hơn nữa còn có khuynh hướng tiếp tục tăng lên.

Đối với loại biến hóa này của Vu Lam, từ trong đáy lòng Mặc Văn lan tỏa vui vẻ, Vu Lam mỗi ngày có thể hấp thu thêm năng lượng cũng chính là đại biểu cho cấp bậc của cô lại tăng cao, năng lượng đang thay đổi mạnh, vậy làm sao có thể không làm cho hần cao hứng được.

Bây giờ Vu Lam đã lớn lên thành Zombie cấp bốn, từ Zombie cấp một như vậy là rất lợi hại a.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chiến đấu với Zombie cấp 12

Chương 12: Chiến đấu với Zombie cấp 12

Beta: Lan Chi

Xem xét đến việc an toàn, Mặc Văn mỗi ngày đều để Vu Lam đợi ở nhà, mình thì đi ra ngoài săn Zombie, thời gian ở nơi này gần một tháng hẳn cơ hồ đem Zombie Tam khu diệt tuyệt tất cả.

Tiền tay lấy ra một cái tinh hạch đặt ở lòng bàn tay, cái tinh hạch kia phát ra một điểm ánh sáng yếu ớt sau liền âm ảm xuống. Ném viên tinh hạch đó đi, Mặc lại lấy ra một viên mới nắm ở trong tay, tiếp tục hút lấy năng lượng bên trong.

Hắn bây giờ đã đến cấp hai đỉnh phong của cấp mười hai, nhưng mà lại chậm chạp không có biện pháp nào lên tới cấp mười ba.

Mà Vu Lam lại đang dùng tốc độ kinh người phát triển, nếu như hắn không thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ nữa, về sau trong cuộc sống rất có thể hắn sẽ không bảo vệ được cô.

Cái thể giới này quá lớn, cường giả cũng không ít.

Thời khắc hắn xuất thần một vệt bóng đen vừa vặn theo trên mặt đất chợt lóe lên, Mặc Văn tỉnh hồn, giương mắt nhìn về phía chỗ cao, phát hiện một con Zombie to lớn đang dán vào vách tường cao ốc, cái đuôi to lớn lắc tới lắc lui, một bộ dáng đang tìm con mồi.

Đó là... Zombie cấp mười hai? Cảm nhận được khí tức năng lượng trên người Zombie, ánh mắt Mặc Văn trong nháy mắt liền sáng lên, hắn nắm chặt chủy thủ trong tay tùy thời chuẩn bị nổi lên phát động tấn công.

Zombie cấp mười hai bên trong coi như là Zombie level 2 là loại cường đại nhất, tinh hạch của bọn họ mặc dù đều là tinh hạch cấp hai, nhưng năng lượng lại càng tinh khiết hơn.

Cái Zombie kia hiển nhiên đã chú ý tới Mặc Văn, quả đấm lớn ánh mắt chuyển động vượt trội, tựa như uy hiếp lộ ra hàm răng sắc bén, hướng về phía phía dưới Mặc Văn kêu gào một tiếng. Thanh âm chói tai trong nháy mắt làm vỡ nát thủy tinh xung quanh Mặc Văn, hắn bị kín lỗ tai, thật nhanh vọt đến một chỗ trống trải, khóe môi ôn hòa gọi lên.

Cái tiếng gào của con Zombie này người bình thường có thể đều không chịu nổi, huống chi là ngũ giác bén nhạy của dị năng giả.

Nhưng mà tại thời điểm Mặc Văn đã chuẩn bị cẩn thận, con Zombie kia chẳng qua là rống một tiếng, cũng không có ý tứ lao xuống công kích, ngược lại đem tầm mắt đặt ở nơi khác.

Nhìn thấy đầu lâu to của con Zombie kia, trong lòng Mặc Văn bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Hắn cau mày dự định trực tiếp dùng dị năng đá kích, ai ngờ cái con Zombie bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ, thật nhanh hướng về phía trước chạy đi.

Thuận theo quỹ đạo của Zombie đi tới nhìn lại, sắc mặt của Mặc Văn thoáng cái trầm xuống, khuôn mặt đẹp trai tà tử trong nháy mắt lạnh lẽo giống như ác quỷ, cực kỳ âm trầm.

“Đáng chết!” hắn cắn răng đuổi theo, cái phương hướng Zombie kia công kích rất rõ ràng chính là chỗ Vu Lam đang ở.

Dùng hết tốc lực hướng lầu bọn họ ở chạy tới, Mặc Văn hít một hơi tay lên, cố gắng lợi dụng dị năng nghiền nát con Zombie không biết trời cao đất rộng này. Nhưng mà nó là Zombie cấp mười hai, ngay cả đầu cũng không quay lại trực tiếp nhảy đến cao ốc đối diện tránh được đòn đá kích dị năng kia, vậy đuôi một cái tiếp tục leo lên phía trước.

Thần sắc Mặc Văn càng lạnh như băng, hắn nhắm ngay con Zombie đang bò lên lầu kia lần nữa sử dụng dị năng, không khí trong nháy mắt động lại tràn đầy sát khí, một giây kế tiếp cả tòa lầu đều theo phân hủy vỡ vụn ra, sụp đổ xuống.

Tràn ngập bụi đất xen lẫn đá vụn đập vào mặt, Mặc Văn vẫy tay đỡ ra mấy hòn đá tương đối lớn, ánh mắt như cũ lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước.

Zombie cấp mười hai rốt cuộc bị Mặc Văn đá kích chọc giận, nó thuận thế rơi xuống đất, trong nháy mắt nó hướng về phía Mặc Văn tàn nhẫn nhào tới.

Con Zombie này tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước người Mặc Văn, cái đuôi to dài hung hãn vẫy qua.

Thần sắc và kỹ năng Mặc Văn lạnh vô cùng, tung người nhảy một cái lại nhảy cao hơn ba thước, bắt lấy một cây đèn đường dính đầy máu, hắn mượn lực trực tiếp đánh vào người của Zombie, không đợi con Zombie kịp phản ứng, hắn cầm chủy thủ lên trực tiếp cắm vào đầu của nó.

Đau đớn làm cho con Zombie lần nữa phát ra một tiếng gào thét chói tai, chung quanh cửa sổ thủy tinh trong nháy mắt nổ tung. Màng nhĩ Mặc Văn cũng rung động một cái, hắn cũng không thu hồi dao găm, ngược lại càng dùng sức hướng bên cạnh hung hăng đâm tới, toàn bộ não trong đầu Zombie nháy mắt vỡ toang ra ngoài, não văng khắp nơi đồng thời thân thể nó cũng mềm nhũn xuống.

Đào ra cái tinh hạch của con Zombie cấp mười hai, Mặc Văn nhẹ nhàng thở dốc một tiếng, chỗ tai trái chảy ra không ít máu.

Lỗ tai ông ông ảnh hưởng, hắn thu hồi tinh hạch, không thêm để ý chút nào lau một cái lên lỗ tai đang rỉ ra máu, nhìn về phía trước còn đang tràn ngập bụi đất thờ phào nhẹ nhõm.

Quét mắt nhìn thấy con Zombie chết nằm trên đất, Mặc Văn không hiểu nó vì sao lại đi đá kích Vu Lam, bất kể thế nào nó muốn cũng phải là muốn hắn,

dị năng giả cấp mười hai có sức hấp dẫn mới đúng chứ.

Cũng may là hữu kinh vô hiểm*.

*Có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm

Mặc Văn cảm thấy lỗ tai đã giảm bớt cảm giác đau đớn một chút mới đi về nhà, lau đi máu xung quanh lỗ tai, trong đáy lòng hắn không hy vọng Vu Lam nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của hắn.

Về đến nhà thấy Vu Lam nằm trên ghế sa lon nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim Mặc Văn cuối cùng cũng dễ xuống được.

Cũng còn tốt cô không xảy ra chuyện gì.

Hắn như bình thường đi tới chuẩn bị ôm Vu Lam vào trong ngực, ai biết Vu Lam lại đột nhiên chủ động ôm lấy đầu của hắn, đem hắn cường ép kéo ngã xuống ghế sa lon.

Mặc Văn sửng sốt một chút không hiểu nhìn về phía Vu Lam, còn không đợi hắn lên tiếng đã nhìn thấy Vu Lam dùng sức ôm chặt lấy cổ hắn nhìn chăm chăm vào lỗ tai của hắn, thật giống như đó là thứ gì tội ác tày trời vậy.

Tay xù xì nhéo một cái lên tai trái Mặc Văn nơi vừa mới bị chảy máu, Vu Lam thoát nhìn rất không cao hứng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Ngao ô!”

“Em đang lo lắng thương thế của anh sao?” Mặc Văn cảm giác trái tim mình dường như ngừng đập, hắn kích động nâng lấy đầu Vu Lam hôn cô, trong đôi con ngươi đen nhánh thoáng cái tràn đầy thủy sắc.

Lần thứ hai trong mắt của hắn xuất hiện hào quang như vậy.

“Ngao ô!” Vu Lam nghe không hiểu Mặc Văn nói gì nữa, cô chẳng qua là nhú mày thật chặt, vô cùng nghiêm túc lại kêu một tiếng. Chẳng qua là ngực cô cảm thấy rất không thoải mái, cảm thấy rất không cao hứng.

“Lam Lam... Em có biết hay không em như vậy làm cho anh hận không thể nuốt em vào trong bụng.” vẻ mặt hứng của Vu Lam kích thích chỗ dự vọng sâu nhất trong đáy lòng hắn. Hô hấp hắn nặng nề, vậy thật chặt thân thể Vu Lam, mê luyến hôn leny cổ của cô, trên gương mặt mình, chính bản thân hắn cũng không thấy được nụ cười tà ác.

Hắn thật là muốn ăn tươi Vu Lam, giống như hắn từng muốn để cho Vu Lam ăn hắn, từng miếng từng miếng mà ăn.

“Anh lần sau sẽ cẩn thận hơn, không nên tức giận nữa.” thanh âm Mặc Văn nhu hòa giống như lông chim nhẹ bồng, nhưng lại vô hình để cho trái tim Vu Lam bình tĩnh lại.

Cô ôm lấy đầu của Mặc Văn, không biết làm bằm cái gì đó.

Ôm lấy Vu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, Mặc Văn phát hiện từ nơi này nhìn lại vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ hắn mới vừa rời cùng Zombie vật lộn.

“Chuyện mới vừa rồi em đều thấy được sao?” hắn hỏi.

Vu Lam phát ra tiếng ngáy ngô, lại bắt đầu không để ý tới hắn.

Biết rõ mình đợi không được câu trả lời của Vu Lam, Mặc Văn cũng không để ý cười cười nói, “Anh ngày hôm nay mang tới một viên tinh hạch khẳng định em sẽ thích.”

Nghe vậy trong cổ họng Vu Lam không khống chế được phát ra “Ưc” một tiếng.

Bây giờ vừa nghe đến hai chữ tinh hạch cô sẽ có loại phản ứng này, quả thật là phản xạ có điều kiện.

Tâm tình Mặc Văn rất tốt nhìn bộ dáng khả ái của cô, sau đó từ trong túi lấy ra viên tinh hạch cấp hai hắn mới vừa lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mang Vu Lam ra ngoài

Chương 13: Mang Vu Lam ra ngoài

Tinh hạch lóe lên ánh sáng làm cho Vu Lam có chút xuất thần, cô đưa tay nhận lấy, thưởng thức một hồi lâu sau “Ba ” một tiếng liền ném qua một bên.

“...”

Mặc Văn liếc nhìn viên tinh hạch bị chê, nhưng mà hắn biết chỉ cần Vu Lam mỗi ngày hấp thu đủ năng lượng rồi, nếu như có đưa năng lượng tinh hạch tốt đến trước mặt cô cũng sẽ bị cô ném đi.

“Vậy để dành ngày mai cho em ăn. ” hắn bắt đầu dĩ cười nói.

“Ngao ô. ” Vu Lam nhìn đáng vẻ bắt đầu dĩ của Mặc Văn dường như có giọt nước nhỏ vào lòng, đôi mắt ửng ục vui sướng.

Thấy vậy Mặc Văn cũng không nói gì, hắn nhẹ nhéo một cái lên mũi Vu Lam, cười ôn nhu.

Nhưng mà Vu Lam lại đánh nhiều cái nhảy mũi.

Đây là, Mặc Văn mấy ngày nay mới phát hiện sự tình này chỉ cần bóp bóp mũi Vu Lam, cô đúng sẽ nhảy mũi mấy cái.

Cho nên có lúc hắn thích đem Vu Lam đặt ở trên chân, sau đó ý vị bóp mũi cô, nhìn cô nho nhỏ đánh mấy cái nhảy mũi, ánh mắt làm bộ đáng thương, vô luận đang ở trong tình huống nào cũng có thể lấy lòng hắn.

“Gào. ” nhảy mũi mấy cái Vu Lam cuối cùng cũng ngoan, nằm trên bả vai Mặc Văn không nhúc nhích nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Vu Lam khôn khéo làm cho Mặc Văn yêu thích cực kỳ, ngón tay hắn thon dài thuận theo lưng Vu Lam xoa xuống, ánh mắt nhìn về phía chân Vu Lam.

Bây giờ chân xương Vu Lam đã hình thành cơ bản rồi, chẳng qua là bắp thịt vẫn chưa có hoàn toàn mọc ra, chỉ có khớp xương mấy vị trí có mong mỏng một lớp da thịt, thoát nhìn rất ghê người.

Dĩ nhiên, loại ghê người này ở trong mắt Mặc Văn lại là đẹp mắt.

Đem vảy vén lên buông xuống, trong lòng Mặc Văn thầm nghĩ nên đi tìm cho Vu Lam một bộ quần áo.

Trên người Vu Lam nguyên bản quần áo vừa bản vừa nát, sớm không thể mặc được rồi, bây giờ cô mặc chính là quần áo trong phòng này.

Mặc dù Vu Lam đã biến thành Zombie không có bất kỳ xấu hổ nào, nhưng mà Mặc Văn vẫn rất nghiêm túc mỗi ngày đều mặc quần áo chỉnh tề cho cô . Trong mắt hắn, dù Vu Lam thay đổi đáng sợ hơn nữa thì vẫn là Lam Lam của hắn.

Chỉ cần cô còn sống, cô còn có thể cử động là được.

Ngày thứ hai quả nhiên Vu Lam đem tinh hạch cấp hai hôm qua Mặc Văn lấy được ăn vào bụng, nhìn thấy cô ăn vui sướng, Mặc Văn cũng rất cao hứng cười.

Giống thường ngày hắn chuẩn bị ra ngoài, ai ngờ mới vừa mặc xong đồng phục tác chiến cảm giác vạt áo bị kéo chặt, hắn nghi ngờ quay đầu, nhìn thấy Vu Lam mở to đôi con ngươi đục ngầu, rất ủy khuất phát ra “Ừc ” một tiếng.

“Thế nào? ” xoay người lại ôm Vu Lam lên, hắn hôn lên môi cô một chút, hỏi.

Vu Lam vừa thấy Mặc Văn ôm cô vội vàng dùng cả tay chân ôm lấy đầu của hắn, giống như một con gấu koala sống chết không chịu buông.

“Lam Lam. . . ” Mặc Văn ho khan một tiếng, chỉ cảm thấy hắn sắp bị chết ngộp rồi. Âm thanh vẫn như cũ êm ái, rất dễ nghe, “Em là muốn cùng anh đi ra ngoài sao?”

“Ngao ô! ” Vu Lam nghe không hiểu, ngược đầu ý vị kêu.

“Lam Lam, bên ngoài rất nguy hiểm, có rất nhiều Zombie, em ở nhà ngoan ngoãn chờ anh trở lại có được hay không? ” Mặc Văn đỡ cánh tay Vu Lam, phí hết tâm sức mới đem được cô lần nữa ôm vào trong lòng dự dõ nói, ” ngày hôm nay anh sẽ tìm y phục cho em, anh trở về sẽ cho em quần áo đẹp được không.”

“Ngao ô! ” nhưng mà Vu Lam căn bản không thèm nghe lời Mặc Văn, thái độ cô vô cùng kiên định, tỏ vẻ trách móc Mặc Văn, nếu không mang theo cô ra ngoài cô liền cắn hắn.

Vừa nghe được tiếng kêu của Vu Lam, Mặc Văn đã cảm thấy lòng mình mềm mại thành một vùng nước, bây giờ nhìn thấy bộ dáng cô kiên định như vậy, Mặc Văn chỉ cảm giác mình căn bản không thể nhẫn tâm không đáp ứng cô được.

“Được được được. ” hắn cuối cùng vẫn đáp ứng, đối với Vu Lam, hắn có thể lui cả đời.

Bây giờ chân Vu Lam đã dài ra rồi, chẳng qua là còn không thể bước đi. Nhưng mà đối với việc chân Vu Lam đã dài ra Mặc Văn cũng không có biện pháp đem cô thả trong ba lô được nữa, chỉ có thể đem cô ôm vào trong ngực sai bước đi ra ngoài.

Rốt cuộc cũng có thể ra ngoài, Vu Lam thoát nhìn rất vui vẻ, chẳng qua là cô còn chưa vui được hai giây lại lập tức ù xù.

Mùi vị trong cầu thang, thật sự là quá khó ngửi.

Cảm giác được Vu Lam xoay cái đầu ý vị chui vào ngực hần, con người Mặc Văn cong cong còn kém không thể toét miệng cười.

“Như vậy là yêu thích anh sao?” hần cười nói, mùi vị trong hành lang dường như không ảnh hưởng gì tới tâm tình của hần.

Nhưng mà Vu Lam sứt sứt cái mũi căn bản không để ý tới hần, chỉ cảm thấy mũi thật khó chịu.

Cho đến khi ra khỏi hành lang Vu Lam mới đem đầu nâng lên, nhìn thấy cảnh sắc thể lương bên ngoài giảm nhẹ một tiếng.

Sờ một cái vào tóc Vu Lam trấn an, Mặc Văn nhắc chân đi xa chỗ hần bình thường giết Zombie . Mục tiêu của hần hôm nay không phải là giết Zombie, mà là tìm quần áo cho Vu Lam, cho nên hôm nay hần căn bản không tính đi chỗ có nhiều Zombie .

Vòng qua mấy cái đường xe chạy, hần ngược mắt nhìn một nhóm tám biển quảng cáo nửa rớt trên không trung hải lòng nói, ” trong cửa hàng mới có thể tìm thấy quần áo cho em được.”

Vu Lam ngáp một cái.

Vu Lam ôm chặt lại rất là buồn chán nha, Mặc Văn mặt không cảm giác đi vào, ngay cả cửa lớn cũng không có. Bước chân chột ngừng một lát, hần cúi đầu nhìn xuống mặt đất huyết dịch còn rất mới nhũn nhũn một cái.

Trong đại sảnh bụi đất cũng không giống như trước, có chút tung bay ở trong không khí.

Có người ở nơi này.

Nhìn chung quanh phòng khách một vòng, Mặc Văn nguy hiểm híp mắt, khóe miệng lại giương lên một nụ cười rất âm áp.

Vùng đất tử vong Tam khu thỉnh thoảng cũng sẽ có một số người đi qua, cho nên có điểm khác biệt này, cũng không có gì đặc biệt.

Hần một cước giẫm lên cái huyết dịch còn mới kia, lẹ xep vết máu quả quyết đi tới bên trên cầu thang tìm quần áo.

Lầu một là phòng khách không có thứ gì, lầu hai nói... Phải là một siêu thị.

Nhìn trước mắt một hàng máy thu tiền, Mặc Văn cau mày một cái chuyển thân lên lầu ba.

Siêu thị ở vùng đất tử vong này khẳng định sẽ không có thứ mà hần cần, hần vào trong cũng là lãng phí thời gian.

Cửa lầu ba đang khóa, Mặc Văn cũng không có ý tứ muốn đi tiếp.

Hần đứng ở trên thang lầu quét mắt nhìn chăm chăm vào nam nhân đang tựa vào cửa lầu ba cả người liền nóng lên, hành lang tối đen khiến cho hai mắt của hần càng phát ra màu sắc quỷ dị.

Người đàn ông này đã bị cắn, lập tức sẽ biến thành Zombie.

“Có muốn ta giết ngươi hay không?” Mặc Văn rất tốt bụng hỏi một câu, thanh âm ôn nhu ở hành lang tối đen yên tĩnh này nghe cực kỳ đáng sợ.

Nam nhân kia thần trí đã không rõ ràng lắm, cả người hần run lên kịch liệt, căn bản là không có cách nào trả lời vấn đề của Mặc Văn.

Thấy nam nhân không thể trả lời mình, Mặc Văn nhưng lại cười, hần không nhìn người đàn ông này nữa xoay người tiếp tục lên lầu, giống như người mới vừa rồi đặt câu hỏi không phải là hần vậy.

Bên trong cửa lầu ba toàn bộ đều là Zombie, hần là bị ai đó dụ dỗ sau khi đi vào thì người đàn ông này bị giam ở bên trong.

Vu Lam thử trách móc, đối với người đàn ông này không có khẩu vị gì, ngược lại đối với Zombie ở trong lầu ba cảm thấy rất hứng thú, gào khóc kêu nẫy tiếng thị uy, khua chân múa tay rất là vui sướng.

Ung dung ôm lấy Vu Lam đang sinh động đi lên lầu bốn, Mặc Văn cuối cùng cũng tìm được khu quần áo trang sức.

Hần đứng ở hành lang của lầu bốn, lại nhìn phương hướng lầu năm một cái.

Lần trước gặp Trương Hâm, Lam Lam không đói bụng nên không muốn ăn, không biết hiện tại với những nhân loại khác cô có muốn ăn hay không đây.

”Ừ... Hay là trước tìm quần áo vậy.” hần tự nhủ.

Khu quần áo trang sức y giá phần lớn ngổn ngang nằm dưới đất, không ít quần áo rách nát rơi tán loạn trên mặt đất, một lớp bụi trần thật dày phủ bên

trên.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vu Lam lại không muốn ăn thịt người

Chương 14: Vu Lam lại không muốn ăn thịt người

Beta: Lan Chi

Muốn tìm cho Vu Lam một món quần áo đẹp, Mặc Văn không nhìn y phục rách rưới trên đất đi tới mấy cái y giá chưa ngã chọn lựa. Quần áo trên giá mặc dù dày hơn một tí so với dưới đất, nhưng mà so với những thứ bẩn thỉu trên đất kia tốt hơn rất nhiều.

Hắn nghiêm túc lật lên một bộ, trong đôi mắt lạnh như băng dính vào ít nhiệt tình.

“Lam Lam, cái này như thế nào?” nắm một cái áo đầm màu xám, Mặc Văn ôn nhu hỏi Vu Lam, bộ dáng giống như đang bồi bạn gái đi dạo phố.

Nhưng mà bạn gái của hắn là một con Zombie ngay cả lời đều không thể nói được.

“Gào.” Vu Lam lờm một cái, không muốn để ý đến hắn, cô bây giờ chỉ muốn được đi trên đất.

“Vậy thì lấy cái này.” Mặc Văn rất hài lòng thu hồi bộ quần áo này.

Vu Lam ngơa ngậy hồi lâu cũng không thể từ trong ngực Mặc Văn đi ra ngoài được, thời điểm cô nhìn chăm chăm vào Mặc Văn, phát hiện ánh mắt của hắn luôn đặt ở trên y phục trước mắt không khỏi không vui ôm lấy đầu hắn.

“...” động tác Mặc Văn ngừng một lát, rất bình tĩnh thu xếp xong mấy bộ quần áo mới vừa chọn được.

“Lam Lam.” phát hiện Vu Lam căn bản không có một chút ý tứ muốn xem quần áo, hắn không khỏi bất đắc dĩ nói, “Nhưng mà em lúc trước rất thích đi dạo phố.”

Vu Lam lăm lăm hai tiếng, tiếp tục ôm lấy đầu Mặc Văn, không chịu buông ra.

“Anh nhớ em lúc trước chung quy là thích mặc quần áo rộng một tí.” Mặc Văn nhớ lại, hắn nhớ đến lúc trước, thời điểm Vu Lam lên đại học không giống với người khác luôn mặc quần áo làm nổi bật lên vóc dáng, cô ăn mặc luôn rộng thùng thình nhàn nhã, hắn còn chụp không ít hình đó.

Trên thực tế hắn đem hình của Vu Lam từ tiểu học, trung học sơ cấp, trường cấp 3, đại học bộ dáng của cô mỗi một ngày đều cất giữ, cái hộp chứa hình của cô bây giờ còn được hắn cất ở trong vùng nam bộ.

Vu Lam như trước không thèm nghe đến lời nói của Mặc Văn, như bình thường ngẩng đầu tiếp tục ngẩn người.

Thật vất vả chọn xong quần áo cho Vu Lam, mất gần một giờ đồng hồ. Mặc Văn liếc nhìn cái ba lô, cuối cùng hài lòng đi tới khu nam trang tùy tiện cầm một bộ quần áo thể thao cho mình.

Vu Lam tại thời điểm Mặc Văn đựng quần áo rất muốn chạy đến trên đất, nhưng tiếc là bị Mặc Văn giam cầm gắt gao ngay cả đầu ngón tay đều không thể động đậy được.

Mặc Văn bây giờ chỉ hận không thể đem cô bỏ vào trong túi, làm sao có thể để cho cô chạy chơi ở trên đất được.

Hắn ôm lấy Vu Lam chuẩn bị rời đi, thời điểm đi tới hành lang đột nhiên nghe được thanh âm của người khác.

“Đều bị giam rồi chứ?” thanh âm của nam nhân từ trên lầu truyền tới, cho dù vậy Mặc Văn vẫn nghe được run rẩy trong lời nói của hắn.

“Không có đuổi theo tới, hắn là bị giam chứ?” một thanh âm khác là giọng nữ chói tai, cô ta cực kỳ cẩn thận nói, âm thanh cũng không tự chủ giảm thấp xuống không ít.

Hai người bọn họ theo hành lang lầu bốn đi qua, có lẽ là do quá khẩn trương ngược lại không có nhìn hướng lầu bốn.

Mặc Văn đứng ở trong hành lang lầu bốn, không biết nghĩ tới điều gì lại không tính đi ra ngoài, ngược lại ôm lấy Vu Lam đi trở về tìm một cái ghế ngồi xuống.

Thời điểm hắn mới vừa ngồi lên ghế, chỉ nghe thấy trong hành lang truyền đến hai tiếng thét chói tai dồn dập, ngay sau đó là âm thanh của Zombie rống

giận.

Nhìn dáng dấp người mới vừa rời ngồi ở lâu ba đã biến thành Zombie ... Mặc Văn nhẹ nhàng vịn về sợi tóc Vu Lam, cũng không biết đang suy nghĩ gì, lộ ra một nụ cười sạch sẽ.

Bên trong căn phòng phủ đầy bụi đất nam nhân cứ như vậy ngồi an tường, giống như một cảnh đẹp yên tĩnh.

Hai người kia mới vừa rời đi xuống hoảng hốt chạy bừa vọt vào lầu bốn, xoay người lại nhanh chóng đem cửa nặng nề khép lại sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không nghĩ tới hần lại biến thành Zombie. ” nam nhân có chút mất mát than một tiếng.

Trên người của nam nhân vẫn hơi hơi nhìn được, chẳng qua là đồng phục tác chiến có chút dơ bẩn, quần áo trên người nữ cũng đã rách nát không còn nhìn ra hình dáng gì.

Zombie bên ngoài rống giận đập vào cánh cửa, cái thanh âm khó nghe kia làm cho Mặc Văn có chút không vui nhú mày lại.

Ánh mắt Vu Lam đặt ở trên người một nam một nữ vừa xông vào, cổ họng cũng phát ra âm thanh nho nhỏ “Ừc” một tiếng.

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm nữ nhân xoay người, ánh mắt liếc qua một vệt bóng đen làm cho cô ta ngay lập tức ngẩng đầu lên. Cô ta liếc mắt liền nhìn thấy Mặc Văn mặt không biểu tình gì, đầu óc trống rỗng không biết nên phản ứng ra sao.

Người thật là đẹp trai a!

Cô ta nuốt nước miếng một cái, nhưng mà nam nhân bên cạnh trong nháy mắt biến sắc.

“Zombie! ” nam nhân hô to.

Nam nhân và nữ nhân đầu tiên nhìn thấy người không giống nhau, nữ nhân trước thấy là Mặc Văn, mà nam nhân trước thấy là Vu Lam ở trong ngực Mặc Văn.

Một tiếng này làm Vu Lam sợ hết hồn, cô có chút không vui trách móc, một bộ dáng tùy thời muốn nhào tới tấn công.

Nữ nhân cũng nhìn thấy Vu Lam trong ngực Mặc Văn, dưới chân cô ta mềm nhũn trực tiếp ngã ngồi ở trên mặt đất.

Tại sao... Đàn ông đẹp trai như vậy mà trong ngực lại ôm một con Zombie?

“Các người khỏe, ta gọi là Mặc Văn. ” Mặc Văn nhìn thấy phản ứng của Vu Lam, rất là vui thích, êm ái lấy bàn tay dán vào gò má Vu Lam trượt xuống, tầm mắt lại đặt ở trên người một nam một nữ vừa tiến vào, “Có thể nói cho ta biết tên của các người không?”

Nam nhân phòng bị lắc đầu một cái, ngược lại nữ nhân kia thận trọng nói, “Tôi gọi là Nhất Bách Họa, hần là Tứ Kha.”

Nghe Nhất Bách Họa tự báo tên họ, Tứ Kha chỉ cảm thấy đáy lòng run lên, hần nhìn chăm chăm Mặc Văn, vừa nhìn về phía Vu Lam trong ngực Mặc Văn, lặng lẽ lấy súng giấu trong không gian ra.

“Thật ra thì ta có một thói quen. ” Mặc Văn rõ ràng nhìn thấy trong mắt nam nhân và nữ nhân kinh hoàng cùng chán ghét, hần chột câu môi cười một tiếng, cực kỳ ôn hòa nói, “Trước lúc giết người luôn muốn biết tên của đối phương.”

Tiếng nói vừa dứt hần cũng không thấy sắc mặt của Tứ Kha cùng Nhất Bách Họa trở nên có bao nhiêu khó coi, cúi đầu liền ôn hòa nói, “Lam Lam, em muốn ăn cái nam nhân kêu Tứ Kha, hay là cái nữ nhân kêu Nhất Bách Họa?”

Vu Lam giương mắt nhìn Mặc Văn một cái, lại nhìn một chút hai cái nhân loại đứng ở cửa đang run thành một đoàn kia, quay đầu ôm lấy cổ Mặc Văn, một bộ dáng không hứng thú.

“Lại không ăn? ” Mặc Văn rất là bất đắc dĩ, hần đã sớm nhận ra được Vu Lam thật ra thì có dự định ăn thịt người, nhưng lại luôn đè nén chính mình, “Lam Lam, em không cần đè nén dự định của mình, em muốn bao nhiêu người, anh liền có thể bắt tới cho em bao nhiêu người.”

Vu Lam gầm nhẹ một tiếng, vẫn là bộ dáng không có khẩu vị gì.

Thấy vậy Mặc Văn chỉ có thể bất đắc dĩ đứng lên, hần nhìn một nam một nữ trước mặt, lại không muốn động thủ.

Nhất Bách Họa là dị năng giả cấp một, Tứ Kha là dị năng giả cấp hai, đều không cần hần ra tay hần là chạy cũng không thoát khỏi vùng đất tử vong Tam khu này.

Có lẽ là nụ cười trên mặt Mặc Văn ám áp quá mức có tính lừa dối, Nhất Bách Họa đem sợ hãi mới vừa rời cường ép dần xuống đáy lòng, lấy can đảm bò dậy, run run lại hỏi, “Người bị Zombie cắn rồi sao?”

Bước chân Mặc Văn dừng lại, cũng không có thu hồi nụ cười trên mặt, lắc đầu một cái.

Nữ nhân thờ phào nhẹ nhõm, sắp xếp một nụ cười nói, “Ngươi đã không có bị cắn, nhanh chóng đem con Zombie trong tay ngươi vứt đi, chúng ta đều là loài người, ngươi hẳn là đứng cùng chúng ta bên này chứ.”

“Vứt bỏ?” Mặc Văn cười, nụ cười xinh đẹp không chút tạp chất làm Nhất Bách Họa đỏ mặt một trận.

Cô ta cho là Mặc Văn đáp ứng đề nghị của cô ta, thậm chí còn lộ ra một cái nụ cười tự cho là đẹp mắt, hướng về phía Mặc Văn đi hai bước.

Một giây kế tiếp cô ta chỉ cảm thấy bả vai chột lạnh, cúi đầu gương mặt bị máu tươi bắn tung tóe.

Mặc Văn một tay cầm dao găm rất dễ dàng mà chặt xuống cánh tay của Nhất Bách Họa, sau đó túm tóc của cô ta kéo tới bên cửa sổ.

Nhất Bách Họa đau xanh cả mặt, miệng run run thanh âm không phát ra được.

“Ngươi có thể thử một chút, cảm giác bị vứt bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vu Lam hôn má Mặc Văn

Chương 15: Vu Lam hôn má Mặc Văn

Beta: Lan Chi

Tiếng cười từ tính của nam nhân làm Nhất Bách Họa tròn to hai mắt, cô ta nhìn nụ cười ấm áp ở khóe môi Mặc Văn, không kịp làm bất kỳ phản ứng nào liền từ trong cửa sổ bị ném ra ngoài.

Âm thanh nặng nề rơi xuống đất, Mặc Văn ôm lấy Vu Lam vẫn còn mở to hai mắt tò mò nhìn chăm chăm bên ngoài, quay người lại tựa vào cửa sổ.

Từ Kha lúc này đã giờ súng lên nhắm ngay hắn, chẳng qua là cứng ngắc không dám bóp cò.

“Ngươi đó, ngươi muốn chết như thế nào?” Mặc Văn nguy hiểm nhìn chăm chăm họng súng đen như mực trong tay Từ Kha, giống như một con sư tử đề phòng tùy thời chuẩn bị phát động tấn công.

Nguyên bản nhìn thấy Vu Lam không đối bụng, hắn cũng không muốn phí sức giết hai người bọn họ, nhưng mà có người muốn chết hắn cũng có thể có “Lòng tốt” giúp bọn hắn một chút a.

Loại sự tình “Lòng tốt” này, hắn đã làm qua không ít, cũng không kém về món này.

Từ Kha lúc này đã sợ đến chân đều mềm nhũn, hắn nhìn Mặc Văn trước mắt một bộ dáng người hiền lành, không hiểu hắn là như thế nào làm được như vậy, cười híp mắt nhưng lại đưa người khác vào chỗ chết.

Biến thái, người đàn ông này tuyệt đối là một người biến thái!

Tay phát run cũng sắp không cầm được cây súng nặng nề trong tay, lòng bàn tay cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt một mảnh.

Nguyên nhân có lẽ là trong tay có vũ khí, Từ Kha vẫn là nổi gan lên. Cẩn chặt răng, hắn điều chỉnh hô hấp hết sức lấy ra thái độ giống như thời điểm bình thường làm ăn, thấp giọng nói, “Mặc tiên sinh, tôi là thương nhân di động, chỉ cần ngài không làm hại tôi, tôi có thể đem tất cả vật liệu trong không gian đưa cho ngài.”

Thấy Mặc Văn không ý tứ gạt đầu, Từ Kha lại cẩn thận nói, “Tôi còn có thể cùng ngài làm giao dịch lâu dài, bất luận ngài ở chỗ nào tôi đều có thể vì ngài phục vụ!”

“Nghe không tệ.” nghe vậy Mặc Văn cười, hắn nắm dao găm tùy ý đánh một vòng trong bàn tay, thật giống như động lòng đối với yêu cầu của Từ Kha “Cái giao dịch kia ngươi tính giá tiền bao nhiêu?”

”Tất cả vật liệu ở nơi này tôi chỉ lấy của ngài 60%, không, giảm năm mươi phần trăm!” Từ Kha nghe một chút có triển vọng, vội vàng thừa thặng xông lên nói, “Ngài muốn cái gì tôi đều có thể mang đến cho ngài cái đó!”

“Như vậy a.” Mặc Văn giương mắt, từng bước từng bước đi tới, rất là lễ phép cười nói, “Thật là xin lỗi, ta đã có một thương nhân di động hợp tác lâu dài rồi, ngươi, dư thừa.”

Thanh âm Mặc Văn ôn nhu không thể nghi ngờ là xử tử hình Tứ Kha, hắn chỉ cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, lui về sau một bước trực tiếp ngã ngửa trên đất. Hắn đỏ mắt, hô hấp dồn dập hết, “Ngài đùa bọn tôi!”

“Đùa bọn người chơi thật vui a.” tâm tình Mặc Văn không tệ nhường này, “Ta thích nhất là xem các người cái loại dáng vẻ từ hy vọng biến thành tuyệt vọng, thực sự chơi rất khá.”

Nghe vậy Tứ Kha chỉ cảm thấy một hơi thở nghẹn tại trong cổ họng lên không nổi xuống cũng không xong, hắn đạp chân cố gắng lui về phía sau, đồng thời tức giận giọng sùng lên hét, “Mặc dù bây giờ là tận thế, nhưng mà người tùy tiện giết người như vậy cũng sẽ gặp phải báo ứng!”

“Báo ứng?” Mặc Văn như là thờ dài một cái, lắc người một cái liền vọt đến bên người Tứ Kha, đoạt đi súng trong tay hắn đồng thời một cước đem hắn đạp văng vào góc tường.

Tứ Kha bị đụng một trận choáng váng, tay lúc trước cầm súng đã không còn tri giác, hắn là đã bị bẻ gãy. Cái miệng phun ra một búng máu, hắn hấp hối thở hổn hển.

“Trước khi tới tận thế này ta cũng giết không ít người, chẳng lẽ bây giờ đang ở trong tận thế ta ngược lại sẽ sợ gặp phải báo ứng?”

Từ trên cao nhìn xuống Tứ Kha, vẻ mặt Mặc Văn mang theo nụ cười làm cho cả người Tứ Kha phát run.

Người điên... Người điên...

Mới vừa rồi một cước kia của Mặc Văn đã đá nát tận mấy chiếc xương sườn của hắn, hắn bây giờ bắt quá là kéo dài hơi tàn, hắn thật không muốn... Chết ở cái địa phương này.

Thấy Tứ Kha mặt xám như tro tàn, Mặc Văn không có tiếp tục dục vọng động thủ nữa, hắn không thú vị thu lại nụ cười, xoay người đi ra cửa.

Đây là không giết hắn rồi hả? Thấy Mặc Văn đi ra ngoài Tứ Kha có chút không dám tin ngẩng đầu lên.

Nào ngờ Mặc Văn chẳng qua là cảm thấy tiếp theo để cho Zombie động thủ có thể so với hắn tự mình động thủ càng thú vị thôi.

Mặc Văn đi tới cửa, nghe ngoài cửa vẫn còn âm thanh đập cửa cười một tiếng, không chút do dự trực tiếp đẩy cửa ra.

Ngoài cửa con Zombie kia thoáng cái liền găm to vọt vào, Mặc Văn giờ tay lên muốn bắt lấy cổ của nó, nhưng không nghĩ tới con Zombie kia chợt giống như là sợ hãi rút vào góc tường.

“...” Mặc Văn ngây ngẩn, tay còn đang trong tư thế đưa ra.

“Gào!” ngược lại Vu Lam trong ngực một mực an tĩnh hưng phấn kêu hai tiếng, sau đó giãy giụa muốn đi trên đất tới chỗ con Zombie đang co lại thành một đoàn, hai con mắt hưng phấn đều phát sáng lên.

Mặc Văn thấy cô hưng phấn như thế, hiện tại muốn bắt cái con Zombie kia, liền thuận theo ý của cô ngồi chồm hổm xuống tới gần. Ai biết Vu Lam cô nhưng là đưa tay ra giống như là đang sờ sủng vật rất ôn nhu sờ một cái lên đầu Zombie, sau đó thời điểm Mặc Văn còn đang ngồi không kịp phản ứng, cô lại ở trên gò má của Zombie kia hôn một cái.

“...” con người của Mặc Văn chợt thu nhỏ lại, trong nháy mắt mặt hắn tối sầm lại, kéo Vu Lam trở về đồng thời giờ tay lên bắt lấy cái cổ của Zombie kia đem nó hung hãn ném ra ngoài, quanh thân hắn khí tức âm trầm làm cho nhiệt độ cả căn phòng đều kịch liệt hạ xuống.

Mấy bước đi qua một cước đạp vỡ cái đầu con Zombie đáng thương kia, Mặc Văn cúi thấp đầu nhìn thấy máu thịt be bét trên sàn nhà về mặt cuối cùng cũng dịu xuống.

Ngược lại Vu Lam thấy Zombie kia bị giết chết cũng không phản ứng gì, cô ôm cổ Mặc Văn, hết sức vui mừng ở trên mặt hắn cũng hôn một cái.

Mặc Văn hoàn toàn không biết Vu Lam rốt cuộc vui vì cái gì, bắt quá cái hôn này của Vu Lam làm cho tất cả lửa giận trong lòng hắn đều tiêu tán sạch sẽ, không còn sót lại một chút cặn nào cả.

“Em thật đúng là...” bất đắc dĩ oán trách một tiếng, Mặc Văn đem Vu Lam ôm ở trước người, chọc chọc gáy cô nói, “Về sau không cho phép hôn người khác, Zombie cũng không được, có nghe không?”

“Ngao ô?” Vu Lam ủy khuất ôm lấy ót mình, hết lần này tới lần khác đều là gương mặt vô tội.

“Cứ như vậy đi.” thấy Vu Lam căn bản nghe không hiểu trong lòng Mặc Văn một trận bức mình, hắn thờ dài, xoay người đi ra ngoài chuẩn bị về nhà.

Lúc này hắn còn muốn giết Tứ Kha bây giờ cũng không biết chuyện đó đã bị hắn quên đến cái xó xỉnh nào nữa.

Ôm lấy cổ của Mặc Văn, Vu Lam đảo tròn mắt, rất tò mò muốn cầm súng trong tay hắn.

“Không được động.” Mặc Văn cau mày, “Rất nguy hiểm”

“Gào. ” Vu Lam rất hung dữ trách móc, không cho cô, cô liền muốn cắn người.

“Nghe lời. ” xoa xoa mặt Vu Lam, Mặc Văn ở trước mặt cô ném cây súng ra ngoài.

Nhìn thấy súng vô tình bị ném mất bóng, mặt Vu Lam thoáng cái kéo xuống, cô cố gắng mở to hai mắt chụp lấy cánh tay của Mặc Văn, trong cổ họng làm bầm mấy tiếng đem đầu đặt trên vai hắn, một bộ dáng uất ức nặng nề.

“Lam Lam. ” nghiêng đầu cọ xát trán Vu Lam, Mặc Văn nhắm mắt lại hưởng thụ vừa đi vừa nói, “Lúc trước anh sợ anh sẽ thương tổn tới em cho nên chỉ dám ở trong bóng tối nhìn em từ từ lớn lên, nhưng mà bây giờ không giống nhau, bây giờ em đã thuộc về anh, cho nên anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ đồ vật chướng mắt nào đến gần em được.”

Nói xong hắn liền cười, không giống nụ cười dối trá trước kia, lúc này hắn cười hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm, là nụ cười vui thích.

“Anh không phải là một người bình thường, bây giờ, em cũng không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vu Lam có thể bước đi được rồi

Chương 16: Vu Lam có thể bước đi được rồi

Beta: Lan Chi

Thích... Thanh âm của hắn.

Con mắt đục ngầu của Vu Lam phản chiếu mặt bên của Mặc Văn, cái hình ảnh cuối cùng trước đó chưa từng rõ ràng không chút tạp chất như vậy.

Con ngươi trong suốt dường như lóe lóe hai cái, vừa tựa hồ vẫn như cũ một mảnh trắng xóa, giống như mây mù che kín tất cả tâm tình.

Cô theo bản năng ôm sát Mặc Văn, giống như đứa bé y lại vào hắn.

Rõ ràng không biết đây là nơi nào, không biết mình là cái gì, không biết hắn là cái gì.

Nhưng lại thích ở cùng với hắn.

Sau khi trở về Vu Lam không có dấu hiệu nào, lần nữa lâm vào trạng thái ngủ say, lần này cô ngủ hơn một tháng.

Tâm tình của Mặc Văn từ lúc mới bắt đầu là mừng rỡ cũng thay đổi càng ngày càng nóng nảy.

Hắn luống cuống, hắn sợ hãi.

Hắn liền nghiên cứu và nhớ lại những gì nhìn thấy về Zombie, không có một cái gì nhắc tới tình huống Zombie sẽ ngủ mê man suốt một tháng, lâu như vậy.

Cũng không có chuyện gì nhắc tới Zombie sẽ dựa vào ý thức cự tuyệt thịt người.

“Lam Lam, em là đặc biệt nhất. ” nắm lấy cái lược ôm ái sửa sang lại mái tóc rối bời vì ngủ say của Vu Lam, Mặc Văn nhìn Vu Lam từ đầu đến cuối đều không muốn mở mắt, chột buông xuống cái lược ôm cô kéo vào trong ngực. Nhắm mắt lại che giấu đáy mắt mê võng, thanh âm của hắn yếu ớt đáng thương, “Nhưng mà vào lúc này anh lại hy vọng em không phải là đặc biệt.”

Hắn không thể nào đoán trước được loại sửa đổi này sẽ mang tới hậu quả gì cho Vu Lam. Nếu như là kết quả tốt, hắn tình nguyện thấy còn nếu như là kết quả xấu, hắn không nghĩ tới hắn sẽ phải như thế nào nữa.

Có lẽ hắn sẽ cắt nhỏ cô, ăn cô. Cũng có lẽ hắn sẽ cắt nhỏ chính mình, cấp dưỡng cô, bị cô ăn.

Hắn rất rõ ràng bản thân điên rồi, điên mất rồi.

Cảnh tượng máu tanh rõ mồn một đã từng hiện lên trong đầu hắn, tiếng cầu cứu tuyệt vọng, cái huyết sắc xinh đẹp, vậy...

Bình tĩnh đến hoàn toàn không muốn mở ra hai con ngươi.

Tĩnh táo.

Mặc Văn mở mắt, hít sâu một hơi làm cho mình bình tĩnh lại. Ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt Vu Lam, hắn không tự chủ liền cười.

Lam Lam, em là đáng cứu thế của anh.

Dựa vào một bên hắn bỗng nhiên hồi tưởng lại bộ dáng con Zombie lúc trước sợ hãi Vu Lam, Mặc Văn ở đáy lòng suy đoán Vu Lam ở một phương diện khác có thể sẽ ưu việt chèn ép Zombie cấp thấp có lẽ cái này là năng lực của cô.

Bất quá điều duy nhất trong khoảng thời gian này làm cho Mặc Văn an lòng là chân Vu Lam sinh trưởng càng ngày càng phát triển toàn diện, có lẽ lần này cô tỉnh lại sẽ có thể đi lại bình thường rồi.

“Lam Lam, anh đi ra ngoài giết Zombie, rất nhanh thì trở lại.”

Kéo rèm cửa sổ che đỡ ánh mặt trời chói mắt, Mặc Văn cúi người hôn lên trán Vu Lam một nụ hôn êm ái.

“Sớm thức dậy một chút.”

Nhưng mà ngay tại lúc Mặc Văn ra ngoài, Vu Lam chợt mở mắt.

Dùng sức bẻ bẻ cổ, cô mím môi bò dậy. Mờ mịt nhìn bốn phía yên tĩnh, thời điểm phát hiện bản thân một mình đợi ở trong căn phòng này cô tựa hồ có hơi nóng này găm nhẹ một tiếng, lẫn xuống giường nhìn khắp nơi phảng phất như đang tìm kiếm cái gì.

Hiện tại ở bên trong phòng ngủ hồi thôi đã tàn đi, Mặc Văn cũng chính thức mang Vu Lam vào ở, trong phòng ngủ này có một cái giường lớn.

Nằm úp sấp ở trên sàn nhà chắc chắn không có người nào, Vu Lam chỉ cảm thấy rất không thoải mái. Nghiêng đầu quỳ ngồi dậy, cô chống giữ cảm bộ dáng đang suy tư, cùng nhân loại không có gì khác biệt.

Nếu mà lúc này có người ở trong phòng, phỏng chừng vì có thể nhìn thấy một con Zombie biết suy tính mà kinh ngạc một phen.

“Ngao ô.”

Qua chừng mười phút đồng hồ Vu Lam bỗng nhiên lên tiếng, cô gọi ra âm thanh bên trong trí nhớ mơ hồ, nhưng mà cũng không có thấy cái đồ chơi trong trí nhớ trả lời.

Cái đồ chơi đó của cô đi nơi nào?

“Ngao ô!” lại kêu một tiếng, chẳng qua là một tiếng này cùng với một tiếng bình tĩnh trước tăng thêm một chút mùi vị nóng nảy.

Vịn vách tường từng chút từng chút bò hướng lên, cô trượt té mấy lần, lại càng phí sức bò dậy mấy lần. Hai chân hơi hơi phát run, cuối cùng cũng miễn cưỡng chống được trọng lượng của cô.

Xiêu xiêu vẹo vẹo đi mấy bước cuối cùng tìm được một chút cảm giác đi bộ, Vu Lam nho nhỏ rống một tiếng, một dạng đắc ý, giầy kế tiếp liền đẩy cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Đầu đụng vào trên bàn phòng khách suýt tý nữa đem não văng ra ngoài...

Xoa xoa con người tròn vo của chính mình, Vu Lam yên lặng bò dậy hết nhìn đông lại nhìn tây, khi thấy được cửa chính, cô cuối cùng cũng vui vẻ, không sai, nơi này chính là chỗ cái đồ chơi lúc trước đi ra!

Cả người nhào vọt tới cửa, hai tay Vu Lam ép ở trên cửa, dùng sức muốn đem cánh cửa trước mắt đẩy ra, nhưng mà cái cửa bền chắc kia không chịu nhúc nhích.

Vu Lam sẽ không bỏ qua tiếp tục dùng đỉnh đầu, dùng răng cắn, lấy tay kéo, đủ loại tư thế kỳ lạ cùng lên trận.

Mặc Văn tại thời điểm mặt trời mãnh liệt nhất trở về, hắn giống như thường ngày mở cửa, chớp mắt một cái đã nhìn thấy một bóng đen nhào tới.

“Lam Lam?”

Ôm lấy cái đầu của bóng đen kia, đầu Mặc Văn nhất thời có chút mắc kẹt.

“Lam Lam, em có thể đi rồi sao?” chừng một giây Mặc Văn liền phản ứng kịp, hắn kinh ngạc vui mừng nhìn Vu Lam vẫn còn đang đạp chân, trong lòng tràn ngập ảo qua một cái. Tựa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, hắn hơi phiếm đôi môi lại mơ hồ mang theo huyết sắc, mắt cũng sắp không khép lại được.

“Quá tốt, quá tốt!” hưng phấn ôm lấy Vu Lam, Mặc Văn nhấc chân vọt vào phòng, sau khi đóng cửa liền trực tiếp chạy vào phòng ngủ, cùng Vu Lam đồng thời nằm ở trên giường.

Vu Lam thấy Mặc Văn cũng rất vui vẻ, cô trách móc ôm lấy đầu Mặc Văn, cùng một thể như túi gấu rúc thành một đoàn.

Đồ chơi của cô đã về rồi!

Cũng còn may Mặc Văn không biết hân hiện tại trong lòng Vu Lam là một món “Đồ chơi” nếu không hân tuyệt đối sẽ đem cô treo ngược lên... Trùng phạ một buổi tối.

Buổi tối hôm đó hân sẽ quán quít đánh cô một trận, cắn cô một lát hay là ăn cô thì tốt.

Cuối cùng nhất định sẽ bởi vì đủ loại lý do lại đem cô để xuống, bình tĩnh tỏ về chuyện này có thể bỏ qua.

“Lam Lam, em lần này thực sự ngủ có hơi lâu.” ôm lấy thân thể gầy ốm của Vu Lam, hô hấp của Mặc Văn nặng nề một chút, nhào vào ngực ấm áp của Vu Lam, “Về sau không được tiếp tục ngủ lâu như vậy có được hay không?”

“Gào.” Vu Lam thích nhiệt độ trên người Mặc Văn cảm giác thật ấm áp, cô ngẩng đầu lên cọ xát, chuyển xuống một tí nằm ở trên ngực Mặc Văn nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực hân.

Cô cũng thích cái thanh âm này.

Trong cổ họng phát ra “Ừ” một tiếng, Vu Lam cúi tay vẫn ôm ngực Mặc Văn, tựa như chiếm giữ ôm chặt không muốn buông ra.

“Lam Lam, anh muốn em chờ anh trở lại.”

Vừa vặn lúc này một giọng nam xa lạ trong đầu cô vang lên, ý thức mơ hồ một cái chớp mắt, thân thể Vu Lam cứng đờ ngẩng đầu túm cổ Mặc Văn đảo mắt nhìn chung quanh.

“Thế nào?” Mặc Văn thấy bộ dáng nhìn chung quanh của Vu Lam không khỏi cười nói, “Lại nghĩ đến cái gì?”

Nghe được giọng nam quen thuộc của Mặc Văn thân thể Vu Lam thoáng cái mềm nhũn xuống, cô tiếp tục nhào vào ngực Mặc Văn, chỉ cảm thấy đối với giọng nam xa lạ mới vừa rồi dâng lên một trận chán ghét.

Ừ, cô vẫn ưa thích âm thanh đồ chơi của cô.

Hân có tiếng nói thật dễ nghe, tiếng tim đập cũng êm tai.

Thấy Vu Lam lại khôn khéo gục xuống, Mặc Văn mới thuận thuận tóc của cô, dùng cánh tay chống giữ chính mình ngồi dậy cười nói, “Lam Lam, bây giờ em có muốn ăn tinh hạch không?”

Vu Lam nghiêng đầu, nghe không hiểu ý của Mặc Văn chỉ có thể trưng ra vẻ mặt vô tội la lên, “Gào?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Một người một thi thật hòa hợp

Chương 17: Một người một thi thật hòa hợp

Beta: Lan Chi

“Lam Lam ngốc, ăn cơm đều không tích cực.”

Nhìn bộ dáng Vu Lam ngờ ngạc Mặc Văn chỉ có thể bắt đầu đi lắc đầu, hân nhẹ nhàng nhéo một cái lên gò má cứng ngắc của Vu Lam, đem tinh hạch trang bị đầy đủ trong ba lô đưa tới.

Vu Lam vừa nhìn thấy Mãn Mãn một túi đeo lưng toàn là tinh hạch nên cái gì cũng đều không để ý tới, hai mắt sáng lên đồng thời cảm tinh hạch lên nhét vào trong miệng.

“Từ từ ăn, không gấp.” đem bàn chân Vu Lam bao vây giữa hai chân, Mặc Văn tựa vào lưng cô, hai tay vòng quanh hông cô thật chặt.

Một người một thi dán thật chặt hợp lại cùng nhau, ngay cả một chút khe hở cũng không có.

Tâm tình Mặc Văn rất vui thích liếc nhìn ngoài cửa sổ, lại bị ánh sáng mặt trời làm chói mắt.

Bây giờ hân là tháng bảy, cũng chính là thời điểm ánh mặt trời mạnh nhất khu vực này, nhiệt độ cao nhất. Nhưng mà chưa tới hai tháng nữa nhiệt độ sẽ nhanh chóng thay đổi thấp xuống, thay đổi dị thường giá rét, cũng không biết bây giờ Lam Lam có sợ lạnh lạnh hay không.

Cúi đầu suy nghĩ sự tình, không chú ý tới Vu Lam đã ăn tỉnh hạch no. Chờ hắn lấy lại tinh thần mới nhìn thấy hạch bị ném đầy đất, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đặc ý kia của Vu Lam.

“Em lại nghịch ngợm rồi.” nheo một cái lên mũi Vu Lam, Mặc Văn cười thờ dài nói.

Vu Lam chính là vô tội đánh hai cái nháy mũi.

Đưa tay đem Vu Lam chơi đã một ôm vào trong ngực, Mặc Văn bỗng nhiên giống như cảm giác được cái gì, đứng dậy liền phát hiện ngoài cửa sổ một đám Zombie giương nanh múa vuốt đuổi theo một người cỡi xe gắn máy, hơi nhủi mày lại.

Trương Hàm cảm thấy mình làm giao dịch với Mặc Văn giống như là đang liều mạng vậy.

Bị Zombie truy tìm mất nửa cái mạng, trước lâu cái mũi hơi thối kia cũng có thể ném mất nửa cái mạng của hắn nữa!

Thật vất vả đến nơi này của Mặc Văn, còn chưa vào cửa hắn đã cảm thấy chân mình mềm nhũn. Nuốt nước miếng một cái thận trọng chớp chớp mí mắt, nhìn Mặc Văn đứng ở trước mặt đờ đờ sát khí vội vã lui cúi đầu xuống, căn bản không dám hướng đến nơi khác liếc nhiều hơn một cái ánh mắt.

Hắn làm sao lại chọc tới cái người điên này rồi hả?

Bây giờ cách lần trước tới nơi này đã qua hai tháng, trong lòng của hắn chính là không muốn đi nữa, cũng không muốn tới giao thiệp với cái người điên này.

Đáng thương Trương Hàm đứng ở cửa than thở vận mạng lận đận, trong lòng của Mặc Văn cũng là vô cùng khó chịu.

Hắn bây giờ chỉ muốn cùng Lam Lam của hắn bồi dưỡng cảm tình thật tốt, cái gia hỏa chứng mất này liền xuất hiện, thật là mất thời gian. Nghĩ tới đây khí áp quanh thân Mặc Văn càng phát ra lạnh giá hơn, hắn hơi hơi nhắc khỏe mỗi, trên mặt nhìn như ôn hòa, trong lòng cũng đã nghĩ rất nhiều biện pháp ngược sát Trương Hàm.

“Cái đó...” Trương Hàm lúc này chỉ cảm thấy toàn thân lỗ chân lông đều nói cho hắn biết nguy hiểm, hắn nếu không có kinh nghiệm hơn một năm làm ăn, lúc này phỏng chừng đã nằm xõng xoài trên mặt đất không bò dậy nổi. Cẩn cẩn rằng dùng hết toàn lực, hắn mới lên tiếng nói, “Bây giờ có thể bắt đầu cùng ngài giao dịch được không?”

Mặc Văn hơi nheo mắt lại, rất nhanh thì lộ ra một cái nụ cười thân thiện nói, “Dĩ nhiên có thể, đem đồ vật ngươi mang tới để ở trên bàn đi.”

Nhìn một chút, nhìn từ bề ngoài là một người tốt bụng biết bao a.

“Vâng.” Trương Hàm trong lòng oán thầm, trên mặt lại vội vàng gật đầu, một tia ý thức đem đồ vật mang theo toàn bộ đặt ở trên bàn.

Quét mắt nhìn trên cái bàn vô cùng đầy đủ thức ăn và nước uống kia, Mặc Văn lui về sau nửa bước tựa người vào cửa phòng ngủ, ngẩng đầu lên cười nói, “Rất tốt.”

Nghe được một tiếng rất tốt Trương Hàm không biết tại sao chỉ cảm thấy phía sau lại lạnh hơn nữa, hắn còn chưa kịp nói cái gì Mặc Văn liền rất nhanh lại nói thêm một câu, “Nhưng mà ta ngày hôm nay không muốn trả tiền thì làm sao bây giờ?”

Ngài không trả tiền ta cũng không có biện pháp buộc ngài trả a! Trương Hàm ở đáy lòng gào thét bị thương, nhưng vẫn là nhịn được xúc động muốn đánh người một mực cung kính nói, “Tôi đây lần sau tới ngài lại trả cũng giống như nhau thôi.”

Nếu như thương nhân di động giao ra hàng hóa nhưng mà khách hàng tiếp nhận không trả tiền mà nói quản lý sẽ ra mặt. Trương Hàm biết rõ Mặc Văn hẳn là sẽ không ngốc đến cùng hắn đối nghịch, Mặc Văn bây giờ khẳng định chính là cố ý bới móc.

Nhưng cứ cho là như vậy, hắn vẫn như cũ chỉ có thể một mực cung kính nói với Mặc Văn, bởi vì nhất cá bất lưu thân* hắn có thể liền sẽ giao phó rồi rồi đi.

*Mình không hiểu cụm từ đó nên mình để như nguyên mẫu, bạn nào biết thì cmt chỉ giáo giúp mình, mình sẽ bổ xung lại sau.

Nghe Trương Hàm bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của mình, khỏe miệng Mặc Văn lộ nụ cười ôn hòa, thời điểm hắn muốn nói thêm gì nữa thì sau lưng cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị vỗ “Đùng đùng” vang dội.

Trương Hàm bị âm thanh bất thình lình này dọa một cái, hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng ngủ, kinh ngạc trong phòng này vẫn còn có những người khác.

Hắn lúc này mới chú ý nhớ tới lần trước lúc tới đây, nhìn thấy một con Zombie nằm trong ngực Mặc Văn nhưng bây giờ lại không ở trước mắt.

Nhìn Mặc Văn mở cửa phòng ngủ ra Trương Hàm âm thầm run lên, chỉ cầu Zombie đừng có lại nhào tới, trái tim của hắn không chịu nổi nữa rồi.

Nhưng mà lời khẩn cầu của hắn căn bản không có ích lợi gì, trong phòng ngủ chính là đi ra một con Zombie. Con Zombie kia giương nanh múa vuốt ôm lấy Mặc Văn, sau đó giống như một con gấu koala quần lấy cổ của hắn, về mặt hung ác.

Không nghĩ tới cái người điên này dễ dàng bị một con Zombie bắt được như vậy? Trương Hàm ngây người tại chỗ có chút mông lung.

“Lam Lam..” Mặc Văn bắt đầu đi về hướng cái ốt Vu Lam, sâu đậm đem cô giấu ở trong ngực, “Không phải là để cho em ngoan ngoãn đợi trong phòng ngủ sao?”

“Gào!” Vu Lam níu lấy tóc của Mặc Văn, trách móc, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người Mặc Văn, ngay cả Trương Hàm bên kia nhìn cũng chưa từng nhìn một cái.

Nhìn trước mắt màn hài hòa của một người một thi, Trương Hàm lúc này mới chợt hiểu cái con Zombie này chính là cái con Zombie cái người điên Mặc Văn này nuôi lúc trước.

“Ngài và Zombie sinh hoạt chung một chỗ, không sợ nó tổn thương ngài sao?” bởi vì tò mò hỏi một câu, lời vừa ra khỏi miệng hẳn cảm giác được không khí chung quanh ngưng trệ, hận không thể đánh chính mình hai cái bạt tai.

Ở trước mắt người điên này, hẳn lại nói nhiều cái gì a, cái này không phải là muốn chết sao!

“Vậy ý của người nói là...” Mặc Văn ngồi dựa ở trên ghế sa lon, vuốt lấy cái cằm của mình, ánh mắt lạnh lẽo nhưng lại nở nụ cười ôn hòa nói, “Để cho ta đem Lam Lam vứt bỏ sao?”

“Không không không, tôi không phải là cái ý này!” Trương Hàm vội vàng lắc đầu, hẳn cảm thấy nếu lúc này mà dám gạt đầu lập tức sẽ bị chẻ thành thịt nát, “Trên thực tế là có một thương nhân đi động tổ cáo ngài với tiếp nhận thành.”

“Tổ cáo ta?” Mặc Văn hứng thú, “Tổ cáo cái gì?”

Trương Hàm nuốt nước miếng một cái, dưới tầm mắt sắc bén của Mặc Văn chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, há mồm khai báo toàn bộ, “Hắn nói ngài lạm sát người vô tội còn chăn nuôi Zombie, giấu ở vùng đất tử vong làm trái nhân luân sự tình.”

“Ừ, là sự thật.” Mặc Văn cười, “Nhưng mà như vậy thì thế nào.”

Bị Mặc Văn lãnh đạm làm ghen một cái, Trương Hàm cảm giác mình bây giờ chính là nói nhiều và xen vào việc của người khác.

Khí áp chung quanh vẫn rất thấp, hẳn an ủi trái tim đang nhảy lên kịch liệt của mình, chỉ có thể kiên trì đến cùng tiếp tục nói, “Tiếp nhận thành bây giờ cũng không quá tin tưởng lời hắn, nhưng có thể qua một thời gian nữa sẽ có người đặc biệt đến đây điều tra.”

Nửa ngày không nghe được tiếng trả lời, Trương Hàm ngẩng đầu lên chỉ thấy Mặc Văn đang dùng ngón tay trỏ chọc Vu Lam, nhìn bộ dáng cô xù lông cười vui thích.

“...” hóa ra nói nửa ngày chính là một mình hắn ở nơi này độc thoại a.

Dường như chú ý tới ánh mắt phần uất của Trương Hàm, Mặc Văn cuối cùng là bỏ thí liếc hắn một cái, ngồi dậy nói, “Bây giờ vùng đất tử vong có phải hay không xảy ra vấn đề gì rồi hả?”

Mấy ngày trước hắn ở phụ cận gần đây phát hiện một con Zombie cực mạnh, thực lực hắn đã đến trình độ lever 3. Mà Zombie lever 3 tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở Tam khu, thấp nhất cũng là từ Tứ khu mới có thể đụng được Zombie level 3

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mặc Văn là người điên nhưng hắn vẫn có nhược điểm

Chương 18: Mặc Văn là người điên nhưng hắn vẫn có nhược điểm

Beta: Lan Chi

“Đúng là xảy ra chút vấn đề.” thấy Mặc Văn căn bản không thêm đề ý việc hắn bị ghi lại sự tình ở tiếp nhận thành, Trương Hàm che ngực lần nữa dạy dỗ chính mình một câu “không xen vào việc của người khác”.

“Gần vùng đất tử vong Zombie rải rác có chút thay đổi, xin ngài chú ý tới sự an toàn.” cho dù trong lòng đối với Mặc Văn có rất nhiều bất mãn, nhưng mà trên mặt Trương Hàm vẫn là hết sức cố gắng nói rõ chuyện mà Mặc Văn muốn biết.

“Zombie rải rác ở khu vực nào có thay đổi?” Mặc Văn nhún mày, dường như có chút hứng thú.

“Mấy tháng nay từ tầng bên trong vùng đất tử vong, Zombie bắt đầu có dấu hiệu dời tầng đi ra bên ngoài, tình huống ở Nhất khu là nghiêm trọng nhất,

bây giờ đã tràn ra không ít Zombie level 2.” Trương Hâm nhận ra được sát ý trên người Mặc Văn giảm bớt một chút sau mới tiếp tục nói, “Khi tôi tới khu bốn phía bắc phòng tuyến vòng ngoài đã bị công phá tin tức đã truyền ra, thủ lĩnh khu hai đã dẫn người cường ép đuổi giết Zombie.”

“Khó trách...”

Thời điểm nghe được bốn chữ thủ lĩnh khu hai đáy mắt Mặc Văn thâm trầm thêm chút, hần nhắm mắt lại, một hồi lâu mới ép xuống con tim hung ác.

Nguyên bản là còn kỳ quái tại sao Tam khu lại xuất hiện Zombie mạnh mẽ như vậy, bây giờ nhìn lại quả nhiên là bên trong vùng đất tử vong xảy ra vấn đề.

Lúc tận thế mới bùng nổ Zombie cùng nhân loại cũng không giống như bây giờ bị tách ra rõ ràng, trong thành phố có Zombie cũng có nhân loại, địa phương hoang vu có thi thể của con người cũng có thi thể của Zombie.

Cho đến ba tháng sau tận thế nam bộ của Hoa Quốc mới dùng đầu thành làm trung tâm từ bên trong ra ngoài phân chia đầu khu, bên trong khu cùng bên ngoài khu phân ra bốn khu, ngay sau đó từng tầng từng tầng bắt đầu đuổi giết Zombie.

Cùng tháng phía bắc cũng nối theo nam bộ từ bên trong ra ngoài cũng phân làm khu một, khu hai, khu ba cùng với khu bốn, cũng giống nam bộ bắt đầu đuổi giết Zombie.

Nửa năm sau tận thế Zombie cơ bản bị các khu của nhân loại đuổi hết ra ngoài, người nước Hoa Hạ bọn họ không cách nào chạm đến được địa vực, mà khu địa vực kia thì bây giờ bị nhân loại gọi là vùng đất tử vong.

Cấp bậc Zombie càng cao thì sẽ tiến vào vùng đất tử vong càng sâu, quy luật này trong hai năm qua chưa bao giờ phát sinh thay đổi.

Có thể bây giờ loại quy tắc này tính chất tự nhiên đã bị đánh vỡ.

“Ngao ô.” thanh âm bất mãn của Vu Lam khiến Mặc Văn tỉnh hồn, hần cười xoa xoa tóc Vu Lam, một hồi lâu mới nhìn hướng Trương Hâm làm bộ ngây thơ hỏi “Tổng cộng cần bao nhiêu tinh hạch.”

Đây là muốn đưa tiền?

Trương Hâm ngần ra, hai mắt vui vẻ thành một khe hở. Nói thật hần bây giờ đột nhiên cảm giác được có thể từ trong tay Mặc Văn đòi lại được một mạng còn có thể lấy được tiền, hần thật sự là quá hạnh phúc.

“Tổng cộng... Ba trăm viên tinh hạch.” Trương Hâm liền đo đếm, nịnh hót trong lòng kém chút muốn quỳ xuống cảm tạ ân đức của Mặc Văn.

“Ngươi đến trên đất nhặt đi.” Mặc Văn gật đầu, thiện ý ôn tồn nói, “Nhặt xong rồi ta sẽ cho ngươi đi.”

“...”

Về mặt hần mong lung bức bối nhìn những viên tinh hạch bị Vu Lam ném đầy đất, Trương Hâm chỉ cảm thấy gân xanh trên trán giống như giật một cái. Lần đầu tiên giao dịch hần là ở trong bầy tang thi tự nhặt tinh hạch, lần thứ hai giao dịch đổi một địa điểm khác, hần vẫn phải tự nhặt tinh hạch?

Trương Hâm một lần nữa cảm thấy Mặc Văn người này, đã không thể dùng từ người điên để hình dung, cái từ này để trên người hần quả thật giống như là được ca ngợi.

Hần bây giờ chỉ muốn bóp chết Mặc Văn.

Lần này Mặc Văn dĩ nhiên là sẽ không giúp Trương Hâm, hần lấy một cái khăn lông sạch sẽ giúp Vu Lam lau mặt, quý trọng mê luyện hôn lên trán cô.

Vu Lam cũng không bài xích động tác này của hần, toàn bộ hành trình cũng không nhúc nhích tùy hần loay hoay, thậm chí mắt còn lim dim gương mặt tràn đầy hưởng thụ.

Chờ Trương Hâm cầm đủ ba trăm viên tinh hạch thời gian đã trôi qua hơn một tiếng, hần đau khổ mặt âm thầm thở dài, phát hiện Mặc Văn đang dùng một loại ánh mắt chán ghét chê cười hần.

“Làm sao lại chậm như vậy.” trong giọng nói của hần cũng tràn đầy chê trách.

“...”

Rằng Trương Hâm thiếu chút nữa cắn nát bảy môi hần, hần tức giận phát run, cảm giác mơ hồ muốn mất lý trí.

Cũng may cuối cùng giữa tính mạng cùng tôn nghiêm hần quả quyết lựa chọn tính mạng.

Giương mắt muốn nói cái gì, nhưng mà vừa thấy Mặc Văn mặt mũi đang tái nhợt, lời của hần liền nuốt xuống bụng.

Thật ra thì Mặc Văn thoát nhìn cũng không cường đại bao nhiêu, thậm chí có thể cho người khác một loại cảm giác có chút yếu đuối, nhưng mà khí tức quanh người hần lại tràn đầy điên cuồng cùng tàn bạo. Cho dù loại khí tức này bình thường sẽ ẩn nấp đi, nhưng mà với giác quan bén nhạy của Trương

Hầm, hấn vẫn phát giác rõ ràng.

Mặc Văn nguy hiểm một điểm cũng không thể nghi ngờ, nhưng mà hấn đồng dạng cũng rất thần bí.

Khí chất đặc biệt, hình tượng ôn nhu, lại có thể đang mỉm cười từ bên trong tùy ý cướp lấy sinh mạng của người khác, mâu thuẫn đến không tưởng tượng nổi.

“Tôi có thể hỏi ngài một chuyện không?” nhìn thấy đôi con ngươi Mặc Văn gần như đen nhánh, Trương Hàm bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Đại đa số mọi người chung quy là không thể hiểu được người biến thái vì sao lại đem việc giết người làm thú vui, loại biến thái không thể hiểu được này khiến cho bọn hấn trần ngập tò mò, cái này khiến cho bọn hấn đối với sự tích biến thái, sinh ra nồng nặc ý tưởng muốn nghiên cứu.

Trương Hàm lúc này chính là loại cảm giác này.

“Có thể.” Mặc Văn cười một tiếng nhìn như rất dễ chung sống.

Nhìn xuống nội tâm run sợ, Trương Hàm nắm chặt quả đấm một cái mới nói, “Tại sao... Ngài mạnh mẽ như vậy lại chọn tới cái nơi tràn đầy nguy hiểm như vùng đất tử vong này sinh hoạt?”

Vùng đất tử vong, trình độ nguy hiểm hoàn toàn không có cách nào lường được, bình thường bình tĩnh còn dễ nói, nhưng mà một khi gặp thi triều, cho dù là dị năng giả cường đại đi nữa cũng tuyệt đối không có cách nào một người độc thân có thể thoát khỏi từ bên trong thi triều.

Cái này khiến cho nhân loại không thể không đoàn kết lại với nhau, đoàn kết lại ngăn cản Zombie.

Cái vấn đề này dường như đang hỏi Mặc Văn, nét mặt ôn hòa của hấn hở ra một vết nứt, thay vào đó là một loại âm lãnh cười đến điên cuồng.

“Bởi vì ta cho tới bây giờ không có tính toán muốn sống nữa.” hấn cười nói.

Thời điểm ban đầu khi nhìn thấy Vu Lam đã biến thành Zombie trong lòng của hấn liền không còn dục vọng muốn sống tiếp, mà bây giờ hấn có thể ngồi ở chỗ này hô hấp bình thường, là bởi vì Lam Lam của hấn vẫn còn sống, hấn vẫn phải tiếp tục bảo vệ cô.

Đối với câu trả lời của Mặc Văn, Trương Hàm có chút giật mình, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy đây là câu trả lời trong dự liệu.

Hấn nhìn chằm chằm Mặc Văn, nhìn hấn hôn xuống trán con Zombie ở trong ngực hấn, vẻ mặt kia tràn đầy yêu thương, Trương Hàm quỷ thần xui khiến lại hỏi một câu nữa, “Cô ấy là... vợ của ngài sao?”

Lần này Mặc Văn rất lâu không có lên tiếng.

Trương Hàm trong lòng hơi chậm lại, cảm giác mình thật giống như hỏi vấn đề không nên hỏi, hấn thận trọng giương mắt muốn giải thích, còn chưa kịp mở miệng cả người giống như là bị sét đánh trúng ngực tại chỗ luôn.

Hấn hấn hấn... Hấn nhìn thấy gì, cái người điên này hấn mới vừa rồi... Đồ mặt?

Cái người điên này lại đồ mặt!!

”Ừ.” không biết qua bao lâu Mặc Văn đáp một tiếng, chẳng qua là cái gương mặt trắng nõn đến mức không có chút huyết sắc kia hiện lên một rạng mây đỏ ửng nhưng lại càng thêm đẹp mắt, nụ cười cũng ôn nhu không thể tưởng tượng nổi.

“Lam Lam cô ấy... Là vợ của ta.” âm thanh cũng thay đổi rất nhiều, lúc này Mặc Văn quả thật là mắc cỡ, không còn giống như bình thường nữa.

Mà Trương Hàm lại chỉ hận không thể tự đâm hai mắt mình, hấn cảm thấy hấn biết quá nhiều.

Có lẽ nguyên nhân là tâm tình Mặc Văn tốt, tiếp theo Trương Hàm không có bị làm khó cái gì liền được thả đi.

Đóng cửa lại, về mặt Trương Hàm phức tạp đứng ở cửa, trong con ngươi khôn khéo dường như rõ ràng lóe lên cái gì.

Mặc Văn là người điên không sai, nhưng mà hấn vẫn có nhược điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Ngưu tầm ngưu mã tầm mã

Chương 19: Nguru tầm nguru mã tầm mã

Beta: Lan Chi

Chi là hán không nghĩ tới Mặc Văn lại yêu vợ như vậy, dù cho cô đã biến thành Zombie cũng không rời bỏ cô.

Trương Hàm vẫn luôn cho rằng từ khi xảy ra tận thế đến bây giờ trong mắt hán cũng chỉ còn lại lợi ích, nhưng mà bây giờ nhìn thấy thái độ Mặc Văn đối với Vu Lam, trong lòng của hán bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác cực kỳ phức tạp.

“Lam Lam.” Sau khi Trương Hàm đi không lâu Mặc Văn liền ôm lấy Vu Lam vào trong phòng ngủ, ngồi bên mép giường lấy ra hai bộ quần áo dự định thay cho Vu Lam.

Vu Lam nằm sấp trên giường, tùy hán loay hoay.

Bỏ đi quần áo bẩn trên người Vu Lam, ánh mắt Mặc Văn không kiềm chế được đặt trên lưng Vu Lam, con người từ từ mở rộng, cực kỳ thâm thúy.

Vết thương đạn bắn phía sau lưng Vu Lam đã biến mất không còn thấy nữa, bây giờ sống lưng cô cũng không còn giống như nhân loại trắng như tuyết nữa, màu sắc tím bầm, sờ lên cảm giác cũng không được tốt lắm, nhưng mà Mặc Văn chính là yêu thích không muốn buông tay, vuốt ve một lần lại một lần. Hán si mê nằm nghiêng bên người Vu Lam, nụ hôn êm ái rơi xuống.

Sau một lúc lâu Mặc Văn mới cưỡng ép không chế chính mình tỉnh táo lại, đứng lên cầm quần áo mới thay cho Vu Lam.

Cái bộ dáng tinh tế không giống như là đang giúp người khác mặc quần áo, ngược lại giống như đang trang hoàng cho búp bê xinh đẹp hơn. Khóe miệng hán không tự chủ nâng lên nụ cười, thỏa mãn ôm Vu Lam cười nói, “Anh thích người khác gọi em là vợ của anh.”

Vu Lam nghiêng đầu một cái, vương cánh tay khô khốc ra vòng lấy Mặc Văn, sau đó rất vui vẻ ở trên cổ hán hôn một cái.

Cô thích đồ chơi của cô làm như vậy với cô, bây giờ cô cũng có thể làm vậy với đồ chơi rồi.

Môi Vu Lam rất lạnh, nhưng mà Mặc Văn vẫn cảm thấy nơi cổ nóng bỏng vô cùng.

Càng dùng sức ôm Vu Lam, hán chỉ cảm thấy nơi trái tim đang đập điên cuồng.

“Anh yêu em, Lam Lam anh yêu em!”

Âm thanh tỏ tình điên cuồng nóng bỏng cộng thêm lực đạo như muốn đem người trong ngực vò nát, cho dù bây giờ Vu Lam cái gì cũng không hiểu nhưng vẫn cảm giác được một tia khiếp ý vô hình.

Cô làm bộ đáng thương hề hề nháy mắt một cái, nhỏ giọng kêu “Ồ ồ” hai tiếng.

Mà vào giờ phút này, tại tiếp nhận thành lại có người đang vì sự mất tích của Mặc Văn mà sút đầu bẻ trán.

“Người tìm được người rồi sao?” một thiếu niên khuôn mặt thanh tú ngồi trên ghế da, nhìn qua bất quá mới mười tám mười chín, nhưng lại cho người khác cảm giác cực kỳ âm nhu. Tay trái của hán nhẹ nhàng chạm vào nếp nhăn trên vạt áo, trong lúc vô tình lộ ra trên mu bàn tay một nhóm vết sẹo khó coi.

“Đã tìm được chỗ ở bây giờ của Tứ Kha.” trong phòng một người thiếu niên khác ngồi trong bóng đêm, chẳng qua là cặp mắt kia lại sáng lạ thường. “Tu Tề, cái tên Tứ Kha kia là thương nhân di động của tiếp nhận thành, người ra tay vẫn nên nhẹ một chút sẽ tốt hơn.”

Thiếu niên được gọi là Tu Tề mỉm cười một tiếng, đáy mắt màu mực lóe lên một đạo hàn quang, “Thôi đi Túy Vô Dạ, người và Túy Lãm Tuyết em người đều không phải là cái thứ tốt lành gì, người cũng đừng ở chỗ này giả mù sa mưa lo lắng cho người khác nữa.”

Túy Vô Dạ cười không ra tiếng, từ trong bóng tối đi ra lười biếng đuổi người, dung mạo của hán nhìn qua không giống Tu Tề âm nhu như vậy, ngược lại mang theo ánh mắt trời của thiếu niên đặc hữu cõi mở.

“Ta nhớ được có một câu gọi là nguru tầm nguru mã tầm mã, nói đúng hơn chính là chỉ chúng ta đi?”

“Đừng đem ta cùng người đặt chung một chỗ.” Tu Tề hừ lạnh một tiếng, đứng lên đem cái chông ống khóa quần ở trên cánh tay, trên cánh tay hán quấn một tầng cách ly dùng để bảo vệ an toàn cho tay, ngược lại không cần lo lắng khóa sắt của chông làm bị thương chính mình.

Cái bảo vệ tay kia nhìn qua cực kỳ co dãn, cho dù cột thật chặt vào trên cánh tay cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

“Bây giờ liền đi?” Túy Vô Dạ liếc nhìn ngoài cửa sổ mặt trời đang gần xuống núi, cười mở miệng nói, “Cái thời điểm này quả thật không tệ.”

Tu Tề lười nói nhiều cùng Túy Vô Dạ, hán kéo cửa đi ra ngoài, chú ý tới Túy Vô Dạ đi bên người, hán không khỏi lần nữa hừ lạnh một tiếng.

Túy Vô Dạ vẫn cười như cũ, thật giống như hoàn toàn không thêm để ý thái độ của Tu Tề.

Cho dù là gần đến đêm nhưng tiếp nhận thành vẫn luôn người người tấp nập, huyền ảo dị thường. Không ít nhà giao dịch buôn bán đã lên đèn sáng trưng, bọn họ nắm kèn thét, không hải lòng giao dịch giả cả với khách hàng đang trả giá, chẳng qua là đứng ở trước mặt bạn hàng không nói tiếng nào, dường như lời nói bất đồng, trên mặt mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút mệt mỏi.

Người lui tới có, dị năng giả đang làm nhiệm vụ dị năng, có người bình thường tới đi vội vàng mặt mũi chán chường, cũng có nữ nhân mặt mũi kiêu mị quần áo hở hang.

Túy Vô Dạ hướng về phía một người đẹp đi tới huyết sắc, thấy nữ nhân kia thẹn thùng rũ đầu xuống sau mới cười nói với Tu Tề, “Ngươi biết không Tu Tề, ta thật sự quá yêu cái tận thế này.”

“Bởi vì ở tận thế ngươi có thể tùy tiện chơi gái?” Tu Tề né tránh một người nam hán, nhàn nhạt nói, “Ngươi thích chơi đùa làm sao là chuyện của ngươi, ta bây giờ chỉ muốn biết Tứ Kha ở nơi nào.”

“Tiếp nhận khu tây đường mười hai.” Túy Vô Dạ buông tay cười, đáy mắt lại hiện đầy giễu cợt, “Ngươi nói buồn cười hay không, lại có người ở tiếp nhận thành tổ cáo lão đại.”

Tại thời điểm Túy Vô Dạ mới vừa nghe được tin tức Tứ Kha tổ cáo lên tiếp nhận thành hán có chút không dám tin tưởng, hán tìm thủ lĩnh gần nửa năm bây giờ có thể coi là có tin tức.

“Chung quy là có mấy người muốn chết mà.” Tu Tề cũng cười, hán cười lên cực kỳ âm nhu, làm cho người ta phát rét, “Bất quá cũng nhờ có hán chúng ta mới có thể biết lão đại đang ở đâu.”

Hai người đi qua khu nhất huyền ảo tới khu tây, nhìn thấy khu phố trong nháy mắt biến hóa an tĩnh Túy Vô Dạ thờ dài nói, “Cái khu này cũng quá an tĩnh đi, tựa như phân mộ, Lâm Tuyết thích chỗ như vậy, ta lại không thích.”

“Ngươi cho rằng ai cũng om sòm giống như ngươi?” Tu Tề cười lạnh nói, “Nói đến đây ta còn quên hỏi ngươi, Túy Lâm Tuyết đi đâu thế?”

“Lâm Tuyết với chúng ta không giống nhau.” Túy Vô Dạ làm bộ làm tịch lắc đầu nói, “Cô có thể thiện lương, ngay cả một con thỏ cũng không nỡ giết.”

“Ngươi sờ cái tấm da mà em ngươi tặng cho ta này, rồi ngươi hãy trở lại cùng ta nói bậy bạ.” Tu Tề chỉ chỉ bảo vệ tay của mình, sau đó xoay người đi vào một cái ngõ vắng vẻ tiếp tục hỏi, “Ngươi còn chưa nói cô ta đi nơi nào.”

“Cô ấy trở về nam bộ rồi, dù sao chúng ta mấy ngày nay không có chuyện gì làm cô ấy giúp ta giải quyết việc phía trước.” nhìn thấy trên vách tường đánh dấu “12” nụ cười của Túy Vô Dạ càng nồng đậm hơn.

Biết Túy Lâm Tuyết đã đi đâu Tu Tề cũng không hỏi thêm nữa, bây giờ hán đã đến khu phố mười hai, nhìn từng tầng lầu kia lại cau mày hỏi, “Người ở tầng nào?”

“Số 3 tầng bảy.” Túy Vô Dạ nhàn nhạt đáp, hán chú ý tới phía trước mấy nam nhân đang đánh nhau, không hứng thú mở rộng tầm mắt.

Mấy nam nhân kia đánh chết đi sống lại, nhưng người chung quanh lại không có ý muốn xem nào nhiệt, bọn họ thần sắc vội vã, đối với loại tình huống này đã thành thói quen.

“Ta nhớ thời điểm trước tận thế loại chuyện này luôn có không ít người vây xem.” bọn họ rất ít khi nhớ tới sự tình trước tận thế, Túy Vô Dạ cũng chỉ là thuận miệng nói ra cũng không muốn nói tiếp nữa.

Tu Tề ngay cả ánh mắt đều lười cho Túy Vô Dạ, hán trực tiếp đi vào lầu số 3 hướng về phía tầng bảy mà đi, trong hành lang rất tối, lại hoàn toàn không làm giảm tốc độ của hán.

Thấy vậy Túy Vô Dạ không thú vị giang tay, cũng nhanh chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ăn mỡ người như là ăn pho mát nấu chín

Chương 20: Ăn mỡ người như là ăn pho mát nấu chín

Beta: Lan Chi

Tứ Kha đang ngồi ở trong phòng sửa sang lại vật liệu của mình còn không biết đại họa sắp ập tới, tay trái của hán quần tầng tầng băng vải, nhìn qua thương thế rất nghiêm trọng.

Bởi vì thương thể trên tay ảnh hưởng, hần thu thập trong chốc lát đã cảm thấy một lớp mồ hôi mỏng theo trên trán thấm ra.

Thời điểm đang chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tứ Kha hơi sững sờ, có chút kỳ quái.

Hần ở nơi này bình thường thì không có khách nhân gì tới cả.

“Ai?” hần đem vật liệu nhận được bỏ vào bên trong không gian, đứng dậy đi tới cửa hỏi.

“Xin hỏi có phải là thương nhân Tứ Kha không, tôi tới muốn tìm hiểu cận kề một chút sự việc tố cáo của người ở tiếp nhận thành.” ngoài cửa truyền tới một âm thanh cõi mờ, nghe như tràn đầy ánh mặt trời, mơ hồ còn mang theo nụ cười.

Việc hần báo án? Tứ Kha nghe vậy lập tức nhớ lại Mặc Văn, hần cười một tiếng, nghĩ đến bây giờ tiếp nhận thành lập tức sẽ phái người đi giải quyết cái người điên kia, hần cảm thấy cả người thật thoải mái. Xuyên thấu qua mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài, thấy người tới tướng mạo bộ dáng cũng không hung ác hần không khỏi yên tâm, nhưng mà vẫn không có động tác mở cửa.

“Có thể mở cửa không?” Tủy Vô Dạ vô cùng kiên nhẫn lần nữa lên tiếng, “Bởi vì chuyện lần này đã khiến cho phía trên chú ý tới, thật sự chúng ta muốn cùng ngài tìm hiểu một chút.”

“Các người tìm hần, sẽ giết hần sao?” Tứ Kha cuối cùng là lên tiếng, hần sâu kín hỏi, một loại hưng phấn vận vẹo tới cực điểm trong nháy mắt dâng lên trong lòng.

“Dĩ nhiên.” Tủy Vô Dạ nhún mày, mắt cũng không nháy một cái nói.

Nghe vậy Tu Tề liếc mắt nhìn hần, hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Tứ Kha lúc này mới hoàn toàn an tâm, hần giờ tay mở cửa còn chưa kịp nói chuyện đã cảm thấy xương bắp chân đau xót, ngược mắt nhìn liền phát hiện một người mang theo chông ống khóa giống như là có ý thức bình thường, nhanh chóng quán ở trên đùi hần.

Đầu còn không có quay lại, một thiếu niên cực kỳ âm nhu đẩy cửa đi vào, cất bước đi đến trước mặt hần, một quyền liền đem hần đánh bay ra ngoài.

Một quyền kia chính xác đánh trúng bụng Tứ Kha, đau đớn trong nháy mắt làm cho hần rúc thành một đoàn.

“Quả đảm thứ nhất a, người có thể có chút nội hàm có được hay không.” Tủy Vô Dạ ở sau lưng Tu Tề đi vào, hần làm bộ làm tịch lắc đầu một cái, bình tĩnh đóng cửa lại, nhân tiện còn khóa lại luôn.

Tu Tề không nhiều lời, hần một gối đập lên bụng Tứ Kha, túm lên một đầu khóa khác trực tiếp quán lấy hai tay của Tứ Kha, cũng không để ý tay trái của hần đã bị bẻ gãy.

Da thịt ở cổ tay bị chông phá vỡ, máu tươi trong nháy mắt liền tuôn ra ngoài.

“A —— ”

Tứ Kha giống như là ác quỷ phát ra một tiếng thét chói tai, mặt hần hoàn toàn vận vẹo cùng một chỗ, nguyên bản là xương tay trái bị gãy càng truyền đến một trận đau đớn ray rức, cái cảm giác kích thích kia làm cho mặt hần tối sầm thiếu chút nữa bất tỉnh.

Tủy Vô Dạ nhìn Tu Tề thuần thực vậy khốn Tứ Kha, cười một tiếng chính mình lại không động thủ, hai tay đút vào túi quần tựa vào bên tường rất tự tại.

“Mặc Văn ở nơi nào.”

Tu Tề chắc chắn Tứ Kha không có hôn mê mới lạnh lùng bắt đầu thẩm vấn.

“Các người là người nơi nào!” Tứ Kha làm sao sẽ trả lời vấn đề của Tu Tề, đôi mắt hần hiện lên tia máu, môi khô nứt chảy máu, nhìn qua cực kỳ ghê người.

“Ta đang hỏi người, Mặc Văn ở nơi nào?”

Thấy Tứ Kha không muốn phối hợp, Tu Tề mặt không cảm giác cúi thấp đầu xuống, càn ra sức níu chặt ống khóa.

Bởi vì trên ống khóa chông đâm sâu vào trong máu thịt Tứ Kha, Tu Tề kéo một cái như vậy cơ hồ kéo xuống một tầng máu thịt.

“A!” Tứ Kha lần nữa phát ra một tiếng thét chói tai, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu không thông thuận.

“Nếu như người không muốn da thịt toàn thân đều bị lột xuống thì nhanh nói cho ta biết Mặc Văn ở nơi nào!” ánh mắt Tu Tề càng âm lãnh, một tay hần bầm cổ Tứ Kha, một tay nắm lấy ống khóa, sắc mặt phát lạnh.

“Khắc, khắc!” Tứ Kha bị bóp ho khan mấy tiếng, làm động tới vết thương trên người đồng thời làm cho hô hấp của hần càng dồn dập, “Tôi không phải đã nói rồi sao là ở vùng đất tử vong Tam khu!”

“Ta muốn biết chính là tình huống chi tiết. ” Tu Tề hừ lạnh một tiếng. ” Vị trí chính xác của hấn cùng tình huống bây giờ toàn bộ đều nói cho ta biết!”

“Những thứ này ta cũng đã báo lên rồi a... ” Tứ Kha yếu ớt nói, đột nhiên trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm cặp mắt lạnh giá của Tu Tề cả người phát lạnh, “Chẳng lẽ các người... Không phải là người của tiếp nhận thành? !”

“Đĩ nhiên không phải. ” một mực xem trò vui Túy Vô Dạ đột nhiên lên tiếng, hấn ung dung từ trong giày ống cao rút ra một cây chủy thủ, ngồi xổm xuống cười híp mắt cắt đi một ngón tay của Tứ Kha.

Ngón tay bị cắt rất nhanh đau đớn kịch liệt. Tứ Kha cả người run rẩy, nước mắt phủ đầy khuôn mặt kinh hoàng, mơ hồ còn có cừu hận xen lẫn bên trong.

“Các người cùng cái người điên kia là quan hệ gì?”

“Đây là ngón trỏ, tiếp theo nếu người chịu ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta thì ta liền đảm bảo với người chín ngón tay còn lại đều tốt. ” không trả lời câu hỏi chất vấn của Tứ Kha, Túy Vô Dạ êm ái nhéo một cái chỉ chỗ Tứ Kha, nhìn máu tươi không trở ngại gì trào ra bên ngoài cười nói, “Muốn sống phải nghe theo lời ta, ta thích nghe đứa bé ngoan nói.”

Trong thanh âm của Túy Vô Dạ mặc dù mang theo nụ cười, nhưng mà Tứ Kha vẫn nhạy bén phát giác sát ý.

“Ta nói! Các người hỏi cái gì ta đều nói! ” Tứ Kha hoảng sợ rống to, hấn hiện tại ở nơi nào còn nhớ được cừu hận gì nữa, chỉ muốn từ trong tay hai người điên không rõ lai lịch này được sống tiếp.

“Người đã rửa tay chưa? ” Túy Vô Dạ cũng không có hỏi chuyện Mặc Văn, hấn cầm ngón tay máu me đầm đìa, quan sát một lát mong đợi nhìn Tứ Kha hỏi.

Tứ Kha sùng sốt một chút, theo bản năng lắc đầu.

“À? Cái này thật là đáng tiếc. ” thấy vậy Túy Vô Dạ có chút tiếc nuối thở dài, thú vị đem ngón tay ném ra ngoài cửa sổ.

Đang bị đè dưới đất Tứ Kha không rõ vì sao, Tu Tề giương mắt chán ghét nói, “Tối nay người còn chưa được ăn cơm no sao?”

“Ăn no, bất quá đột nhiên muốn ăn chút đồ ăn vặt thôi. ” Túy Vô Dạ lộ ra một cái răng trắng to, bộ dáng như ánh mặt trời vô cùng đối trá, “Tu Tề người chưa ăn qua cho nên không biết, mỡ của con người giống như là phô mai nấu chín, ăn cùng bánh mì...”

Nghe cuộc đối thoại giữa Túy Vô Dạ cùng Tu Tề, Tứ Kha chỉ cảm thấy rừng mình từ sau lưng lan tràn tới toàn thân, từ trong xương cũng không còn chút nhiệt độ nào.

“Im miệng, chán ghét. ” cắt đứt lời nói tràn đầy phấn khởi kia của Túy Vô Dạ, Tu Tề nhú lại lông mày thanh tú, cúi đầu tiếp tục thẩm vấn Tứ Kha.

Ngược lại Túy Vô Dạ tại lúc Tu Tề nói một câu “Chán ghét ” ánh mắt hấn thay đổi có chút lạnh như băng, hấn nghịch dao găm trong tay, cuối cùng vẫn che giấu sát ý dưới đáy mắt.

Ngoại trừ tình huống cần thiết, hấn tuyệt đối sẽ không đụng đến “Đồng bạn ” của mình .

Hấn ở mặt thế này không có đủ thực lực độc lai độc vãng, cho nên hấn lựa chọn cùng “Đồng loại ” đồng thời kết bạn hành động.

Ở nơi này bên trong tổ chức của bọn hấn, giữa bọn họ đều đề phòng lẫn nhau, đều tràn đầy sát ý lẫn nhau, nhưng mà chưa từng có người nào dám ở trong tổ chức bọn họ tàn sát lẫn nhau.

Có cho hấn cũng không dám làm

Bởi vì thủ lĩnh của bọn họ, để cho bọn họ lấy việc giết người này làm thú vui biến thái, hấn là người điên, mọi người từ trong đáy lòng đều cảm thấy kính sợ hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chúng ta là đồng bạn, giết người không chớp mắt

Chương 21: Chúng ta là đồng bạn, giết người không chớp mắt

“Đem chuyện người biết, tình huống có quan hệ với Mặc Văn đều nói hết ra. ” bên trong thanh âm của Tu Tề không có bất kỳ tâm tình nào, hấn không có chú ý tới sát ý ở đáy mắt Túy Vô Dạ, có lẽ chú ý tới cũng sẽ không để ở trong lòng.

“Tôi... Là ở vùng đất tử vong Tam khu gặp Mặc Văn, vị trí đó đại khái là bắc bộ khu Tam.” Tứ Kha nghe vậy vội vàng đáp, hần nuốt nước miếng một cái, tận lực coi thường đau đớn trên người mình, “Hần nhìn qua không tính là rắn chắc, trên mặt còn có một chút bệnh tái nhợt, nhưng mà thực lực rất mạnh rất nguy hiểm.”

“Cái bề ngoài của lão đại quả thật rất có sức lừa dối.” Túy Vô Dạ ngồi xếp bằng ở trước cửa sổ, nhỏ giọng lầm bầm một câu, ban đầu hần cũng bị lừa gạt một lần.

Nói tới chỗ này Tứ Kha ngừng một lát, hần nhớ tới cảnh tượng lúc trước tại thời điểm Mặc Văn ra tay, hần vết thương chẳng chịt từ Tam khu chạy trốn. Khi đó nếu không phải ý thức muốn sống của hần mãnh liệt, lôi kéo thân thể đẩy vết thương chẳng chịt gặp được mấy người dị năng giả đi ngang qua thi hành nhiệm vụ, hần bây giờ có thể đã chôn sâu ở trong bụng Zombie rồi.

“Nói tiếp.” thấy Tứ Kha ngừng lại Tu Tề bất mãn thúc giục.

Tứ Kha run rẩy, hồi tưởng thời gian nửa phút mới tiếp tục nói, “Lúc ấy trong ngực của hần một mực ôm lấy một con Zombie, thoát nhìn bộ dáng cực kỳ coi trọng.”

“Ôm lấy Zombie?” Túy Vô Dạ cùng Tu Tề sắc mặt đều có chút cổ quái, “Nam hay nữ vậy?”

Zombie cũng phân biệt nam nữ? Tứ Kha nhất thời có chút cứng họng, ý nghĩ của người điên quả nhiên hần không có thể lý giải được. Hần suy nghĩ một chút sau mới cắn răng nói, “Tóc dài, hần là nữ.”

Nghe là nữ Zombie Túy Vô Dạ không khỏi nhìn Tu Tề một cái, hai người đồng thời thấy được đáy mắt đối phương kinh ngạc.

Nguyên lai... Thủ lĩnh bọn họ chưa bao giờ gần nữ sắc lại có thể ở cùng một nữ Zombie?

Về mặt Túy Vô Dạ quần quít liếc nhìn ngoài cửa sổ trời đã tối đen, góc độ bốn mươi lăm độ ưu thượng.

“Từ những thứ này ra tôi thực sự cái gì cũng không biết, các người thả tôi đi được không!”

Cảm thấy đã đem chuyện nên nói đều nói hết rồi, Tứ Kha không khỏi lên tiếng hét, hần thật vất vả mới từ vùng đất tử vong chỗ Địa Ngục đó trốn về được, hần không muốn chết!

Cái địa phương này hiệu quả cách âm cũng không khá lắm, nếu như vận khí tốt nói không chừng sẽ có người phát hiện hần bị ở chỗ này hành hạ.

Nếu không chỉ có một mình hần ở chỗ này, có lẽ rất lâu về sau hàng xóm mới có thể bởi vì mùi hôi thối mà phát hiện thi thể của hần.

“Không có gì cần nói nữa sao.” Tu Tề đứng lên, vô tình rút ống khóa chông về.

Trên ống khóa chông của hần phần lớn đều khảm trong da thịt trên mặt Tứ Kha, như vậy một lực mạnh kéo một cái cơ hồ tước đi nửa cái mạng của Tứ Kha.

Tứ Kha đau rúc thành một đoàn, ngay cả tiếng kêu la thảm thiết đều chen chúc đặt ở trong cổ họng không phát ra được.

“Uy uy uy, nên hỏi điều hỏi xong rồi người vẫn ra tay nặng như thế cũng thật là không có nhân tính đi!” Túy Vô Dạ nhìn sàn nhà bẩn bị nhuộm đầy máu tươi, cười híp mắt chống cằm nói, “Nhìn hần bây giờ bộ dáng thật đáng thương, thật là làm cho người ta không đành lòng a.”

Lười nghe Túy Vô Dạ nói nhảm, Tu Tề đem máu cùng da thịt trên ống khóa lột xuống, bên mắt nhàn nhạt liếc Túy Vô Dạ một cái, không đầu không đuôi nói, “Người phải mất bao lâu?”

“Không hổ là Tu Tề, thật hiểu ta.” Túy Vô Dạ nghe một chút liền vui vẻ, hần từ trong túi móc ra một đôi bao tay màu da đeo ở trên tay, sau đó vui vẻ giơ tay lên thủ thế dựng lên cái “Ba”.

“Ta đây chờ người ba mươi phút.” thấy vậy âm thanh Tu Tề lạnh lùng nói, mở cửa dẫn đầu đi ra ngoài trước. Hần cúi thấp đầu đứng trong hành lang, từng vòng từng vòng đem ống khóa lần nữa quấn ở trên cánh tay mình.

Trong hành lang âm lãnh quanh quẩn tiếng va chạm của ống khóa lạnh giá, thỉnh thoảng còn có thể nghe được một tiếng kiệt kiệt cười lạnh.

Mấy giây sau bên trong căn phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thảm thiết, thời điểm thanh âm kia sắc nhọn nhất lại bị đánh gãy, nghe giống như là người phát ra thanh âm này bị giữ chặt cổ lại.

Hào tâm đóng kỹ cửa chính, Tu Tề dựa vào tay vịn ở hành lang trước mặt không cảm giác nhắm hai mắt lại.

Bên trong căn phòng Túy Vô Dạ vỗ một cái lên gò má Tứ Kha, trên mặt nụ cười như ánh mặt trời dường như làm cho căn phòng đều sáng rỡ lên.

“Người không cần kêu lớn tiếng như vậy.” bóp cổ của Tứ Kha, Túy Vô Dạ nắm chủy thủ xuống khoanh tay múa chân hai cái, “Bây giờ có người có thể phát hiện người thì sẽ như thế nào chứ? Tôi một người, ta có thể giết một người, tới hai người, ta có thể giết một đôi, người làm như vậy bất quá chỉ có thể để cho đao của ta càng thành thạo hơn thôi.”

Tứ Kha trừng hai mắt, trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy ánh mắt Túy Vô Dạ như ác ma.

Bọn họ làm sao dám, làm sao dám không chút kiêng kỵ giết người như vậy!

“Người không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ hưng phấn đến mức mất cở nha.” Túy Vô Dạ dùng chủy thủ nhọn chọc chọc mí mắt Tứ Kha, khóe miệng nở nụ cười cười mở một cuộc thay đổi, cái đường cong kia thật cao khơi mào chỉ làm cho người ta muốn nôn mửa, “Trước lấy ra con mắt trái hay mắt phải thì tốt đây?”

Đây là một vấn đề để cho người quán quít nha.

“Người chậm một phút.” dựa vào ở trên tay vịn hành lang, Tu Tề chỉ đồng hồ đeo tay nhìn Túy Vô Dạ nói.

Lúc này trên quần áo thể thao màu xanh nhạt của Túy Vô Dạ đã dính đầy máu, hấn liếm khóe miệng bị văng đến mấy giọt máu tươi một cái, rất là vui vẻ cười nói, “Xin lỗi a, làm loại sự tình huống thụ này luôn sẽ khiến cho người ta quên đi thời gian.”

Tu Tề cau mày, mới vừa muốn nói chuyện trên lầu liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, một thiếu niên nhìn qua mới mười tám mười chín tuổi đang từ trên lầu bay nhanh xuống.

“Eh, Vô Dạ ca? “thời điểm thiếu niên kia nhìn thấy Túy Vô Dạ thì sửng sốt, vui mừng vội vàng ngừng lại, sau một khắc hấn liền chú ý tới Túy Vô Dạ cả người đầy máu, cả kinh nói, “Anh tại sao lại ở chỗ này, trên người... Còn có nhiều máu như vậy?”

“Ta tới tìm một người bạn, trên người hấn chảy máu...” Túy Vô Dạ cười híp mắt nói, “Chẳng qua là không cẩn thận dính vào, ta không có chuyện gì.”

Hấn có hỏi người đã xảy ra chuyện gì sao? Tu Tề im lặng liếc Túy Vô Dạ một cái.

Ai ngờ thiếu niên nghe Túy Vô Dạ nói không việc gì liền thở phào nhẹ nhõm nói, “Làm tôi sợ muốn chết, Vô Dạ ca anh là người tốt, nếu ai tổn thương anh tôi tuyệt đối sẽ cùng hấn liều mạng!”

“Được được được, Lăng Nguyên ta biết cậu quan tâm ta.” Túy Vô Dạ dùng tay không dính máu của hấn đưa lên vỗ một cái trên đầu Lăng Nguyên, rõ ràng giống như là Đại ca ca nhà bên bình thường khích lệ nói, “Được rồi, cậu nhanh đi làm việc đi, ta một hồi nữa cũng có chút chuyện phải đi làm.”

“Biết rồi Vô Dạ ca!” Lăng Nguyên được khích lệ cười hi hi gật đầu, xoay người cứ tiếp tục chạy nhanh xuống lầu dưới, hoàn toàn không chú ý tới Túy Vô Dạ trong nháy mắt nụ cười trên mặt dính vào một chút điên cuồng.

“Là ai vậy?” tới lúc không thấy được bóng người Lăng Nguyên Tu Tề sau một mực bị xem nhẹ mới hừ lạnh một tiếng.

“Hấn là một thủ vệ bên trong tiếp nhận thành chỗ khu nhiệm vụ.” Túy Vô Dạ sờ cảm sáng bóng của mình, giống như là nghĩ tới điều gì mê ly cười nói, “em gái của hấn rất đẹp, ta có hỏi một chút, rõ ràng là còn nguyên nha.”

“Người điên.”

“Ai? Tu Tề người nói như vậy không có phúc hậu a.” cảm thấy bị chê Túy Vô Dạ dương dương đắc ý buông tay nói, “Bọn họ là những thứ ngu xuẩn đều thích ta, tin nhiệm ta, ta cũng không có cách nào a.”

“Đó là do bọn họ ngu xuẩn.” Tu Tề xoay người đi xuống lầu dưới, hấn liếc một cái cũng có thể thấy được Túy Vô Dạ người này cũng là đồng loại như mình đều là giết người không chớp mắt.

“Cho nên, đây chính là vì chúng ta là đồng bạn, mà bọn họ lại chỉ có thể là con mồi nha.” đi ở bên người Tu Tề, Túy Vô Dạ buông tay cười nói, “Được rồi, không nói những thứ ngu xuẩn này nữa, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vu Lam không thể ăn thức ăn của nhân loại

Chương 22: Vu Lam không thể ăn thức ăn của nhân loại

“Dĩ nhiên phải đi tìm lão đại.” Tu Tề mặt không cảm giác đi khỏi hành lang, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng dừng lại mấy giây nhìn hai đứa trẻ rúc lại góc tường nói chuyện, rất nhanh liền dời đi chỗ khác, “Chúng ta bây giờ đi chuẩn bị ngay vật liệu, ngày mai sẽ lên đường.”

“Đúng vậy.” Túy Vô Dạ gật đầu, hơi hơi chớp mắt lại hỏi, “Tiếp nhận thành phái người ra ngoài điều tra lão đại những người đó phải làm sao bây giờ?”

Bình thường phương diện kế hoạch hành động đều là do Tu Tề phụ trách, Tùy Vô Dạ hẳn chỉ phụ trách giết người.

“Bọn họ?” Tu Tề hạ xuống con người, chợt âm lãnh cười một tiếng, “Bọn họ sẽ không có mệnh đi ra khỏi cái tiếp nhận thành này.”

.....

Bất kể Tu Tề cùng Tùy Vô Dạ dự định làm gì, Mặc Văn nơi đó bình tĩnh dị thường như cũ.

Lúc này hẳn đang ôm lấy Vu Lam ngồi ở trên bệ cửa sổ, phụng bồi cô cân nhắc Zombie du đang dưới lầu giết thời gian.

“Đây là lần thứ mấy chỉ Zombie rồi hả?” hai tay nhốt Vu Lam lại, Mặc Văn dán bên tai Vu Lam ôn nhu cười hỏi.

“Ngao ô.” Vu Lam biến chuyển bẻ đầu ngón tay, tới tới lui lui bẻ không biết mấy lần cô mới nghiêng đầu qua mở một đôi mắt to vô tội nhìn về phía Mặc Văn, trong cổ họng phát ra âm thanh làm bộ đáng thương.

“Đói?” thấy vậy Mặc Văn bật cười hỏi, hẳn lấy ra hai khóa tinh hạch cũng không cho Vu Lam, nghiêng mặt sang bên chỉ chỉ gương mặt của mình.

Vừa thấy được tinh hạch ánh mắt Vu Lam đều sáng lên, cô vòng quanh cổ Mặc Văn hôn “chụt” trên mặt trái của hẳn một cái sau liền đoạt lấy tinh hạch, mắt cũng không nháy nhét tinh hạch vào trong miệng mình.

Thấy vậy Mặc Văn thoả mãn cong cong con người, vỗ một cái lên đầu Vu Lam.

Gần đây thời điểm hẳn mỗi lần cho Vu Lam ăn tinh hạch đều sẽ chỉ chỉ mặt mình, ngay từ đầu Vu Lam không hiểu là có ý gì, cũng đưa tay ra tới gần, sau đó biết ý tứ của hẳn mỗi lần ăn tinh hạch đều sẽ rất ngoan ngoãn lại gần “chụt” Hôn hẳn một cái.

Thời gian một tháng qua bây giờ Vu Lam đã trở thành Zombie cấp năm, thân thể của cô bởi vì hẳn duy trì sạch sẽ, cho nên cũng chưa từng xuất hiện tình huống thối rữa như các Zombie khác.

Càng khiến người ta vui vẻ là hai chân của cô bây giờ đã có thể tự do đi đi lại lại được, ngoại trừ nhìn qua không quá đẹp nhưng cơ bản không có gì đáng ngại.

Mặc Văn sờ một cái lên bắp chân có chút thô ráp của Vu Lam, chợt nheo mắt lại đỡ cánh tay của cô nhảy xuống bệ cửa sổ, nhẹ nhàng đem cô đặt nằm lên giường.

“Gào?” đang gặm tinh hạch Vu Lam cố sức xoay cổ qua nhìn hẳn một cái.

“Đừng động Lam Lam.” Mặc Văn đè xuống sau lưng Vu Lam, tầm mắt nóng bỏng lại rơi vào chỗ xương đuôi một cái bọc nhỏ nhô ra.

Lại xuất hiện...

Đưa tay ra đụng một cái chỗ nhô ra trên xương đuôi Vu Lam, cái chỗ nhô ra kia run rẩy lập tức lại co rút tiến vào, giống như là chưa từng xuất hiện qua.

Vật này hai tuần lễ trước liền xuất hiện, có lúc nó sẽ vượt trội khoảng mười centimet chiều dài, nhưng mà vừa đụng vào sẽ ngay lập tức lùi về, nhất thời Mặc Văn cũng không biết rõ đây rốt cuộc là cái thứ gì.

“Lam Lam...” vượt ve chỗ xương đuôi Vu Lam, hai cái này kiểm Mặc Văn đều quần quít lấy nhau, “Em đây là dự định mọc ra một cái đuôi sao.”

“Gào?” Vu Lam về mặt vô tội.

“...” Mặc Văn bắt đắc dĩ, hẳn thở dài một cái, cúi người ôm chặt thân thể gầy ốm của Vu Lam.

Đại đa số lúc Zombie tiến hóa bên trong sẽ cải biến hình dáng, thực lực càng mạnh hình dáng Zombie càng thoát khỏi hình người.

Nhớ tới hẳn gặp phải những thứ Zombie hình thù kỳ quái kia, trong lòng Mặc Văn không chịu khống chế xông ra một trận cảm giác nồng nặc mất mát.

Lam Lam của hẳn, có lẽ sẽ có một ngày cũng thoát khỏi hình người, biến thành bộ dáng giống những quái vật kia.

Hai tay giữ lại sau lưng Vu Lam, Mặc Văn nhắm mắt thở dài một cái, ở trên đầu cô rơi xuống nụ hôn êm ái.

“Thôi.” hắt ra trong lòng cái cảm giác mất mát không giải thích được kia, hẳn vui thích cọ xát bả vai Vu Lam, “Bất kể em biến thành hình dáng gì... Anh đều sẽ không rời bỏ em đâu.”

Chỉ cần có thể ở bên cạnh cô, hẳn sẽ không có một câu oán hận nào.

Vu Lam mất lim dim giống như con mèo vậy, rất thoải mái phát ra âm thanh ngáy khò khò, cô đưa ra tay gầy nhom ôm lấy bả vai Mặc Văn, sau đó ngửi hương vị ngọt ngào dưới khí tức của hẳn nhắm hai mắt lại.

Tốt, thích khí tức của hẳn.

Ánh nắng sáng sớm như cũ rất tốt, nhưng lại bị rèm cửa sổ nặng nề ngăn cách ở bên ngoài. Vu Lam chống giữ chính mình ngồi dậy, theo thói quen dụi dụi con mắt, phát hiện đồ chơi của cô lại không có ở bên cạnh cô.

“Ngao ô?” trở mình xuống giường, cô ở trong phòng khách nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia mới an tâm. Ở trên khung cửa nhìn chăm chăm Mặc Văn, cô thận trọng lộ ra cái đầu nhỏ.

Mặc Văn đang sửa sang lại thức ăn cùng nước uống còn dư lại bây giờ của hắn, gương mặt đã nhìn thấy ở khung cửa nhô ra một cái đầu. Tâm bình tĩnh trong nháy mắt tạo nên một tầng rung động, hắn vui thích đứng dậy, trong chớp mắt liền vọt đến sau lưng Vu Lam đem cô ôm vào trong lòng.

“Chào buổi sáng, Lam Lam.” thân mật hôn một cái lên lỗ tai Vu Lam, sau đó hài lòng để cho Vu Lam cũng hôn cổ của hắn một cái.

“Ngao ô.” Vu Lam rất ngoan ngoãn nháy mắt một cái.

Biết Vu Lam là dự định ăn tinh hạch, Mặc Văn cười ôm lấy Vu Lam ngồi ở trong phòng khách, sau đó lấy ra mấy viên tinh hạch cấp hai đưa cho cô, chính mình như thường chỉ lấy ít áp súc bánh bích quy cắn hai cái.

Trong miệng đang nhai tinh hạch, Vu Lam nhìn chăm chăm áp súc bánh bích quy trong tay Mặc Văn, bỗng nhiên có một loại xúc động muốn ném thử.

“Em đây là ăn trong chén còn nhìn trong nôi.” Mặc Văn thấy vậy không khỏi sửng sò, đây là lần đầu tiên hắn thấy Vu Lam nghĩ muốn ăn thức ăn của nhân loại. Cứng chịu nhéo cái mũi Vu Lam, nhìn cô nhỏ giọng đánh nhiều cái nháy mũi, Mặc Văn mới đưa tay lấy áp súc bánh bích quy đưa tới bên miệng Vu Lam.

Vu Lam nuốt xuống hai viên tinh hạch trong miệng, sau đó há miệng liền cắn một cái lên áp súc bánh bích quy.

Nhìn dáng dấp cô rất thích mùi vị áp súc bánh bích quy, hai cái tay che miệng, giống như là con sóc nhỏ nhai kỹ, rất sợ người khác cướp đi thức ăn trong miệng cô.

Thấy vậy trong lòng Mặc Văn trong nháy mắt liền mềm mại thành một vũng nước, hắn xoa xoa mặt Vu Lam, thời điểm vừa muốn nói chuyện, Vu Lam sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nghiêng đầu qua liền ối lên ối xuống.

“Lam Lam!” Mặc Văn cả kinh, vội vàng đỡ Vu Lam suýt chút nữa thì thân thể ngã trên đất.

“Ồ...” Vu Lam sau khi ối xong con mắt đục ngầu lại còn có chút đỏ lên, cô khó chịu ồ ồ một tiếng, ở trong lòng Mặc Văn run rẩy rúc thành một đoàn.

Nhìn Vu Lam như vậy Mặc Văn chỉ cảm thấy thương tiếc, hắn thận trọng đem Vu Lam bế vào trong ngực, tự trách cắn răng, “Lam Lam, anh có lỗi với em, anh không nên cho em ăn thức ăn của nhân loại.”

Cảm nhận được Vu Lam trong ngực yếu ớt run rẩy, trái tim Mặc Văn giống như bị vỡ ra đau đớn làm người ta hít thở không thông.

Hắn nặng nề thở hào hển, con ngươi đen nhánh trong nháy mắt rúc thành tương đương mũi châm kích, trong âm thanh tự trách mơ hồ mang theo khí tức điên cuồng bạo ngược.

“Lam Lam...” nhẹ nhàng ôm thân thể Vu Lam, đầu Mặc Văn tựa vào bả vai Vu Lam, một lần một lần gọi tên của cô, một lần một lần hỏi cùng một vấn đề, “Em sẽ không có chuyện gì có đúng không?”

Vu Lam không thể ăn thức ăn của loài người, một điểm này hắn sẽ nhớ kỹ.

Vu Lam chỉ cảm thấy bụng đốt khó chịu, đại khái qua hơn năm phút loại cảm giác thiêu đốt này mới chậm rãi thối lui. Cô nắm tóc Mặc Văn, an ủi vỗ một cái đầu lên của hắn, sau đó cảm giác không thoải mái hoàn toàn thối lui thân thể mới chậm rãi mở rộng.

“Gào?” cô thấp giọng la lên, không hiểu đồ chơi của cô thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vu Lam mất tích

Chương 23: Vu Lam mất tích

“Em như thế nào rồi?” thấy Vu Lam dường như khôi phục bộ dáng bình thường, Mặc Văn vội vàng ngừng đầu hỏi, thanh âm ôn nhu trong mơ hồ xen lẫn dè dặt nóng nảy.

“A. ” Vu Lam nghiêng đầu, sau đó cười híp mắt ở trên mặt Mặc Văn hôn “chụt” một cái, dùng hành động tỏ vẻ cô rất tốt.

Mặc Văn cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua là từ nay về sau Vu Lam lại thêm một cái thói quen, chính là Mặc Văn bất kể ăn cái gì cô cũng phải cướp cắn một cái mới được.

Dĩ nhiên Mặc Văn thì sẽ không cho cô có cơ hội cướp thức ăn.

Bực mình nhìn Mặc Văn lấy tốc độ ánh sáng thu hồi thức ăn, về mặt Vu Lam chán nản nằm ở trên ghế sa lon, ai oán kêu, chính là không cho Mặc Văn ăn.

“Lam Lam...” Mặc Văn rất bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, ngồi xổm xuống dụ dỗ cô nói, “em ăn thức ăn của anh sẽ không thoải mái, giáo huấn lần trước em quên rồi sao?”

“Gào. ” Vu Lam tròn mắt nhìn Mặc Văn một cái, rất hiển nhiên đã sớm quên mất lần trước giáo huấn cái quỷ gì.

“...” thấy Vu Lam hung ba ba nhìn hẩn chằm chằm, Mặc Văn trở nên đau đầu, vẫn chỉ có thể nhẫn nại dụ dỗ.

Cuối cùng hẩn kín đáo đưa cho Vu Lam một nhóm tất cả tinh hạch lớn nhỏ để cho cô chơi đùa Vu Lam cuối cùng mới không cướp thức ăn của hẩn.

Mặc xong đồng phục tác chiến đi về phía cửa, Mặc Văn thấy sự chú ý của Vu Lam còn đặt ở trên tinh hạch trước mắt mới thờ phào nhẹ nhõm.

Hai ngày nay hẩn đi ra ngoài Vu Lam luôn là muốn đi theo, nhưng là thời điểm hẩn tiêu diệt Zombie lại không hy vọng Vu Lam ở bên cạnh, một là sẽ nguy hiểm, hai là hẩn không muốn để cho Vu Lam nhìn thấy bộ dáng hẩn cả người vẫn đục.

Tiếng đóng cửa nặng nề truyền tới, Vu Lam giương mắt liền nhìn về phía cửa đóng chặt. Vứt bỏ tinh hạch trong tay, cô bò dậy liền đánh về phía cửa, bộ dáng mất mát giống như là hài tử bị người nhà vứt bỏ.

“Ồ...”

Mà Mặc Văn chạy tới trên đường cái không có một bóng người, bước chân hẩn bỗng nhiên dừng lại, cả người trong nháy mắt cảnh giới lên.

Ngày hôm qua bởi vì lo lắng thân thể Vu Lam nên hẩn không có đi ra ngoài thu thập tinh hạch, mà bây giờ chỗ này dường như ngay cả không khí đều trở nên có chút nặng nề.

Tại phụ cận hẩn cũng không thấy một con Zombie nào.

Cái này dĩ nhiên không phải bởi vì hẩn đem Zombie săn giết sạch, mà là có vật gì làm cho phụ cận hẩn những con Zombie level 2 đều biến mất, hoặc có lẽ là... Bị ăn sạch.

Có thể làm được điều này cũng chỉ có Zombie level 3 kia đột nhiên xuất hiện ở khu Tam này.

Nghĩ tới đây trên mặt Mặc Văn thoáng cái không biểu tình gì, hẩn theo thói quen cười ôn hòa một tiếng, lắc người một cái trốn vào giữa bóng tối kiến trúc cao tầng, nhanh chóng ẩn núp hơi thở của mình.

Bây giờ lấy thực lực cấp mười hai của hẩn nếu đụng phải Zombie level 3 vẫn còn có chút khó khăn.

Mặc dù cùng đẳng cấp, dưới tình huống dị năng giả sẽ mạnh mẽ hơn Zombie rất nhiều, nhưng mà Zombie cấp bậc càng cao thực lực càng khó đánh giá, dù sao ai cũng không có cách nào dự liệu bọn họ ở phương hướng nào biến dị.

Hướng chi đây là Zombie level 3, năng lực cao hơn hẩn một cấp.

Ở thời điểm Mặc Văn suy tư một vệt bóng đen từ bên ngoài ánh nắng tươi sáng trên mặt đất chợt lóe lên, sau một khắc chỉ nghe thấy một tiếng vang lạng lẹ.

Cái con Zombie kia rơi ở trên mặt đất.

Lấy góc độ của Mặc Văn đang ẩn núp dễ dàng nhìn thấy cái chân sau to lớn của con Zombie, hẩn ngừng thở, thần sắc một trận lạnh giá.

Con Zombie level 3 này có sáu cái chân, cặp chân phía sau thoát nhìn phát triển có lực nhất. Nó không có cái đuôi, nhưng mà cái da thịt kia phủ đầy điểm đen làm cho người ta không thể không tăng cao cảnh giác.

Zombie level 3 dường như phát giác phụ cận có người, nhưng là bởi vì không cách nào chắc chắn vị trí cụ thể mà chậm chạp không nhúc nhích.

Mặc Văn ngước mắt, nhẹ nhàng lấy ra chùy thủ của hẩn, thời khắc chuẩn bị phát động công kích.

Bởi vì con Zombie này cấp bậc cao hơn hẩn, cho nên hẩn không cách nào chính xác điều tra ra nó bây giờ rốt cuộc là cấp bao nhiêu rồi.

Nếu như là Level 3 từ cấp mười lăm trở xuống hẳn còn có thể dễ dàng giải quyết, nếu như là cấp mười lăm trở lên, thật vẫn không thể nói được.

Zombie level 3 trên đất trong phạm vi nhỏ bỏ hai vòng sau gầm nhẹ một tiếng, nhưng mà Mặc Văn cũng không có định đi ra.

Mặc dù trong tầm nhìn đã không có bóng người của con Zombie level 3, hơn nữa nó đã rất cẩn thận ẩn nấp hơi thở của mình, nhưng mà Mặc Văn vẫn bén nhạy phát giác thời điểm nó ngồi chờ con mồi có thể chậm lại tiếng hít thở.

Nhìn dáng dấp con Zombie level 3 này đã có một chút trí tuệ đơn giản.

Không biết qua bao lâu con Zombie kia cuối cùng cũng rời đi, Mặc Văn véo lông mày, trong lòng không có ý tưởng tiếp tục săn giết Zombie nữa, hẳn bây giờ chỉ muốn vội vàng chạy tới bên người Vu Lam.

Lần trước con Zombie cấp mười hai kia muốn đối với Vu Lam phát khởi đả kích, Mặc Văn không biết con Zombie này có thể hay không đồng dạng cũng cảm thấy hứng thú với Vu Lam.

Trong lòng chẳng qua là làm ra một cái giả thiết Vu Lam sẽ xảy ra chuyện, Mặc Văn liền chỉ cảm thấy một loại cảm giác tàn bạo không cách nào ức chế được dâng lên.

Thật nhanh lên ra ngoài, hẳn lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới chỗ cao ốc hẳn ở, thấy chung quanh bình tĩnh như cũ cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo dưới lầu liếc nhìn nhà ở của hẳn, Mặc Văn chạy thẳng tới tầng 20, đứng ở cửa nhìn cửa chính đang mở ngáy ngẩn.

Tại sao cánh cửa lại mở?

Ngực chặt trong nháy mắt bức bối thở ra một hơi, Mặc Văn lắc mình tiến vào căn phòng quả nhiên nhưng không phát hiện bóng dáng của Vu Lam đâu.

“Lam Lam?” hẳn luống cuống kêu một tiếng, chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người từ đầu thấm thấu xuyên qua đến lòng bàn chân.

Không có bất kỳ âm thanh trả lời nào.

Con người đen nhánh trong nháy mắt dính vào huyết sắc, hẳn đi tới tới lui lui ở trong phòng hung hãn quay cuồng, nhưng mà vẫn không nhìn thấy Vu Lam.

Vu Lam em đi nơi nào rồi?

Thật vất vả mới được ở bên cạnh Vu Lam mà hiện tại hẳn lại đem cô vứt bỏ?

Một đạo vẻ mờ mịt lóe lên trên khuôn mặt Mặc Văn, hô hấp hẳn nặng nề, cố gắng làm mình tỉnh táo lại, hai tay lại hoàn toàn không chịu khống chế run rẩy.

Không thể... Vu Lam tuyệt đối không thể rời hẳn đi.

Nắm thật chặt quả đấm, hẳn tận lực làm cho mình giữ lý trí.

Trong hành lang hôi thối Vu Lam tuyệt đối không có trình độ nào nhẫn nại được, cô không phải là chạy đi xuống lầu.

Gian phòng cửa sổ cũng đều đóng chặt, cô cũng không có khả năng từ trên lầu té xuống.

Nghĩ tới đây Mặc Văn suy nghĩ trong nháy mắt sáng lên, hẳn hít mắt chạy tới cuối hành lang cửa một căn phòng, kéo cánh cửa quả nhiên không có mở được.

Nhớ không lầm cánh cửa này lúc trước vẫn mở, chỉ là bởi vì căn phòng này bên trong vô cùng đơn sơ hẳn mới không lựa chọn ở nơi này.

Mí mắt lạnh giá hơi rùng, Mặc Văn một cước đá vào trên cửa.

Trong hành lang lập tức truyền ra từng trận tiếng vang chói tai, mà cái cửa sắt phiền chống trộm cũng trực tiếp bị đá ra một cái lỗ thủng.

Mặc Văn bạo lực trực tiếp từ chỗ lỗ thủng phát lực xé ra cánh cửa kia, không nhìn tro bụi vừa vào cửa đập vào mặt hẳn, là nhìn chăm chăm Vu Lam đang nằm trên ghế sa lon không chớp mắt theo dõi hẳn, trên mặt hẳn từng trận vận vẹo.

Lạnh giá, sát hại, tàn bạo, tuyệt vọng, trong chớp nhoáng này tất cả tâm tình tiêu cực đều dâng lên, chỉ kém một điểm giới hạn liền có thể bùng nổ.

Hẳn không có lên tiếng, cũng không có như dĩ vãng ôn nhu gọi tên Vu Lam.

Hẳn cứ như vậy đứng ở cửa, nhìn Vu Lam vui vẻ từ trên ghế salon lăn xuống, sau đó lập tức nhào đến đụng vào trong ngực hẳn “Ngao ô” kêu một tiếng, thật giống như cảm thấy loại trò chơi “ấn nấp” này chơi rất khá.

Mà Mặc Văn cũng chỉ là nhìn, hấn không phải là không thể động, mà là không dám động.

Hấn sợ hãi hấn bây giờ động một cái liền sẽ bóp xuống cổ của cô

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chương 24: Hấn muốn giết cô

Lần này Vu Lam mất tích làm cho trong lòng của hấn dâng lên một loại cảm giác quen thuộc, cảm giác kia hấn biết rất rõ, chính là thời điểm lúc hấn lần đầu tiên giết người, cái chủng loại tàn bạo âm lãnh kia, thậm chí điên cuồng muốn hủy diệt tất cả.

Hấn thử điều chỉnh hô hấp, trên mu bàn tay gân xanh cũng đã rậm rạp chẳng chịt chen đầy.

Mặc Văn so với bất luận kẻ nào đều biết hấn là một người điên, tư tưởng của hấn cũng không bình thường.

Hấn giống như người điên tự mình phòng bị ý thức vô cùng mạnh lấy việc giết người làm thú vui, cái loại ý thức này làm cho hấn thời khắc đều lấy mình làm trung tâm, không tin bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà loại ý thức này của hấn sinh ra từ lúc đầu, trong lòng của hấn lại dung nạp sự tồn tại của Vu Lam. Nói cách khác Vu Lam là đầu mối then chốt duy nhất làm ý thức hấn tan rã, chỉ cần Vu Lam xảy ra chuyện gì, hấn lập tức sẽ hoàn toàn lột xác thành người biến thái không có tình cảm chân chính giết người.

Mà bây giờ một cây đèn kia đã xuất hiện vết rách.

Hấn nghĩ, để cho Vu Lam cái người xấu xa này tiếp tục làm cho hấn lo lắng đề phòng, còn không bằng bây giờ liền đem cô ăn vào trong bụng, như vậy thì sẽ không có bất luận kẻ nào có thể thương tổn tới cô.

Cô cũng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hấn, bởi vì bọn họ đã lấy phương thức thân mật nhất cùng làm một thể.

Vu Lam không thấy được nội tâm Mặc Văn đang giãy giụa, cô vô tội cọ xát ngực của hấn, sau đó ôm lấy hông hấn tựa như làm nũng “Ngao ô ” một tiếng.

Thấy Mặc Văn vẫn không có phản ứng gì, cô không khỏi có chút kỳ quái giương mắt nhìn Mặc Văn một cái, lại vừa vặn đối mặt với một đôi hai con ngươi âm lãnh cực kỳ nhưng lại xen lẫn nụ cười điên cuồng.

Cô mặc dù không biết đây là thế nào, nhưng mà có một loại cảm giác làm cho cô run sợ lại làm cho cô rung mình một cái, càng vì sợ hãi vòng chặt lấy hông Mặc Văn.

“Ồ...”

Ngươi không nên như vậy có được hay không, ta biết sợ.

Nhìn Vu Lam đang run lấy bả nhưng vẫn ôm thật chặt hông của mình, đáy mắt Mặc Văn không thể không chế được dâng lên một đạo sóng gợn.

Hấn rốt cuộc di chuyển, giống như thường ngày ôm chặt Vu Lam.

Trong lòng tàn bạo cùng điên cuồng biến thành một loại cố chấp chiếm giữ, hấn né người đem Vu Lam ôm vào trong ngực, hướng nhà của bọn họ đi tới.

Vu Lam co lại thành một đoàn, trên mặt mang theo chút ít nịnh hót nhỏ nhỏ.

“Lam Lam ” Mặc Văn vẫn còn có chút hỗn độn cô ý vang lên thanh âm của mình, “Anh căn bản không gây thương tổn cho em được.”

Dù là trong lòng hận không thể đem cô vò nát, nhưng vẫn như cũ thua ở ánh mắt sợ hãi của cô.

Trở lại phòng ngủ của bọn họ, Mặc Văn rất là ghét bỏ cởi ra quần áo dính đầy bụi bặm trên người Vu Lam.

Vu Lam cũng ngoan ngoãn, cô ôm cổ Mặc Văn hôn hấn một cái mới ngoan ngoãn để mặc cho Mặc Văn gãi vò mình.

Cởi ra quần áo trên người Vu Lam, Mặc Văn liền đem cô ôm vào phòng tắm rửa sạch một lần.

Mặc dù mặt hấn khá bình tĩnh, nhưng mà lực đạo trên tay vẫn là không chịu không chế nặng hơn một chút.

Dự trữ nước trong tòa nhà này đã dùng hết rồi, hơn nữa phụ cận khu này xuất hiện thêm một con Zombie level 3 cường đại, tiếp theo Mặc Văn cũng muốn đổi một chỗ ở khác.

Vu Lam đối với nước vẫn còn có chút mâu thuẫn, cô làm bộ đáng thương nắm lấy tay áo Mặc Văn, tại thời điểm Mặc Văn tắm rửa cho cô, cô thoáng co rúm người lại.

Phun ra mấy cái bong bóng nho nhỏ, cô toàn tâm toàn ý ý lại Mặc Văn, ôm lấy hấn, cái cánh tay sẽ không muốn buông lỏng ra.

Nhìn thấy Vu Lam như vậy hấn chỉ cảm thấy trong lòng cái loại cảm giác điên cuồng lúc này hoàn toàn tiêu tán sạch sẽ, hấn hung ác trợn mắt nhìn Vu Lam một cái, thấp giọng khiển trách, “Lần sau nếu còn dám tự tiện rời khỏi phòng, anh sẽ một ngày tắm cho em tám lần, đừng hết nhìn đồng tới nhìn tây, có nghe hay không!”

Đồ chơi của cô lại rỗng giậm với cô...

Vu Lam ừm khuất vô cùng, cô “Ngao ô” nho nhỏ một tiếng, sau đó đem đầu chôn ở trong ngực Mặc Văn, thương tâm không kiềm chế được.

“...”

Mặc Văn rất nghiền ngẫm, ai có thể nói cho hấn biết hấn bắt cái tiểu gia hỏa này, chứ không chứ được, đánh cũng không đánh được thì làm sao bây giờ? ?

Đem Vu Lam thu thập sạch sẽ hấn mới thở phào nhẹ nhõm, hấn liếc nhìn chốt cửa không có bất kỳ tổn thương nào, trong lòng âm thầm nghi ngờ Vu Lam từ lúc nào học được cách mở cửa, nhìn đáng đáp về sau nếu muốn ra ngoài hấn phải khoá cửa lại bên trên mới được.

Bất quá trong lòng có dự định tìm một chỗ ở mới, Mặc Văn nghỉ ngơi trong chốc lát liền lại ra ngoài.

Vu Lam lần này cũng không dám đi theo Mặc Văn ra ngoài, cô làm bộ đáng thương cắn đầu ngón tay, rúc thành một cái đoàn nhỏ.

Bây giờ đã xác định bên ngoài có một con Zombie level 3 thực lực cường đại quanh quẩn, Mặc Văn không tính đem Vu Lam mang ra ngoài mạo hiểm.

Hấn đã khóa kỹ cửa sổ, hơn nữa tại cửa sổ chung quanh rải không ít dịch thể tác dụng nguy trang, mùi của Vu Lam hấn sẽ không bị cái con Zombie level 3 kia phát hiện.

Tiện tay lấy ra hai viên tinh hạch nằm ở trong tay hấp thu năng lượng, thần sắc Mặc Văn có chút lạnh giá.

Hiện tại hấn vẫn như cũ kẹt ở cấp mười hai không lên nổi, mỗi lần hấp thu năng lượng giống như là tiến vào động không đáy, bình thường căn bản là không có phản ứng.

Mà hấn nhất định phải thay đổi lớn mạnh hơn nữa...

Bất kể là vì Lam Lam, hay là vì chính hấn.

Mặc Văn mặc dù trong lòng suy nghĩ sự tình, ngũ giác vẫn như cũ bén nhạy phát hiện phản ứng chung quanh, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào đều ở bên dưới sự chú ý của hấn.

Hấn một mực hướng phía nam chạy, cho đến tới một chỗ cách chỗ ở bây giờ của hấn có một khoảng cách xa.

Chung quanh xuất hiện Zombie càng ngày càng nhiều, hoàn cảnh đập vào mắt cũng càng ngày càng xa lạ.

Đưa tay bóp nát một con Zombie nhào tới, Mặc Văn ngay cả dao găm đều không dùng liền từ đỉnh đầu nó móc ra một viên tinh hạch hấp thụ.

Chú ý tới một chỗ là đại khí cư xá, Mặc Văn né người liền tránh vào. Cái tiểu khu này nhìn qua cấp bậc thời thượng, nhà lầu mặc dù hư hại đôi chút nhưng mà lại như cũ có thể thấy được trước lúc tận thế bộ dáng nó mới tinh.

Đường tiến vào tiểu khu rất rộng rãi, hai bên còn có cả vườn hoa lớn nhỏ, mặc dù bây giờ trong vườn hoa đều là chút ít cành khô lá nát, thi thể hôi thối, nhưng mà trước lúc tận thế hấn là sắc màu rực rỡ cực kỳ xinh đẹp.

Tầng lầu nơi này đều là khóa cửa điện tử, bất quá không có cung cấp nhiên liệu những thứ cửa điện tử này trên thực tế cũng giống như chung bày không khác nhau gì cả.

Tiện tay giải quyết hết mấy con Zombie phụ cận, Mặc Văn mặt không cảm giác liền chọn một cái tòa nhà vào trong.

Cái tòa nhà này trong hành lang mùi vị so với chỗ lầu hấn bây giờ ở tốt hơn rất nhiều, tùy tiện đi vào một căn phòng, Mặc Văn rất nhanh liền xác định cái tòa nhà này còn có nước.

Phải nói không chỉ cái tòa nhà này, cái tiểu khu bên trong lầu này phần lớn đều có chứa nước, mặc dù không thể uống, nhưng mà đem ra tắm rửa thân

thể cũng được.

Thời điểm đi lên đến tầng mười lăm, Mặc Văn liền tìm được một gian nhà ở rất tốt, trong phòng ngoại trừ tro bụi có chút đầy ra cơ bản không có vấn đề gì.

Vừa vặn cái nhà này vị trí cũng là hướng mặt trời, Vu Lam nhất định sẽ thích.

Đi vào phòng ngủ nhìn một vòng, Mặc Văn cầm lên trên tủ ở đầu giường một bộ khung ảnh chường mắt, liền từ trong cửa sổ ném xuống đánh nát.

Hắn phản cảm những thứ đồ vật này, mang theo trí nhớ người khác xuất hiện ở trước mặt Vu Lam.

Dưới lầu truyền đến mấy tiếng gầm to, Mặc Văn mím môi nhìn lại, kinh ngạc phát hiện bên trong cái tiểu khu này lại tụ tập nhiều Zombie vô cùng.

Theo lý mà nói thì Zombie sẽ không vô duyên vô cớ tụ tập lại một chỗ mới đúng, bọn họ so với đội ở một chỗ càng thích du đãng khắp nơi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chương 25: Zombie level 3 công kích Vu Lam

Trừ phi, nơi này có đồ vật cám dỗ bọn nó. Mà mọi người đều biết đồ vật có thể cám dỗ Zombie, cũng chỉ có —— thịt người.

Cái tiểu khu này bên trong còn có những người khác!

Hơn nữa những người này ở nơi đây thời gian tuyệt đối không ngắn.

Mặc Văn gõ một cái lên bệ cửa sổ, quay đầu đi ôn hòa cong khóe môi.

Thật là không nghĩ đến bên trong vùng đất tử vong lại còn có người ở lâu dài... Đây thật là một phát hiện làm người ta kinh ngạc mà.

Liếc nhìn mặt trời đang muốn lặn về phía tây, trong lòng Mặc Văn bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu, hắn tìm được chìa khóa ngôi nhà này liền khóa cửa lại rồi khỏi đây.

Dựa theo ký ức nhanh chóng chạy trở về, cách chỗ ở hắn càng gần hắn liền đem hơi thở của mình ẩn núp càng sâu, đồng thời trong lòng bất an cũng càng ngày càng dày đặc.

Nhưng mà thân ảnh của hắn rất nhanh thì không giấu được nữa, bởi vì hắn nghe được một âm thanh thủy tinh vỡ.

Âm thanh thủy tinh vỡ tan tành tại vùng đất tử vong yên tĩnh này giống như là còi báo động bình thường để cho Mặc Văn trong nháy mắt cảnh giới lên, hắn một đường cái gì cũng không kịp nhìn đến, chạy tới chỗ hắn ở bây giờ, giường mắt liền thấy một con Zombie to lớn đang công kích của sổ nhà bọn họ.

Là cái con Zombie level 3 kia!

Đáy lòng một trận giận dữ, cảm giác đầu hắn bây giờ hoàn toàn trống rỗng, hắn giơ tay lên dùng dị năng quán lấy con Zombie level 3.

Cái con Zombie kia dường như đang chuyên tâm công kích phòng của bọn họ, cho nên rất dễ dàng liền bị cuốn vào bên trong dị năng của hắn, nó thống khổ kêu rên một tiếng, kịch liệt ưỡn ẹo thân thể tránh thoát dị năng trói buộc của Mặc Văn, theo lầu 20 rơi xuống mặt đất.

Mặc Văn dĩ nhiên không cho là như vậy thì có thể dễ dàng giải quyết cái con Zombie này, hắn khẩn trương hướng trên lầu nhìn lại, thấy đầu Vu Lam thật tốt dò xét nhìn hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Không kịp muốn biết tại sao những thứ Zombie này đều đối với Vu Lam “Tình hữu độc chung” Mặc Văn tỉnh hồn dùng ánh mắt cực kỳ lạnh như băng nhìn chăm chăm về phía con Zombie level 3 đã bò dậy.

Con Zombie kia bị dị năng của hắn kéo xuống lăn lộn toàn thân huyết nhục trầy da sứt thịt, nhưng mà rất nhanh lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được khép lại.

Đây là một con Zombie khép lại thực lực cực mạnh.

Mặc Văn trong lòng bắt đầu cho con Zombie này một cái nhãn hiệu, cái này là thói quen của hắn, thời điểm lúc gặp phải đối thủ cường đại hắn sẽ không

tự chủ đặt cho đối thủ một cái nhãn hiệu, từ đó tìm nhược điểm một đòn đánh tan chúng.

Hắn không phải là chưa từng giết Zombie level 3, cái này không phải là lần thứ nhất, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

Con Zombie hiển nhiên bị hành động của Mặc Văn chọc giận, đầu của nó đại khái là gấp năm lần Zombie bình thường, một đôi mắt đột xuất đã đầy máu. Chân sau đẩy lực của nó cũng không phát động tấn công trước, con mắt vững vàng nhìn chằm chằm phương hướng của Mặc Văn.

Mặc Văn nhưng là cười, hắn lấy ra dao găm, môi mỏng tím bầm hơi hơi nâng lên, ánh mắt cực kỳ lạnh giá.

Rốt cuộc con Zombie level 3 không kềm chế được nhào tới, tốc độ của nó nhanh đến mức làm cho gió đều hóa thành lưỡi dao sắc bén. Mặc Văn né người tránh được công kích của nó, nhứ lông mày thật nhanh xoay người trực tiếp đâm về phía chân trước nó.

Cũng đang lúc này cái da thịt của Zombie kia trên một điểm đen bỗng nhiên phun ra một tí chất lỏng màu đen sền sệt, lấy trạng thái sương mù vờn quanh thân nó.

Mặc Văn nhanh chóng buông tha tấn công thu hồi dao găm, lần nữa lựa chọn né tránh.

Hắn nhìn chằm chằm mặt đất bị ăn mòn dưới chân Zombie, lập tức ý thức được cái dịch thể quanh thân Zombie đều có tính ăn mòn mãnh liệt, hắn căn bản là không thể tới gần nó.

Sắc trời đã tối dần, tầm mắt Mặc Văn lại cũng không có vì vậy mà thu nhỏ lại.

Da thịt không cách nào đã kích, năng lực tự lành còn cực mạnh. . .

Hắn ở nơi này bên trong chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Zombie level 3, hít mất lại, sau một khắc con Zombie bỗng nhiên liền hướng hắn công kích. Mặc Văn nhảy một cái tránh được móng trước Zombie đã kích, nhưng không nghĩ cùng một thời gian trong miệng Zombie đột nhiên đưa ra một cái đầu lưỡi to lớn như cái kềm, thẳng tắp hướng về phía đầu hắn dây dưa.

Mặc Văn giờ tay lên dùng dao găm chặn lại cái đầu lưỡi chán ghét này, cả người lại bị dồn tới bên tường.

Trong lòng hắn thầm hô một tiếng “Tê hại” một tay chống giữ dao găm hiểm hiểm tránh được trong miệng Zombie phun ra mấy đạo dịch nhờn, trên da mặc dù không có bị ăn mòn, nhưng mà tóc hắn vẫn bị dính đến.

Con Zombie thấy một đòn không trúng, lập tức đưa ra móng trước sắc nhọn liền chụp tới.

“Gào!” đúng lúc này trên lầu cao Vu Lam bỗng nhiên rống kêu một tiếng, đôi mắt cô sắc bén chợt hiện hung quang, âm thanh tàn bạo làm cho con Zombie level 3 có chút phân thần.

Nhân cơ hội này Mặc Văn liều mạng trực tiếp nghiêng người trước, cũng không thèm để ý dịch nhờn chung quanh Zombie có thể hay không ăn mòn đến hắn, phản tay cầm dao găm hung hăng cắt đứt cái đầu lưỡi đưa ra trong miệng Zombie.

Theo nơi vết thương trong nháy mắt phun ra dịch thể bắn tung tóe lên thân Mặc Văn, tiếp lấy Mặc Văn chỉ nghe thấy “Híz-khà zz Hí-zzz” tiếng ăn mòn.

Xoay hai cái bỏ đi áo khoác đồng phục tác chiến, cảm nhận được chỗ mu bàn tay cảm giác thiêu đốt hắn nhìn cũng chưa từng nhìn liền đem một mảnh chỗ cháy kia gọt xuống dưới qua loa băng bó một chút.

Mà con Zombie level 3 cực kỳ thống khổ gầm to, chặt vật nằm ở trên mặt đất, sáu móng vuốt to lớn tựa hồ cũng mất đi không chế, điên cuồng co quắp.

Mặc Văn tránh được dịch thể tràn ra quanh thân nó, lấy ra cây súng lục thời điểm lần đầu tiên Trương Hâm giao dịch cho hắn kia, nhắm ngay đầu Zombie bắn mấy phát súng.

Viên đạn chính xác đánh trúng đầu to lớn của Zombie level 3 kia, não băng liệt đồng thời động tác giãy giụa của nó thay đổi chậm chạp một chút nhưng vẫn còn đang động.

Nâng lên dao găm chuẩn bị cho con Zombie một kích cuối cùng, ai biết đâu một cái thân ảnh nhỏ gầy bỗng nhiên nhào tới, trực tiếp nhào vào cái cổ của Zombie kia hung hăng cắn một cái.

Zombie level 3 thậm chí kêu rên một tiếng, thanh âm the thé cơ hồ làm vỡ nát màng nhĩ Mặc Văn.

“Lam Lam!” không để ý lỗ tai đang đau đớn, Mặc Văn vội vàng tiến lên ôm lấy Vu Lam, xoay người lại liền cho con Zombie level 3 một đao.

Chẳng qua là thời điểm hắn đưa dao găm cắt xuống, cái cổ bèn chặt của Zombie kia đã chỉ còn vương vẫn không đứt được mấy cây máu thịt thôi.

Vội vàng nhìn về phía Vu Lam trong ngực, phát hiện cô đang chán ghét đem cục máu trong miệng nhỏ ra bên ngoài, trên người cô mặc dù dính một tí sền sệt, nhưng mà chỉ có quần áo xuất hiện dấu hiệu ăn mòn, trên người ngược lại không có việc gì cả.

Vu Lam đưa tay không giống như ngày thường ôm Mặc Văn, cô nhìn một chút lòng bàn tay của mình, biết trên tay cô dính đồ vật sẽ làm Mặc Văn bị thương.

Nhìn bộ dáng Vu Lam muốn ôm lại không dám ôm kia, Mặc Văn bỗng nhiên cười, hắn đem áo khoác của mình mới vừa rồi cởi xuống nhặt lên, dùng chỗ không có ăn mòn nhẹ nhàng lướt qua hai tay Vu Lam.

Thấy thứ trên tay đã không còn Vu Lam mới vui vẻ ôm lấy hắn, cô nhỏ giọng phát ra âm thanh “Ngao ô “, nghe vào giống như là đang làm nũng.

“Ngoan ngoan. ” Mặc Văn vỗ một cái lên đầu của cô, sau đó giương mắt nhìn về phía cửa sổ lầu hai mươi.

“Lam Lam, em không phải là nhảy xuống chứ ?”

“Gào? ” Vu Lam về mặt ngốc manh, một bộ vẻ mặt “Cô cái gì cũng không biết không nên hỏi cô a. ”

Sau đó Mặc Văn nhìn thấy trên vách tường những dấu tay kia mới biết là Vu Lam leo xuống, trong lòng âm thầm khen cô còn biết không thể nhảy xuống.

Nếu không nhảy xuống 20 lầu cô có thể thực sự sẽ tan xương nát thịt mất.

Dùng dao găm móc ra cái viên tinh hạch của Zombie level 3, Mặc Văn giống như thường ngày lau sạch liền đưa cho Vu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Chương 26: Lại không kịp gặp lão đại

Tinh hạch Zombie level 3 có thể làm cho Vu Lam thực lực phi thăng nhanh chóng, dựa theo tốc độ phát triển của cô bây giờ nói không chừng có thể thuận lợi lên đến giai sáu.

Vu Lam nhận lấy viên tinh hạch nhìn một chút, tiếp lấy lại ghét bỏ đem tinh hạch ném trở về. Đối với sự việc giống như lần này Mặc Văn đã thấy không lạ gì, hắn thu hồi viên tinh hạch cười híp mắt ôm lấy Vu Lam nói, “Hôm nay không ăn ngày mai sẽ cho em ăn nha.”

Vu Lam ngao ô một tiếng.

Mặc Văn ôm lấy Vu Lam trở về thu dọn đồ đạc, chỗ ở của bọn họ bây giờ hoàn toàn không có cách nào cho người ở nữa, tối nay liền dứt khoát chuyển tới nhà mới thôi.

Mặc Văn bên này đã chuẩn bị rời đi, cách đó không xa Túy Vô Dạ cùng Tu Tề liếc nhau một cái.

Bọn họ cách vị trí Mặc Văn ba bốn con phố, cho nên nghe tiếng kêu rên sau cùng của Zombie level 3 cũng không có phát hiện Mặc Văn.

“Người mới vừa nghe chưa, cái tiếng kêu của Zombie đó. ” Túy Vô Dạ sờ mũi mình một cái nói, “Cái kia thanh âm thê lương thật là làm cho người ta lòng tơ đều nổi lên a.”

“Người còn có thể bị sợ ? ” Tu Tề trên dưới liếc Túy Vô Dạ một cái, cau mày trực tiếp hướng tới chỗ âm thanh mới vừa rồi Zombie gào thét đi đến.

Thấy vậy Túy Vô Dạ đuổi theo sát, sau đó về mặt buồn khổ vừa chạy vừa lấy ra bánh bích quy ăn một miếng, mấy ngày này bọn họ làm cho tuần dật như ánh mặt trời mặt của hắn có chút âm đạm, “Ta ở trước tận thế tốt xấu gì cũng là con nhà giàu, đến bây giờ làm sao lại thành như vậy?”

“Có lẽ người có thể tiếp tục nằm ở nhà chờ bị Zombie ăn. ” Tu Tề nhàn nhạt nói, dưới chân tốc độ không giảm.

“Lời này nói như thế nào? ” Túy Vô Dạ cười cợt, “Luôn luôn chỉ có ta ăn người khác, nơi nào đến phiên Zombie ăn ta?”

Tu Tề lười nói nhiều cùng Túy Vô Dạ, hắn trầm mặc lại, ánh mắt từ đầu đến cuối để ở chỗ mới vừa rồi Zombie gào thét.

Bởi vì liên quan tới bóng đêm hai người bọn họ dùng một chút thời gian mới tìm được chỗ mới vừa rồi Zombie level 3 gào thét, nhìn chăm chăm con Zombie chết không thể thở hơn hai người bọn họ nhất thời có chút yên lặng.

“Con Zombie này tuyệt đối là Zombie level 3, không nghĩ tới lại có thể ở tam Khu nhỏ này nhìn thấy được. ” Túy Vô Dạ tính toán sờ cằm, nhỏ giọng lầm bầm. Hắn và Tu Tề mất thời gian gần một tháng ở bên trong vùng đất tử vong đi loanh quanh, thật vất vả đi tới phía bắc tam Khu trong miệng Tứ

Kha lại căn bản không phát hiện bóng người của Mặc Văn đâu, hần thiếu chút nữa đều cho là Tứ Kha đang đùa chơi bọn họ, “Mà ở địa phương này người có thể giết chết Zombie level 3... Hần là lão đại không sai đâu.”

Một bên Tu Tề nhặt trên đất một cái áo khoác bị thủng một cái lỗ to, chột cười, “Đây là quần áo của lão đại.”

Tu Tề cười lên có một loại cảm giác âm lãnh, nhưng mà lúc này không thể nghi ngờ hần thật sự là đang vui vẻ.

“Phía trên.” hần tra xét một vòng Zombie chung quanh, sau đó giương mắt nhìn cao ốc xung quanh, đưa mắt rơi vào vị trí xung quanh một cái lầu tầng hai mươi, “Nơi đó bị cố ý đã kích qua.”

Mượn ánh trăng yếu ớt quả thật có thể thấy được một khối thảm trạng kia, Túy Vô Dạ lẽ lười liếm liếm khóe môi, có chút hưng phấn hạ mi nói, “Đi lên xem một chút?”

“Đĩ nhiên.” Tu Tề nhìn qua tâm tình cũng rất tốt, mặc dù trên mặt hần như cũ không có vẻ mặt đặc biệt gì, nhưng mà Túy Vô Dạ chính là cảm thấy hần cùng bình thường có bất đồng.

Hai người đồng loạt đi vào hành lang tràn đầy hơi thở, Tu Tề như cũ không biểu tình gì yên lặng lên lầu, Túy Vô Dạ ngược lại sắc mặt khó coi bụng kín mũi chạy như điên.

Cái mùi vị bản thù này... Thật không phải người có thể chịu đựng được.

Hai người đồng loạt lên đến tầng 20 tìm được căn phòng mới vừa phát hiện bị công kích, nhưng mà trừ trên sàn bừa bãi ra, người nào đều không nhìn thấy.

Phòng khách cửa sổ hoàn toàn vỡ vụn, liền với vách tường đều nứt ra không ít, nhìn qua thấy ghê mình.

“Xem bộ dáng là mới vừa rồi đi.”

Tu Tề đi vào phòng ngủ còn có thể cảm giác được khí tức của Mặc Văn, hần hít mắt hương trắng tròn ngoài cửa sổ nhìn một cái, “Chúng ta tới chậm một bước.”

“Không phải đâu?” Túy Vô Dạ kêu rên một tiếng, “Ý của ngươi là lão đại lại không biết chạy đi nơi đâu rồi hả?”

“Hần chắc còn ở Tam khu.” Tu Tề ngồi ở trên giường phòng ngủ, mấp máy môi mông, “Nếu như hần còn mang theo một con Zombie như trong lời nói của Tứ Kha.”

“Vậy chúng ta bây giờ lại bắt đầu đi tìm người?” Túy Vô Dạ buồn bực nằm ở trên giường phòng ngủ, âm thanh nhàn nhạt, “Ngươi nói làm sao lại khéo như vậy, ta thật hoài niệm thời gian nữ nhân vòng quanh ta a, cái tay kia mềm mại nhỏ...”

“Đừng có nằm mơ nữa.” Tu Tề cau mày nói, “Ngươi quên thời điểm chúng ta lấy được tin tức sao?”

“Kia a, cái đó ta tuyệt đối không quên được.” Túy Vô Dạ nghe lời này một cái động thân liền ngồi dậy, bĩu môi nói, “Thành thành thành, vội vàng tìm lão đại, ngược lại chúng ta mang thức ăn gì đó đều đủ rồi, nhưng mà không thể tắm, điểm này làm cho ta có chút khó chịu.”

Thấy Túy Vô Dạ còn mang theo bộ dáng công tử nhà giàu kia, Tu Tề đứng dậy, ngồi một phía bên kia giường, ôm lấy cánh tay của mình nhắm hai mắt lại, “Thời gian còn sớm, không cần quá gấp, nghỉ ngơi trước một đêm đi.”

“Nói sót ruột cũng là ngươi, nói nghỉ ngơi cũng là ngươi.” Túy Vô Dạ lờm một cái cũng nằm xuống, cặp lông mày đẹp mắt nhú một cái hỏi, “Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, tại sao Tam khu lại xuất hiện Zombie level 3.”

“Trời mới biết được.” Tu Tề ánh mắt đều không trợn, “Lúc tới chỉ nghe nói vùng đất tử vong xuất hiện điều bất thường, nhưng mà nguyên nhân cụ thể thì ngươi cứ hỏi những con Zombie này đi.”

“Hỏi, Zombie lại không biết nói chuyện.” biết Tu Tề cũng không biết tại sao, Túy Vô Dạ cũng chỉ là hỏi như vậy thôi.

Hần bên mắt nhìn Tu Tề ngủ ở một bên, bỗng nhiên giao hoát cười nói, “Ai Tu Tề, chúng ta bây giờ không phải coi như là cùng giường chung gối sao, mang thai thì làm sao bây giờ?”

“...” mang thai? Tu Tề trán giật giật, làm bộ muốn kéo xuống ống chông hần quần ở cánh tay trái.

“Ai ai ai đừng kích động, ta chỉ đùa một chút làm bầu không khí sống động một tí thôi.” Túy Vô Dạ vội vàng nhận sai, làm bộ làm tịch ngáp một cái cũng nhắm hai mắt lại.

“...” nhưng mà Tu Tề lúc này chỉ hận không thể bóp chết cái người điên này.

Mặc Văn đi đường suốt đêm, hần cho dù ôm lấy Vu Lam lại đeo túi đeo lưng chứa đầy vật liệu nhưng tốc độ cũng không có chút nào giảm bớt, ở trước

hùng đồng thì đến nhà mới.

Vẫn là đêm Vu Lam thả ở trên ghế sa lon, Mặc Văn từ trên xuống dưới liền bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Vu Lam đầu tiên là quan sát một chút chỗ ở mới, sau đó trợn mắt to nhìn Mặc Văn làm công việc, mình cũng nhảy xuống muốn giúp một tay.

Dĩ nhiên, hỗ trợ của cô chính là để cho Mặc Văn công lấy cô sau lưng tiếp tục làm việc.

Chờ căn phòng được thu thập xong cũng đã sáng rồi, Mặc Văn một đêm không ngủ cũng không có cảm giác mệt mỏi gì, lấy ra viên tinh hạch cấp ba ngày hôm qua lấy được đưa cho Vu Lam.

Vu Lam nhìn chăm chăm viên tinh hạch cấp ba kia, xong lại ném trả cho Mặc Văn.

“Làm sao vẫn không chịu ăn?” Mặc Văn cau mày, hần lần nữa đem viên tinh hạch thả ở trong tay Vu Lam, biểu tình kia giống như là đang nhìn một tiểu hài tử kén ăn, “Ngoan ngoãn, không được kén ăn.”

Lần này Vu Lam nắm chặt viên tinh hạch, sau đó thời điểm Mặc Văn cho là cô sẽ ăn, cô lại đưa tay ra kéo cổ áo của hắn, đem viên tinh hạch ý vị nhét vào trong miệng hắn.

Mặc Văn sững sờ, đưa tay nhận lấy viên tinh hạch cấp ba, ánh mắt có chút phức tạp nhìn chăm chăm Vu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Chương 27: Hồi ức của Mặc Văn

“Lam Lam, ý của em là muốn đưa viên tinh hạch này cho anh ăn?”

“Ngao ô!” Vu Lam cười híp mắt ôm cổ Mặc Văn, sau đó nhẹ nhàng cọ xát, bộ dáng cao hứng.

“Tinh hạch cấp ba đối với em càng hữu dụng hơn.” Mặc Văn thờ dài nói, gương mặt đã thấy Vu Lam hung hăng nhìn hắn chăm chăm, răng phát ra tiếng gặm nhỏ tựa như uy hiếp hắn, một bộ tư thế, nếu hắn không ăn liền cắn hắn.

“...”

Mặc Văn cuối cùng vẫn phải đem viên tinh hạch cấp ba kia hấp thu, dù sao hắn thật sự không nhịn được Vu Lam ầm ĩ.

Thấy Mặc Văn ngoan ngoãn hấp thu viên tinh hạch kia, Vu Lam lúc này mới cười híp mắt xoay mình tiến vào trong ngực của Mặc Văn, duỗi duỗi cánh tay đuổi đuổi cái chân lăm lăm.

Viên tinh hạch này không phải là cô không ăn, mà là cô thực sự không thể ăn, khoảng thời gian này trong thân thể cô năng lượng đã dần dần tới gần với bão hòa, viên tinh hạch cấp ba này vừa xuống bụng phỏng chừng chỉ tạo thành tổn thương hủy diệt cho thân thể của cô.

Cô bây giờ dù sao cũng chỉ là một con Zombie nhỏ cấp năm thôi, ngay cả level 2 cũng chưa tới.

Từ trong tay Mặc Văn lấy đi viên tinh hạch đã không còn năng lượng, Vu Lam thấy chơi rất khá cảm trong tay ném lung tung.

Tinh hạch cấp ba màu sắc rất đẹp, toàn thân trong suốt, lại chiếu sáng mơ hồ còn có thể nhìn thấy một vòng ánh sáng rực rỡ. Nhưng khi đã bị hấp thu xong năng lượng, tinh hạch liền biến thành một viên đen như mực, Vu Lam chơi đùa trong chốc lát là không hứng thú gì nữa, đem tinh hạch ném ra ngoài cửa sổ.

“Lam Lam...” Mặc Văn như là cười, thanh âm của hắn có nhuộm chút ít lười biếng, nghe vào rất thoải mái, “Anh có thể phải ngủ một lát thôi.”

Năng lượng tinh thuần tinh hạch cấp ba đã bắt đầu tới luyện sức mạnh của Mặc Văn, hắn cụp mắt xuống, con buồn ngủ tập kích không chịu không chế mà tới.

Nghe vậy Vu Lam xoay người, thời điểm vừa muốn làm bầm gì đó lại phát hiện Mặc Văn đã nhắm mắt lại hô hấp đều đặn, hiển nhiên là hắn đã ngủ thiếp đi rồi.

“Gào?”

Vu Lam lắc cái đầu, không hiểu Mặc Văn vì sao hiện tại lại buồn ngủ, trời bên ngoài rõ ràng vẫn còn sáng mà không phải sao?

Cẩn thận theo trong ngực Mặc Văn bò ra ngoài, cô nhìn thoáng qua người Mặc Văn nằm trên ghế sa lon có từng điểm từng điểm mộng. Cô kéo một cái tay áo của Mặc Văn muốn nói cho hắn cô còn chưa có ăn đồ ăn, nhưng mà bất kể kéo như thế nào cũng không thấy Mặc Văn tỉnh lại.

“A.”

Không có biện pháp, cô không thể làm gì khác hơn là xoay mình nhảy xuống ghế sa lon, leo đến trước ba lô sau lưng của Mặc Văn, tự mình lấy mấy viên tinh hạch nhét vào trong miệng.

Bất quá ăn xong tinh hạch cô nhất thời cũng không có chuyện gì làm, có chút buồn chán đem xương đuôi sau nhô ra của mình nhún trở về, cô dứt khoát lại leo về trước người Mặc Văn, tìm một vị trí thoải mái nhắm mắt lại rúc thành một đoàn.

Mặc Văn ngủ một giấc rất an bình, trong giấc mộng hắn nhớ lại rất nhiều chuyện lúc trước.

Hắn nhớ đến thời điểm Vu Lam học năm thứ nhất đại học, hắn vẫn còn đang làm việc tại một công ty nước ngoài, mỗi ngày tan sở chuyện thứ nhất hắn làm chính là đi tới trường đại học của Vu Lam, tìm tới thân ảnh của cô chụp hình.

Tất cả hình đều được hắn coi như trân bảo, hắn mỗi lần về nhà chuyện thứ nhất hắn làm cũng chính là ngắm nhìn Vu Lam trong hình, đem dung nhan Vu Lam một lần lại một lần khắc ấn ở trong trí nhớ.

Có lúc hắn còn có thể đổi đi quần áo, mặc chút quần áo nhân nhả trà trộn vào lớp của Vu Lam, cùng nghe giảng với cô, cùng làm bút ký.

Cô nhìn tấm bảng đen, hắn thì cứ nhìn cô.

Nhưng mà ở đó là một xã hội pháp trị hắn không dám biểu lộ tâm ý của mình, bởi vì hắn rất rõ ràng bản thân nhất định sẽ đa thương cô.

Có lúc chẳng qua là nhìn hình Vu Lam hắn liền sẽ không nhịn được ý nghĩ muốn nhốt cô lại, làm nhục cô, để cho tất cả của cô đều thuộc về mình.

Hắn không thích Vu Lam hướng về phía người khác cười, không thích cô và người khác sống chung, như vậy Vu Lam sẽ làm cho hắn sinh ra ảo giác cô phải rời khỏi mình.

Từng có mấy lần ở thời điểm giết người hắn liền ảo tưởng Vu Lam vẫn theo bên cạnh hắn, cùng hắn hưởng thụ khoái cảm lúc giết người, nhưng thời điểm ý thức trở về hắn lại không nhìn được ra mồ hôi lạnh cả người vì loại ý nghĩ này.

Hắn không làm ra bất kỳ sự tình nào tổn thương Vu Lam, thậm chí đối với người thân cận của cô đều không hạ thủ được.

Hắn giống như thể một người ngu si mỗi ngày nhìn Hứa Kiệt Lâm vì cô lấy lòng, từ trường cấp 3 tới lúc cô học đại học, cho đến lúc cô đáp ứng Hứa Kiệt Lâm làm bạn gái hắn.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của Vu Lam, khi đó hắn chỉ cảm thấy trái tim trống rỗng cái gì cũng bị mất.

Lúc ấy hắn liền muốn, dứt khoát đem Vu Lam nữ nhân này giết chết, hắn sẽ làm các biện pháp chống phân hủy giữ thân thể của cô, hoặc là có thể ăn cô vào trong bụng một miếng cũng không dư thừa.

Tự nhận là loại ý nghĩ này rất tốt, nhưng mà căn bản hắn không ra tay được.

Dù là hắn vĩnh viễn cũng không chiếm được cô.

Khi đó hắn đã cảm thấy, loại hèn yếu này nhất định sẽ hại chết mình.

Nhưng mà ngoài ý liệu là tận thế lại đến.

Tận thế tới rất đột ngột, một chút dấu hiệu cũng không có.

Lúc ấy hắn đang đi công tác ở thành phố “B”, thời điểm đang bàn công việc hợp tác, đồng nghiệp đột nhiên nổi lên cần đứt cổ của phiên dịch, phiên dịch máu tươi văng ra khắp nơi, nhuộm đỏ mặt bàn.

Lúc ấy ngay cả hắn cũng đều sợ hãi, nhưng mà hắn cũng là người phản ứng nhanh nhất, cầm bút trên bàn liền đâm xuyên não đồng nghiệp của mình, tiếp lấy... Giết toàn bộ người trong phòng họp.

Zombie cùng người không khác biệt, toàn bộ hắn đều giết sạch.

Hắn còn nhớ rõ khi đó máu me khắp người hắn, phản ứng đầu tiên của hắn chính là lấy điện thoại di động ra gọi cho Vu Lam một cuộc điện thoại.

Điện thoại thông, Vu Lam không biết hắn là ai, lại tuyệt vọng đang hướng hắn cầu cứu.

Khi đó hắn bỗng nhiên lại khóc, hắn hưng phấn cả người run rẩy, nước mắt lại không cầm được tuôn ra bên ngoài.

Thế giới bên ngoài đã rối loạn, Vu Lam bây giờ rốt cuộc có thể quang minh chính đại thuộc về hắn, lần này chuyện gì cũng không có thể tách bọn họ ra được.

”Chờ anh.”

Hắn vèn vèn nói hai chữ này, sau đó liền chạy về phía sân bay.

Nhưng mà sơ kỳ tận thế bất kể là sân bay, trạm xe lửa hay xe hơi đã hoàn toàn loạn thành một đoàn. Chính phủ cao tầng chia lia băng liệt, toàn bộ Hoa Quốc vô số người tử thương như địa ngục nhân gian.

Không có ai ra mặt quản lý, không có ai duy trì trật tự, bạo dân cùng Zombie đem một thành phố thật tốt làm cho hỏng bét.

Nam bắc bộ hoàn toàn cắt ra, Zombie trải khắp tầm mắt, dị thực mọc tràn lan khắp nơi, thú biến dị tùy ý có thể thấy, hắn căn bản không thể quay về.

Lòng hắn như lửa đốt, lại chỉ có thể căm ghét mình vô lực.

Nghĩ trăm phương ngàn kế đồng thời hỏi dò tin tức Vu Lam, hắn tạm thời ở lại nam bộ liều mạng phát triển thế lực, tăng cường thực lực, rốt cuộc chờ đến ngày trở lại bắc bộ.

Ngày trở lại bên cạnh Lam Lam.

“Cũng còn tốt.” ý thức trở về, Mặc Văn mở mắt, trông mắt nhìn trong ngực cái đầu nhỏ kia ôn nhu cười nói, “Em bây giờ không phải là một giấc mơ, em là thuộc về anh.”

“Ngao ô.” Vu Lam tròn to hai mắt hừ hừ.

Mặc Văn lần này ngủ mất ba ngày, lúc tỉnh lại Vu Lam đã đem tinh hạch trong ba lô hắn ăn sạch sẽ rồi.

Cô lúc này đang úy khuất lắc cánh tay Mặc Văn, theo trong cổ họng phát ra âm thanh đói bụng “Ô ô”.

Bây giờ Vu Lam khẩu vị càng ngày càng lớn, mỗi ngày yêu cầu thu lấy tinh hạch cũng càng ngày càng nhiều.

“Lam Lam...” hắn có chút đau đầu ngồi dậy, ôm lấy Vu Lam nhéo một cái lên mũi của cô, thấy cô đánh hai cái nhảy mũi không khỏi cười nói, “Anh nếu không thể tỉnh lại em có phải hay không sẽ chết đói?”

“Ngao ô!” vừa thấy Mặc Văn tỉnh Vu Lam rất sung sướng ôm cổ của hắn, sau đó đưa tay ra muốn tinh hạch, mắt ti hí lờ lờ về mặt mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Chương 28: Mang cô ra ngoài ăn tinh hạch

Xoa xoa đầu Vu Lam, hắn bắt đầu đi lắc đầu, đứng dậy hai cái liền mặc xong quần áo. Hắn bây giờ không thể biến ra tinh hạch được, chỉ có thể tiếp tục như dĩ vãng đi săn giết Zombie.

Bây giờ thực lực của hắn khi được hấp thụ viên tinh hạch cấp ba kia đã trợ giúp hắn, thuận lợi tiến vào giai thành cấp ba của cấp mười ba, cho dù ngủ say mấy ngày nay một giọt nước không vào thân thể, hắn cũng không có cảm thấy không thoải mái.

Quả nhiên thực lực cấp ba và thực lực cấp hai hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

“Cảm ơn tinh hạch của em.” hôn nhẹ gò má Vu Lam, hắn ôn nhu đưa tay ra vòng lấy eo nhỏ gầy của cô, đem cô vững vàng ôm trong ngực mình.

Vu Lam đợi nửa ngày vẫn là không có thấy Mặc Văn lấy ra tinh hạch, cô đưa tay liền kéo tay áo Mặc Văn, chỉ chỉ miệng của mình “Ngao ô” một tiếng.

Cô đói, cô muốn ăn đồ ăn.

Nhìn bộ dáng Vu Lam đói, lại thêm cô làm bộ đáng thương nữa, Mặc Văn đau lòng vuốt ve sau lưng cô, âm thầm tự trách trước khi ngủ mê không có chứa đầy đủ tinh hạch cho cô.

“Lam Lam, trên tay anh bây giờ không có tinh hạch, em ngoan ngoãn ở nhà chờ, anh lập tức mang tinh hạch trở lại cho em.”

Nói xong Mặc Văn liền đem Vu Lam đặt ở trên ghế sa lon, thuận tiện xoa đầu có chút rối bời của cô xoay người chuẩn bị ra ngoài.

Vu Lam vừa thấy Mặc Văn không cho cô tình hạch còn muốn bỏ lại cô đi, lập tức giận dữ, nghiêng đầu qua rất hung dữ gào một tiếng, thời điểm Mặc Văn không có phản ứng kịp nhào tới ôm lấy đầu của hắn, sống chết cũng không chịu thả ra.

“... Lam Lam ” Mặc Văn đầu nhất trọng, hắn rất bất đắc dĩ giang tay kéo Vu Lam, rất sợ cô bị rơi xuống.

“Gào khóc gào khóc gào!” Vu Lam ngược đầu từng chuỗi âm thanh khóc quý, rất nghiêm túc tố cáo hành động đáng ghét của Mặc Văn làm cô phải chết đói.

“Anh rất nhanh sẽ trở về...” Mặc Văn thấp giọng nói lời giải thích rõ, lời muốn nói còn chưa nói hết Vu Lam liền thoáng cái mềm nhũn ra, nhào vào trong ngực hắn đôi mắt ngập nước nhìn hắn.

“Ô ô —— ”

Người có thể đi ra ngoài, nhưng mà phải cùng đem theo ta a.

“Lam Lam, bên ngoài rất nguy hiểm.” Mặc Văn vừa thấy điệu bộ này của Vu Lam cũng biết cô muốn đi theo mình ra ngoài, liền có chút không đồng ý lắc đầu. Vu Lam đầu tiên là bị Zombie level 2 dễ mất tới, sau đó lại bị Zombie level 3 dễ mất tới, hắn bây giờ còn không nắm chắc được nguyên nhân, tự nhiên cũng không muốn mang theo Vu Lam ra ngoài mạo hiểm.

Nhưng mà lời hắn cự tuyệt còn không ra khỏi miệng Vu Lam liền “Chụt” hôn mất hắn hai cái.

“...” Mặc Văn trong bụng có trăm ngàn cái lý do không muốn để cho Vu Lam ra ngoài, thoáng cái liền không thể nói ra miệng.

“Chụt.” Vu Lam lại hôn hắn một cái nữa, miệng làm bộ đáng thương hề hề nắm cổ áo của hắn.

“Được được được.” Mặc Văn lập tức nhận lời, hắn ôm lấy Vu Lam liền đi ra cửa. Trên mặt có chút ít nóng lên, trái tim cũng giống như ăn thuốc hưng phấn nhảy kịch liệt.

Thôi, có hắn che chở Vu Lam cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vu Lam nằm trong ngực hắn đắc ý nghe tiếng tim đập của hắn, trên mặt cương cứng lộ ra một nụ cười thật to.

Đi ra sau tòa nhà, Mặc Văn liền đem Vu Lam dễ xuống, hắn vỗ bả vai Vu Lam một cái nhẹ giọng dặn dò, “Lam Lam, em ở nơi này ngoan ngoãn ngồi không nên chạy loạn, anh đi giết Zombie, sau đó lấy được tình hạch liền cho em ăn có được hay không?”

“Gào.” Vu Lam bởi vì có thể ra ngoài mà hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng nghe không hiểu Mặc Văn nói cái gì đó, mở đôi mắt tròn xoe liền rống lớn một tiếng.

Cô bây giờ ánh mắt vẫn là hỗn độn một mảnh, nhưng mà con mắt trung ương nhất lại mơ hồ xuất hiện một tầng màu sắc hơi sâu đích thực là con người.

Nếu như nói cô trước kia, ánh mắt giống như là mỏng thượng một tầng đục ngầu sương trắng ngăn cản tầm mắt, như vậy hiện tại ánh mắt đã vạch trần tầng sương mù kia hơn nữa có tiêu cự yếu ớt.

Nhìn chòng chọc ánh mắt Vu Lam một hồi Mặc Văn chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt, hắn xoay người hướng thân đi tới tiểu khu trung ương, chỉ vì cái bộ phận tiểu khu trung ương này có rất nhiều Zombie.

Nhưng mà còn không đợi hắn lấy ra dao găm, một đạo thân ảnh nhỏ thật nhanh theo bên người hắn chọt lóe lên, trong chớp mắt liền gầm to đụng ngã một con Zombie.

“Lam Lam!” Mặc Văn sững sờ, thời điểm đợi nhìn thấy rõ thân ảnh kia là Vu Lam đầu hắn trong nháy mắt có lỗ hồng, cả người trực tiếp xông lên đuổi kịp Vu Lam vẫn còn đang cắn xé đầu Zombie.

Thời điểm Vu Lam bị Mặc Văn chụp lại, trong tay trong miệng cô còn ngậm một miếng da thịt từ trên đầu Zombie xé xuống, cô phi phi hai cái nhổ ra thịt trong miệng sau đó mới móc viên tình hạch ra liền nhét vào trong miệng.

Lại nhìn một chút con Zombie mới vừa rồi bị cô công kích, cơ bản cả cái đầu kia đều bị xé xuống.

Mặc Văn cau mày nhìn Vu Lam đem cái tình hạch bản thủ kia nhét vào trong miệng, không nói hai lời hắn vội vàng đưa tay chặn lại, lau sạch vụn dục phía trên mới đưa trở về cho Vu Lam.

“Lam Lam, từ trong thân thể chúng mọc ra tình hạch quá bẩn, anh sẽ lau cho em, không chút tạp chất mới ăn được.”

Vừa nói Mặc Văn còn vừa lau miệng cho Vu Lam, vẻ mặt ôn nhu nhưng mà ánh mắt lại rất sắc bén, “Cho nên về sau chỉ cho phép em ăn tình hạch anh đưa cho em, nghe chưa?”

“A.” bị Mặc Văn nhìn chăm chăm làm cô co rúm lại, Vu Lam chộp miệng về mặt vô tội.

Mặc Văn không coi ai ra gì chỉ bận tâm Vu Lam, Zombie cũng sẽ không cho bọn họ thời gian nhu tình mật ý. Bọn chúng từng cái găm nhẹ liền nhào tới, bởi vì số lượng khổng lồ nhìn sang một cái còn rất có khí thế.

Mặc Văn thấy hai mắt Vu Lam sáng lên hưng phấn, cảnh cáo vô nhẹ đầu cô một chút mới cầm chủy thủ lên trực tiếp vọt vào trong bầy Zombie.

Bị Mặc Văn cảnh cáo Vu Lam rất biết điều ngồi ngay tại chỗ, đôi mắt cô nhìn Mặc Văn ở bên trong bầy Zombie giơ tay chém xuống, hưng phấn nước miếng đều chảy xuống cả.

Cô càng xem càng thích đồ chơi...

Vui thích nhìn những con Zombie kia bị dao găm của Mặc Văn chém xuống một phát là chúng đi đời nhà ma, con mắt đục ngầu của Vu Lam mơ hồ dính vào hào quang.

Cô chú ý tới chung quanh có mấy con Zombie lạc đàn lúc đó trong lòng cô có chút ít rục rịch, nhưng mà vừa nghĩ tới bộ dáng Mặc Văn mới vừa rồi uy hiếp cô, cô lập tức nhịn đi.

Mở to hai mắt nhìn mấy con Zombie chú ý tới cô, Vu Lam nháy mắt mấy cái, đưa tay vẫy vẫy, muốn chúng nó nhích lại gần mình.

Mau tới đây nha, nếu không ta làm sao ăn tinh hạch của các người.

Có một con Zombie tựa hồ bị ánh mắt Vu Lam hấp dẫn, nó găm nhẹ một tiếng liền nhào tới, một giây kế tiếp miệng với cằm của nó liền bị hung hăng kéo xuống, sau đó cả người đều bị Vu Lam ôm vào trong lòng.

Vu Lam cái miệng liền muốn cắn đứt cổ của con Zombie này, nhưng rất nhanh thì giống như là nghĩ tới điều gì vội vàng ngậm miệng lại.

Ừ... Đồ chơi của cô thật giống như là không thích cô dùng miệng cắn.

Trực tiếp đem tay vuron vào trong đầu Zombie chính xác móc ra tinh hạch, thời điểm Mặc Văn không chú ý, cô liền đem viên tinh hạch kia thoáng cái vút vào trong miệng.

Cô “Cọt kẹt” nhai vui vẻ, mặt của Mặc Văn lại là mây đen giăng đầy.

Hắn chính là bị Zombie ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây nhưng tầm mắt cũng không có một khắc rời khỏi Vu Lam, cho nên thời điểm khi nhìn thấy Vu Lam đem Zombie ôm vào trong ngực hắn cũng đã tối mắt, sau đó nhìn thấy Vu Lam không nghe lời lại ăn tinh hạch dơ bẩn, kiên nhẫn sau cùng của hắn cũng mất hết.

Trực tiếp sử dụng dị năng đem Zombie chung quanh toàn bộ bao phủ ở bên trong, nương theo không khí ngưng kết cảm giác, Mặc Văn đập những thứ Zombie bị xoắn thành máu này chậm bước ra ngoài.

Mặc Văn bây giờ là dị năng cấp ba lực sát thương cùng lực sát thương của cấp hai đã hoàn toàn không cùng đẳng cấp, nhưng mà đối với nhu cầu thức ăn sẽ tăng cường không ít.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chương 29: Không thích có người sống xung quanh bọn họ

“Gào.”

Nhảy hai cái liền nhào tới trong ngực Mặc Văn, hai con mắt Vu Lam đều hết sạch mạo hiểm, dậy sóng như nước toàn bộ sùng bái đều bày ở trên mặt.

Bị ánh mắt Vu Lam nhìn như thế, Mặc Văn tâm tình thoáng cái lại khá hơn, hắn lơ đãng câu môi dưới, lại vẫn không có quên “Sự tích” Vu Lam ăn trộm tinh hạch đưa tay liền bóp mũi cô một chút.

“Không nghe lời đúng không?” hắn cố ý nghiêm mặt nói.

Thật ra thì lúc Mặc Văn càng ôn nhu sẽ càng nguy hiểm, hắn hiện tại như vậy đối với Vu Lam xù mặt ngược lại cô hoàn toàn không sợ hắn. Cô ôm cổ

của Mặc Văn, trong miệng “Huyền thuyền” quý kêu một trận cũng không biết muốn biểu đạt cái gì.

Nhìn Vu Lam giả ngây giả ngô, Mặc Văn khẽ thở dài cúi người lau miệng cho cô.

“Lam Lam, em phải biết những thứ này trên người Zombie có rất nhiều bệnh khuẩn, anh không hy vọng em cũng nhiễm phải.”

“Ngao ô.” Vu Lam nũng nịu cọ xát bã vai của hắn, khôn khéo nhìn hắn, tựa hồ là đáp ứng hắn về sau sẽ ngoan ngoãn.

Vu Lam như vậy làm cho trái tim Mặc Văn đều hóa thành nước, hắn cúi người hôn một cái lên trán của cô, ánh mắt ôn nhu như nước.

Đang lúc này trong một đường hẻm bỗng nhiên vọt ra một nam hài tử mười một mười hai tuổi, hắn khiếp sợ nhìn Mặc Văn cùng Vu Lam chuyển động cùng nhau, ngay cả trong miệng muốn nói câu cứu đều nghẹn lại trong cổ họng không nói ra được.

Người đàn ông này lại đang hôn một con Zombie? !

Vu Lam không chịu khống chế nghiêng đầu nhìn sang, khí tức trên người nhân loại này làm cho trong dạ dày của cô một trận khát vọng. Cô kiềm chế xuống loại dục vọng này, đem đầu chôn ở trong ngực Mặc Văn.

Thấy phản ứng của Vu Lam, Mặc Văn cũng biết cô lại đang kiềm chế khát vọng của mình đối với thịt nhân loại, mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua cái nam hài tử làm cho Vu Lam khó chịu, đáy mắt hắn sát ý không hề che giấu phun ra ngoài.

Cái thằng bé trai kia trực tiếp bị dọa đến xụi xuống trên đất, run thành một đoàn.

Thấy Mặc Văn không có ý định động thủ, nó liền lẩn một vòng hướng bên ngoài tiểu khu chạy, ngay cả muốn khóc cũng không kịp.

Nghiêng đầu liếc nhìn nam hài chạy đến đường hẻm, lãnh ngạnh trên mặt Mặc Văn chậm rãi tràn ra một nụ cười ấm áp, dưới ánh mặt trời thoạt nhìn rất ấm áp.

Nhưng mà nếu như nhìn kỹ sẽ cảm giác được một loại lạnh lẽo đến thấu xương như bị ác ma để mắt tới.

Vu Lam sau khi thằng bé trai chạy đi mới ngẩng đầu lên, nho nhỏ mếu máo sau đó giống như là leo cây leo đến trên lưng Mặc Văn, chỗ xương đuôi nhỏ không chịu khống chế đột xuất nhô ra bên ngoài một chút.

Mặc Văn chỉ cảm thấy sau lưng bỗng nặng, liền dành ra một cái tay đỡ cô, xoay người bắt đầu nhặt tinh hạch đầy đất.

Chờ lúc hai người bọn họ trở về mặt trời đều đã lên cao, Mặc Văn cho Vu Lam ăn no sau mới đem cô trở mình, nhìn chăm chăm chỗ xương đuôi kia, một khối đen nhánh nhô ra cau mày.

Hắn mới vừa rồi liền phát hiện, cái này đột nhiên nhô ra chiều dài dường như càng ngày càng dài, quả nhiên... Lam Lam của hắn là dự định mọc một cái đuôi.

Suy nghĩ một chút Zombie cấp mười hai lúc trước cùng mình chiến đấu qua, Mặc Văn không thể phủ nhận cái đuôi ở trên người Zombie lực sát thương rất lớn.

Bất quá nghĩ đến nơi này Mặc Văn lại nghĩ tới một chuyện khác.

“Lam Lam, em vì sao lại bị các Zombie khác chú ý tới?” theo lý mà nói giữa Zombie đồng cấp thì sẽ không công kích lẫn nhau, chỉ có Zombie cao cấp mới có thể để mắt tới Zombie cấp thấp.

Nhưng mà mới vừa rồi những con Zombie bình thường kia dường như cũng có ý đã kích Vu Lam, hơn nữa Vu Lam giết các Zombie khác cũng không có chút nào nương tay.

Còn có ban đầu những con Zombie level 3 đã kích Vu Lam cũng có vấn đề, thông thường mà nói trong mắt Zombie trước nhất thấy là loài người, thứ yếu mới sẽ chọn đã kích Zombie so với bọn hắn có cấp thấp hơn, nhưng mà hai con Zombie kia rõ ràng là hướng về phía Vu Lam.

“Gào?” Vu Lam cắn một cái đầu ngón tay của mình, không hiểu Mặc Văn đang đối với cô nói cái gì, dứt khoát trực tiếp lộ ra một cái nụ cười thật to.

Cô sớm liền phát hiện chỉ cần cô cười như vậy một tiếng, Mặc Văn tuyệt đối sẽ không lại khi dễ cô nữa.

“Thật không có cách bắt em.” Mặc Văn quả nhiên không hỏi nữa, hắn lắc đầu một cái, cũng không hi vọng có thể từ Vu Lam lấy được câu trả lời.

Từ trong ba lô đeo lưng lấy ra một tảng bánh bích quy lớn nhét vào trong miệng, hắn tự tay vây khốn Vu Lam nhào tới cướp thức ăn của hắn, ôn hòa nheo một cái lên mũi của cô.

“Ngao ngoãn, không cho phép ăn.”

Đi tới trước cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện cư xá mới vừa bị hắn tru diệt xong lại bắt đầu từ từ tụ tập lại Zombie nữa.

Nhanh như vậy Zombie liền bắt đầu tụ tập lại ... Một khối này rốt cuộc có bao nhiêu người trốn ở chỗ này?

Vừa nghĩ tới thể giới hai người của hắn và Vu Lam sẽ có người ngoài quấy rầy Mặc Văn đã cảm thấy một loại phiền não không cảm được dâng lên, thật lâu mới bình tĩnh lại dấu hiệu dục vọng máu tanh ngừng đầu.

Nhẹ nhàng hoạt động hai ngón tay thon dài, Mặc Văn chỉ cảm thấy nơi này không cần thiết có người có thể tiếp tục sống.

“Ngao ô.”

Vu Lam rống lên hai tiếng thấy Mặc Văn còn chưa để ý tới mình không khỏi hạ thấp thanh âm ôn nhu lại gọi hắn một lần, vẫn là không nghĩ đến Mặc Văn vẫn không có chú ý tới cô. Không vui theo dưới cánh tay Mặc Văn vùng vẫy đi ra ngoài, nhào tới trên ghế sa lon ôm chân mình rúc thành một đoàn.

“Thế nào?” Mặc Văn cuối cùng tỉnh hồn, nhìn bộ dáng Vu Lam phẫn uất không khỏi cười nói.

Cô bây giờ úy khuất bẹp cái miệng, tròng mắt lạnh mục đích là không nhìn hắn.

“Gào!” người lại dám không để ý tới ta!

Vu Lam hung hăng nghiêng đầu qua, thiếu chút nữa đem đầu ngất 180° rồi.

Vội vàng đem đầu Vu Lam xoay trở lại, Mặc Văn mặc dù không biết thế nào nhưng mà vẫn ôm lấy cô xoa xoa dịu dịu nói, “Anh sai rồi, không nên tức giận nữa có được hay không.”

Mặc dù Mặc Văn cũng không biết hắn rốt cuộc phạm lỗi gì, nhưng thái độ nhận sai cực kỳ tốt đẹp.

Vu Lam lúc này mới nguyện ý phản ứng với hắn, trên mặt úy khuất quét một cái mắt sạch, ôm lấy đầu của hắn liền gặm.

Mặc Văn cũng để tùy cô.

Đến buổi tối dịu Vu Lam đi ngủ, hắn đi tới trước cửa sổ trầm ngâm trong chốc lát, nhìn chòng chọc Zombie sinh động ban đêm một hồi, xoay người mở ra cánh cửa đi ra ngoài.

Trong lúc ở chỗ này Vu Lam một mực ngủ rất say sưa, ngay cả mí mắt đều không động một cái.

Mặc Văn đi thật nhanh xuống lầu, không tiếng động giải quyết hai con Zombie du đang, lác người một cái liền vọt đến trước đường hẻm mà nam hài tử chạy ra lúc sáng.

Cái đường hẻm này là giữa khe hở hai tòa nhà, có chừng một thước chiều rộng.

Mà đi vào sau đường hẻm Mặc Văn mới chú ý tới phần dưới cũng chỉ có một bức tường, hắn thử nghiên cứu một chút cũng không nhìn ra đầu mối gì từ trên tường.

Nhưng đường nơi này tuyệt đối khác biệt, bởi vì nam hài tử không có khả năng là đi qua tường chạy tới.

Tròng mắt quan sát một chút trên đất tấm gạch chỉnh tề, Mặc Văn hơi hơi câu môi, chột xoay mình nhẹ nhàng rơi vào đầu tường núp vào.

Trên đất có mấy tấm gạch chỉnh tề đột nhiên từ dưới xóc lên chui lên, bọn họ chặt chẽ ở chung một chỗ, không có chút nào tán lác.

Ngay sau đó từ bên trong chui ra hai cái bóng đen.

“Tiểu tử Tường Lạc kia lá gan thật không nhỏ.” một vệt bóng đen khom lưng khép lại tấm gạch trên đất, súng trong tay đụng tới trên mặt đất còn phát ra một tiếng va chạm thanh thúy, “Đám từ trên tay Bích K đại nhân chạy trốn.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cách hỏi cung tàn nhẫn của Mặc Văn

Bích K? Mặc Văn nghe được cái tên này trên mặt không biểu cảm gì, trong lòng lại âm thầm nhủ lòng này.

Hoa Quốc bây giờ ngoại trừ phía bắc, nam bộ cùng với tiếp nhận thành, ba thế lực này nổi trên mặt, còn có hai thế lực bí ẩn, một cái được gọi là Muốn Minh, ngoại trừ người Muốn Minh mới biết vị trí tọa lạc của nó chứ không có bất kỳ người nào tìm được tổ chức đó bên trong thành, còn có một cái khác chính là Khu Không Người căn cứ Bạch Sứ.

Khu Không Người nằm trung gian giữa khu vực vùng đất tử vong và tiếp nhận thành, chung quanh khu vực này trải rộng, cũng không liên thông với thế lực nam bắc bộ, cũng không thể đến tiếp nhận thành cùng vùng đất tử vong, có thể nói là chỗ hoàn toàn bị ngăn cách.

Trong thời gian một năm tận thế, cơ hồ tất cả mọi người đều cho là cái địa phương kia không còn người nào tồn tại, mới đặt tên là Khu Không Người.

Cho đến khi căn cứ Bạch Sứ bởi vì trùng hợp bại lộ ở trong mắt thế nhân, bọn họ mới biết nguyên lai Khu Không Người bên trong còn có một cái thế lực bí mật tồn tại.

Mọi người đối với căn cứ Bạch Sứ không biết rõ cho lắm, chỉ biết bên trong ngoại trừ thủ lĩnh được gọi là “Người hề” còn lại có bốn người cán bộ cao tầng được phân biệt gọi là “Hồng đào K” “Hoa mai K” “Khối lập phương K” cùng “Bích K”.

Bây giờ hắn ở bên trong vùng đất tử vong này phát hiện Bích K, không thể không nói chuyện này thật đúng là một cái kinh hi.

“Ta ngược lại rất bội phục nó.” một cái bóng đen khác như là thở dài nói, “Nó lại có thể từ nơi này chạy đi, lúc trước thật đúng là coi thường nó.”

Bóng đen đang nói chuyện kêu là Lục Nhân Bình, chỗ trán của hắn có một vết thương đao sâu khắc thấy cả xương, thần sắc trên mặt cũng rất âm trầm, “Suy nghĩ một chút lúc trước tiểu tử kia lấy lòng chúng ta, bây giờ nhìn lại là nó sớm đã có dự tính.”

Một vết bóng đen khác lắc đầu một cái, bưng súng lên an tĩnh đi ra ngoài, “Thật là không hiểu, có thể làm thủ hạ cho đại nhân... Chuyện vinh dự như vậy nó tại sao còn muốn chạy trốn.”

“Đầu óc có bệnh.” Lục Nhân Bình hừ lạnh nói.

“Trong mắt người nào chúng ta đều có bệnh, được rồi, đừng quên nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ ta đương nhiên sẽ không quên.” Lục Nhân Bình dán súng tránh được tầm mắt của một con Zombie, nguy hiểm hip mắt lại, “Vân Phàm, người cảm thấy người sáng nay đem toàn bộ những con Zombie kia giải quyết hết là người nào?”

“Có thể đem Zombie chúng ta đem ra che giấu tai mắt người khác toàn bộ đều giải quyết hết, ta cảm thấy sẽ không phải chỉ là một người làm.” Vân Phàm đồng dạng cảnh giác tránh được tầm mắt của mấy con Zombie, sau lưng dán vào miếng vách tường tại đường hẻm đẩy ra cửa sổ một căn phòng ở lầu một, hai người chui vào.

“Có thể.”

Lục Nhân Bình gạt đầu, thời điểm vừa muốn nhấc chân đi theo sau lưng Vân Phàm trước mắt hắn quang lóe lên, một cây chủy thủ trực tiếp ngăn trở nửa cái cổ họng của hắn.

Đầu hắn mất trọng lực hướng về sau rơi xuống, ý thức cuối cùng của hắn chỉ có thấy được rõ ràng một cái khớp xương tay, ngay cả người giết hắn là ai cũng không biết.

Mặc Văn không tiếng động xoay mình vào phòng, tựa như cười mà không phải cười nghịch dao găm trong tay. Vân Phàm còn không có nhận ra được dị thường tiếp tục nói, “Tóm lại chúng ta lần này chính là muốn đi tìm những thứ người đột nhiên nhô ra này, bất luận như thế nào, nơi này đều không thể bị bại lộ.”

Thấy cả một buổi chiều không có người đáp lời, Vân Phàm lúc này mới phát giác không đúng, nhưng mà còn không đợi hắn quay đầu liền cảm thấy cổ áo căng thẳng, một trận quay cuồng trời đất, hắn chỉ biết cả người hắn bị nặng nề ném xuống đất, ngay cả phản kháng cũng không kịp.

“Thật là tấu xảo.” lưỡi dao chủy thủ sắc bén để ngang cổ của Vân Phàm, Mặc Văn đứng ở trước mặt Vân Phàm cười nói, “Ta chính là người ngươi muốn tìm.”

Vân Phàm trong nháy mắt tròn to hai mắt, hắn nuốt nước miếng, giữa cổ họng đột nhiên truyền tới một trận đau nhói.

“Chớ lộn xộn.” Mặc Văn nhìn dao găm đâm xuống rỉ ra mấy giọt máu, rất ôn nhu cười nói, “Cổ sẽ gãy mất.”

Thấy Mặc Văn cười làm cả người hắn phát lạnh, Vân Phàm trong lòng từng lần cường bách chính mình phải tỉnh táo lại, rất lâu mới khàn giọng nói, “Giết ta đối với ngươi không có lợi.”

Không có nói bất kỳ lời nói dư thừa nào, Vân Phàm vừa mở miệng liền bảo vệ tánh mạng.

Đối với cái loại người có dục vọng cầu sinh mạnh, Mặc Văn luôn luôn cảm thấy rất hứng thú, hai con ngươi màu mực từ từ khuếch trương mở ra, đen như mực rất là thâm người, “Nói một chút làm sao không tốt.”

Từ trong thanh âm bình thản của Mặc Văn, Vân Phàm cái gì đều nghe không hiểu, hắn trong bụng có chút bối rối, nhưng vẫn cắn răng nhắm mắt nói, “Đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân, thủ lĩnh của ta, là Bích K cán bộ bên trong Bạch Sứ.”

“Phải không, thật là đáng sợ.” Mặc Văn dường như cười, nhưng trong giọng nói lại không có chút nụ cười nào, “Ừ... Nói thật, Bích K là thứ gì.”

Nghe ra trong giọng nói Mặc Văn không che giấu chút miệt thị nào, Vân Phàm chỉ cảm thấy sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt một tầng, hần hoảng sợ nhìn chăm chú lên nam nhân ôn nhuần như ngọc trước mắt, trong lòng âm thầm hiểu lầm thân phận của hần.

Người có thể sử dụng loại giọng nói này với ngài Bích K, ở thế giới này bây giờ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Nói một chút, các ngươi ở nơi này là làm gì.” Mặc Văn lười cùng Vân Phàm giả bộ ngớ ngẩn, hần trực tiếp nâng dao găm lên cắt đứt tay Vân Phàm đang len lén cầm súng, sau đó để dao ở bên cổ họng hần.

“Ngạch...” chỗ cổ tay truyền tới đau đớn làm cho Vân Phàm cắn chặt răng, hần bây giờ đã hoàn toàn thấy rõ người đàn ông trước mặt này căn bản không phải là người chung đụng tốt.

Nhưng mà hần rõ ràng hơn chỉ cần hần tiết lộ bí mật của nơi này, trước mắt người đàn ông này không giết hần, Bích K cũng tuyệt đối sẽ không để cho hần chết từ từ. Trong lòng tuyệt vọng làm xong tâm lý chuẩn bị chịu chết, Vân Phàm cả người dâng lên khí thế heo chết không sợ bóng nước sôi, “Xin lỗi, đây là cơ mật, người có thể giết ta, ta cái gì cũng sẽ không nói.”

Thấy Vân Phàm kiên định nhìn mình chằm chằm, Mặc Văn mặt không đổi sắc liền đưa tay ra đắp lên nửa gò má trái của hần, mang theo ngón cái có chút nặng đi lướt qua sống mũi Vân Phàm.

“Để cho ngươi mở miệng không nhất định phải giết ngươi.”

Hần thấp giọng thờ dài nói, một giây kế tiếp Vân Phàm cảm giác thấy con mắt trái đau đớn một hồi, cảm giác đau đớn làm cho đầu óc của hần một trận thiếu oxy, suýt nữa ngất xỉu. Cổ họng không biết bị cái gì vật gì chặn lại mà bắt đầu, hần muốn la lên đều không phát ra được thanh âm nào.

Trong cổ họng tràn đầy mùi máu tanh, Vân Phàm muốn nôn ọe một tiếng, nhưng vẫn không biết là cái gì chặn lại miệng của hần, chỉ nếm được miệng đầy mùi máu tanh.

Bóp nát con mắt Vân Phàm như bóp một trái cầu, ngón tay cái Mặc Văn nhiễm phải vết máu lại phát qua mắt phải Vân Phàm.

Vân Phàm đau cả người phát run, hần nhắm thật chặt lại mắt phải không dám mở ra, lỗ tai lại càng bên nhảy đứng lên.

“Ngươi nói, nếu không ta đem những thứ như lỗ tai, con ngươi, đầu lưỡi của ngươi toàn bộ đều cắt đi cho Zombie ăn, thế nào, không đủ thì ngươi còn có ngón tay, ngón chân, da thịt, nội tạng.” giọng nói ôn hòa nghe vào cực kỳ êm tai, nhưng mà nội dung lại làm cho người khác kinh sợ đến tuyệt vọng, “Ta sẽ dựa theo thứ tự từng bước từng bước tới, bảo đảm ngươi đến cuối cùng chỉ còn có một trái tim có thể nhảy lên.”

“Ồ ồ...” bị chặn cổ họng Vân Phàm đầu tiên là ngẩn ra, trực tiếp bị dọa sợ phát khóc, thật sự là sợ phát khóc, từng trận hơi lạnh thấu xương làm cho hần chỉ cảm thấy được chết còn tốt hơn.

Trong miệng dị vật được lấy ra, hần còn không kịp mở miệng khản cầu liền nghe thấy thanh âm của Mặc Văn, “Mùi vị bàn tay của mình như thế nào đây?”

Thứ mới vừa chặn lại miệng hần chính là bàn tay hần? !

“Tôi nói, tôi đều nói hết!” Vân Phàm run rẩy nói, lúc này để cho hần nói tổ tông mười tám đời nhà hần, hần cũng đều nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thoát được miệng sói thì rơi vào miệng hổ

“Nơi này, nơi này là căn cứ buôn bán dưới đất của Bạch Sứ, Bích K đại nhân là người quản lý nơi này!”

“Các ngươi mua bán cái gì?” Mặc Văn từ trên cao nhìn xuống nhân nhạ hỏi.

“Phụ nữ, còn có trẻ em!” Vân Phàm lúc này đại não đã chết, Mặc Văn hỏi cái gì hần liền đáp cái đó.

“Vậy trong này phòng thủ như thế nào?”

“Toàn căn cứ buôn bán chỉ có ba cái cửa ra vào, một cái là nơi tôi mới vừa ra ngoài là cửa ra số 2, ngoài ra hai cái kia, một cái ở trong đường cống ngầm ở cửa lớn tiểu khu này, một cái ở bên ngoài bãi đỗ xe ngầm.” chỗ cổ tay cùng hốc mắt mất máu quá nhiều làm cho Vân Phàm đã có chút ít mờ mịt không rõ, hần thở mạnh, lời nói không được mạch lạc, “Mỗi cái, mỗi cửa vào đều có người canh giữ, bên trong toàn bộ đều lắp đặt thiết bị theo dõi không góc chết.”

Nghe phòng thủ còn rất nghiêm mật như vậy... Ngón tay cái Mặc Văn ở trong hốc mắt Vân Phàm xoay tròn một vòng, nhìn bộ dáng hần phát run chột

cười, hắn cảm thấy thú vui giết người lớn nhất, đó là có thể nhìn thấy bọn họ run rẩy đáng yêu như vậy.

“Người muốn tiếp tục sống sao?” đã biết được sự tình muốn biết, Mặc Văn nhẹ nhàng câu dẫn ra khéo môi, ôn hòa hỏi.

Vân Phàm ý thức đã mơ hồ thành một đoàn, hắn mơ mơ màng màng mở ra mắt phải, một đạo nước mắt đục ngầu liền tuôn ra ngoài.

“Muốn, van cầu ngài không nên giết tôi, tôi muốn tiếp tục sống, tôi muốn sống!”

“Thật có kiên cường a...” Mặc Văn không chút nào keo kiệt tán dương, sau đó đề dao găm một cái, nhìn cái lưỡi dao sắc bén kia một tác một tác vùi sâu vào cổ Vân Phàm.

Vân Phàm trong cổ họng phát ra âm thanh khí quản băng liệt trầm muộn, tiếp đến máu tươi trong nháy mắt liền văng ra.

Cho đến khi Vân Phàm không còn hơi thở nữa, Mặc Văn mới thỏa mãn thu hồi dao găm.

Hắn không thích giết người muốn được chết, chỉ thích cái loại người rõ ràng bị bức đến tuyệt cảnh vẫn còn muốn giãy giụa cầu sinh.

Bởi vì chỉ có loại người như vậy, giết sẽ có... Khoái cảm.

“Cám ơn người.” Mặc Văn trong đêm đen nhìn chằm chằm Vân Phàm nằm dưới đất cười nói, “Để cho ta chơi vui vẻ như vậy.”

Lúc Vu Lam tỉnh lại phát hiện Mặc Văn đang ngồi xổm ở bên trong phòng tắm giặt quần áo, cô nghiêng đầu một cái, ngửi thấy mùi máu tanh rất nồng nặc.

“Ngao ô.”

Cô ngồi dậy liền kêu.

Mặc Văn nghe Vu Lam đang gọi, hắn lập tức bỏ qua quần áo tràn đầy vết máu trong tay, lập tức đứng dậy đi tới.

Vừa thấy Mặc Văn tới cô liền vui vẻ mở ra đôi tay để cho hắn ôm cô.

Tiện tay xoa xoa tay còn ướt của mình, Mặc Văn cúi người liền đem cô ôm vào trong lòng.

“Làm sao rồi?” hắn ôn nhu hỏi, khéo miệng không tự chủ liền dính vào một nụ cười.

“Gào.” Vu Lam “Chật” hôn hắn một cái, sau đó đưa tay ra quần ở trước mặt Mặc Văn, mở ra đôi mắt chứa nước nhìn hắn.

Đói a, ta muốn ăn cơm!

Xoa xoa đầu nhỏ của Vu Lam, Mặc Văn lấy ra mấy chục viên tinh hạch lau sạch sẽ, liền từng viên một nuốt tới bên miệng Vu Lam, nhìn Vu Lam nhai vui thích, hắn không nhịn được liếc nhìn bên ngoài cửa sổ mặt trời vừa mới lên, trong lòng thoáng cái mềm nhũn ra.

Lúc trước chưa từng phát hiện, nguyên lai buổi sáng sớm là như vậy, làm cho người ta vui thích.

Vu Lam nhai tinh hạch, cẩn thận liếc nhìn phòng tắm tràn đầy mùi máu tanh, tiếp lấy không thèm để ý dờ mắt nhào vào trong ngực Mặc Văn, lần nữa hôn hắn hai cái làm cho hắn đem sự chú ý để ở trên người mình.

Mà ở cùng một mảnh dưới ánh mặt trời, Tương Lạc chỉ cảm thấy lạnh cả người, lạnh sắp chết.

Nó phí hết tâm tư mới từ trong cái mảnh nhỏ “Địa Ngục” kia chạy ra, không nghĩ vừa ra tới liền gặp một người điên hôn Zombie!

Cái người điên kia thực lực rất mạnh, nếu như không phải là một người giống như bị bệnh thần kinh mà nói, nó nhất định sẽ xin giúp đỡ từ cái người điên kia.

Cũng may cái người điên kia không có ý tứ muốn giết nó, để cho nó thuận lợi chạy trốn, nhưng mà chính nó đang phát sốt cao căn bản là không có cách thoát khỏi mảnh nhỏ vùng đất tử vong này.

Chung quanh khắp nơi đều là Zombie, nó đã tuyệt vọng.

Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến âm thanh đối thoại, Tương Lạc lắng nghe một chút, đứng lên đã nhìn thấy hướng chân trời hai người vừa trò chuyện vừa hướng tới chỗ này đi, lập tức hốc mắt nó liền uồn uồn.

Nó được cứu rồi!

“Xin cứu cứu tôi!” nó liều lĩnh xông ra ngoài, nhưng bởi vì thể lực chống đỡ không nổi mà vấp ngã trên đất.

”Ừ, có nhân loại a.” ánh mắt Túy Vô Dạ trong suốt mang theo chút ít nụ cười, hần sải bước, đi tới đỡ Tường Lạc dậy, quan tâm hỏi, “Ngươi có khỏe không?”

“Xin cứu cứu tôi...” Tường Lạc giống như là bất được cộng rom cứu mạng, nó nhìn thấy nụ cười như ánh mặt trời của Túy Vô Dạ, chỉ cảm thấy lạnh giá trong trái tim đều tràn ngập ấm áp.

“Yên tâm đi, ta sẽ không trơ mắt nhìn ngươi chết.” Túy Vô Dạ an ủi Tường Lạc, vội vàng ngẩng đầu hướng về phía Tu Tề nói, “Tu Tề, tiểu tử này bị sốt!”

“Có bệnh liền phải chữa trị sớm một chút.” Tu Tề nhìn chăm chăm Tường Lạc, mặt mũi còn non nớt, lộ ra một cái nụ cười âm lạnh, “Tiểu tử, ngươi mấy tuổi?”

“Mười, mười hai.” bị Tu Tề nhìn cả người nó đều tê dại, Tường Lạc ngăn người đáp, nó nhìn hai người tắm dưới ánh mặt trời, rằng không biết tại sao một trận run lên.

Nghe được tuổi tác của Tường Lạc, Tu Tề thoát nhìn có chút thất vọng, hần sau khi liếc mắt từ trong túi đeo lưng lấy ra một túi áp súc bánh bích quy ném cho Túy Vô Dạ.

“Lớn hơn hai tuổi?” Túy Vô Dạ có chút nhạo báng nhìn Tu Tề cười, nói ra một câu làm cho Tường Lạc không biết đầu đuôi, sau mới lắc lắc đầu nói, “Ngươi đưa ta bánh bích quy nó khẳng định không ăn được a, đưa nước cho ta.”

“Sao ngươi không cho nó nước của ngươi?” Tu Tề quay đầu lại lãnh đạm nói.

“A, cái này không được ta uống nước nhiều ngươi uống nước ít.” Túy Vô Dạ tựa như cười mà không phải cười xoa xoa tóc Tường Lạc, sau đó từ trong ba lô của mình lấy ra một chai nước đưa tới, hữu thiện nói, “Ngươi bây giờ đang sốt, trước uống nước đi.”

Tường Lạc cảm động đỏ cả vành mắt, nó run run uống hai ngụm liền không nữa uống nữa, cảm kích liền hướng về phía Túy Vô Dạ nói, “Cám ơn ngài, ngài thật là người tốt, tôi nhất định sẽ báo đáp ngài!”

“Người tốt?” Túy Vô Dạ nụ cười càng phát ra rực rỡ hơn, không có chút nào khiêm tốn nói, “Không sai, người ở gần ta đều nói ta như vậy.”

Nghe vậy Tường Lạc nhất thời cứng họng, nó ngượng ngùng cười cười không có nói tiếp.

“Ăn miếng áp súc bánh bích quy này lấp bao tử đi.” Túy Vô Dạ đem bánh bích quy trong tay đưa cho nó, cái hơi thở ấm áp quanh thân trong nháy mắt liền chữa khỏi cho Tường Lạc, “Ngươi đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại một mình ở trong Tam khu này?”

“Tôi là bị bắt tới...” Tường Lạc gãi đầu một cái nói, “Bọn họ bức bách tôi làm việc cho bọn họ, tôi không chịu, liền chạy trốn.”

“Như vậy a, hài tử đáng thương.” Túy Vô Dạ thở dài nói, “Ta gọi là Túy Vô Dạ, hơn ngươi 11 tuổi, năm nay 23, ngươi không ngại có thể gọi ta một tiếng, anh.”

“Tôi gọi là Tường Lạc...” Tường Lạc thấy vậy càng phát ra cảm kích nói, “Cám ơn anh.”

Tu Tề đứng ở một bên nhìn một màn hài hước này hơi không kiên nhẫn cau mày, hần sờ một chút hai cái ống khóa trên cánh tay, gương mặt lạnh lùng nhìn Túy Vô Dạ nói, “Chơi đã đi, chơi chán chúng ta cũng đi nhanh chút, còn phải đi tìm lão đại.”

“Biết rồi.” nhìn Tường Lạc giống như con chó nhỏ toàn tâm toàn ý tín nhiệm mình, Túy Vô Dạ đôi mắt giống như ánh thái dương nhỏ bỗng nhiên lóe lên tia sáng lạnh như băng, trên mặt nụ cười ấm áp cũng thay đổi mùi vị, không chút nào che giấu ác ý vụn vụn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bị đổ rất thảm

Chương 32: Bị đổ rất thảm

“Các người... Đang tìm người?” Tường Lạc nghe vậy có chút do dự ngẩng đầu lên nhìn về phía Tu Tề, đúng lúc không chú ý tới thay đổi của Túy Vô Dạ.

Tu Tề không để ý tới nó, bộ dáng không muốn nhiều lời, ngược lại Túy Vô Dạ lên tiếng nói, “Ừ, chúng ta đúng là đang tìm người.”

“người mà hai người tìm có đặc thù nào không?” Tường Lạc nhỏ giọng hỏi, thấy tầm mắt Tu Tề trong nháy mắt lạnh băng, nó vội vàng khoát tay áo nói,

“Tôi không có ý gì khác, chính là tôi cũng ở Tam khu này một thời gian, nói không chừng gặp qua người mà hai người muốn tìm, tôi có thể giúp đỡ một tay.”

Nếu người mà gặp qua lão đại còn có thể từ trên tay hắn trốn được thì có quý rồi. Nghe lời này của Trương Lạc, Túy Vô Dạ trong lòng oán thầm, liếc mắt nhìn Tu Tề một cái, thấy hắn không phản ứng gì mới quay đầu cười nói, “Thì ra là như vậy, ừ... Người có thấy qua một người đàn ông tóc đen mắt đen, hắn nhìn qua có chút gầy yếu, da thịt không có huyết sắc, mỗi lúc nào cũng phát kim tựa như tím bầm, nhưng mà cả người vẫn rất đẹp trai hay không.”

Nghe Túy Vô Dạ miêu tả, Trương Lạc trong đầu chỉ hiện ra hình ảnh cái người điên tối ngày hôm qua đứng trong đêm đen, hắn cũng không thấy rõ mặt người điên kia, nhưng mà không biết tại sao cũng cảm giác thấy người Túy Vô Dạ nói là hắn.

“Người có từng thấy không?” thấy Trương Lạc lâm vào trầm tư cúi thấp đầu xuống, Túy Vô Dạ đưa tay nâng cằm của nó lên hỏi.

Ừ... Nếu mà nó đáp là không thì hắn liền vặn cổ của nó, lấy máu uống cũng được, dù sao cũng phải đem nước nó mới uống vào bụng lấy trở về mới tốt.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi là lười liếm liếm khoe môi.

Trương Lạc bị hất cằm lên chỉ cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhẹ nhàng nghiêng đầu sang chỗ khác, trong lòng của nó vô hình run lên.

“Các người tìm người kia, có phải hay không... người đó đối với Zombie có một ít đặc thù thích?” nó cup mắt xuống che đi đáy mắt sợ hãi đối với Mặc Văn, không có chú ý tới đây nhất Túy Vô Dạ chợt lóe lên tia thất vọng.

“Đối với Zombie có đặc thù thích?” Tu Tề ngăn người, hắn nghĩ tới lời nói của Tứ Kha, trên mặt hiện lên một trận cổ quái.

Túy Vô Dạ hiển nhiên cũng nghĩ giống hắn, lập tức không nhận được vỗ bảp đùi của mình cười lớn ha ha, làm Trương Lạc không hiểu gì nhìn hắn chăm chăm.

“Có đặc thù thích ha ha... Người nói một chút lão đại hắn đã làm gì?” chờ cười đủ rồi Túy Vô Dạ mới thờ không ra hơi tiếp tục hỏi, gương mặt hiếu kỳ.

Suy đoán từ lời nói trong miệng Túy Vô Dạ, lão đại mà hắn nhắc tới chính là cái người điên kia, Trương Lạc mím môi cúi đầu nói, “Tôi nhìn thấy hắn... Hắn đang hôn một con Zombie.”

“Hoặc, lão đại lần này quả nhiên tới đây thật!” Túy Vô Dạ thoáng cái khẳng định người trong lời nói của Trương Lạc chính là Mặc Văn, hắn cười tới nỗi trong đôi mắt chảy ra nước mắt, xoay người vỗ một cái lên bả vai đang run căn bản không dừng được của Tu Tề.

“Cái chuyện cười này của người cùng với sự thông minh của người thật thấp vượt quá mức bình thường.” Tu Tề lạnh lùng đẩy tay hắn ra, nhìn về phía Trương Lạc tay chân đang luống cuống nói, “Mang chúng ta đi tìm hắn.”

“Thật xin lỗi... tôi không muốn trở về...” Trương Lạc nguyên bản vẫn còn đang kinh ngạc phản ứng của hai người Túy Vô Dạ, nghe lời này của Tu Tề nó không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Cảm nhận được trên người Tu Tề trong nháy mắt khí tức lạnh như băng, nó đổi sắc mặt vội vàng chỉ phương hướng lúc nó tới nói, “Các người cứ đi theo hướng bên kia liền có thể nhìn thấy một cái cư xá, tôi chính là ở nơi đó gặp được người đàn ông mà hai người muốn tìm.”

“Ta nói, để cho người dẫn đường.” thấy Trương Lạc lại dám cự tuyệt bọn họ, Tu Tề lười nghe nó nói nhảm, tiến lên một bước không nói hai lời trực tiếp bóp cổ Trương Lạc, “Ta không thích nói lại lần thứ hai.”

“Ách, thật hung dữ.” Túy Vô Dạ nhìn đủ trò hay rồi, mới giả bộ làm người hiền lành vỗ bả vai Tu Tề ra hiệu cho hắn buông tay ra, “Tu Tề, người lại bóp mạnh như thế muốn đem nó bóp chết sao, đến lúc đó ta xem người đi đâu tìm được lão đại.”

Con người Tu Tề hơi co lại, nhưng mà lực đạo trên tay buông lỏng xuống không ít.

Liếc mắt nhìn Trương Lạc bị bóp đến nghẹn đỏ mặt ho khan mấy tiếng, ngã trên mặt đất, thân thể khó chịu làm cho nó thoáng cái đỏ cả vành mắt.

Nó thiếu chút nữa thì chết, thiếu chút nữa thì chết rồi!

“Xin lỗi a Trương Lạc, người này chính là tính tình cổ quái.” Túy Vô Dạ ngồi xổm xuống giúp Trương Lạc thuận thuận khí, hiền hòa nói, “Người lần này giúp chúng ta dẫn đường một chút, người chúng ta muốn tìm thực sự rất quan trọng, vạn nhất đi nhầm đường sẽ không tốt đâu.”

Trương Lạc vẫn lắc đầu, nhưng lần này còn không đợi nó nói chuyện, lại nghe Túy Vô Dạ mở miệng, “Huống chi chúng ta phải đi tìm người, người nếu mà không dẫn đường cho chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể để một mình người ở nơi này, đến lúc đó... Sẽ phát sinh chuyện gì thì không thể nói trước được.”

Chú ý tới mặt mũi Trương Lạc có chút cứng ngắc, Túy Vô Dạ dùng một chút chợt cười quý dị một tiếng nói tiếp, “Người cũng không muốn, bị Zombie xé nát ăn tươi sống a.”

Không nghĩ tới Túy Vô Dạ lại dùng loại giọng nói nguy hiểm này nói chuyện cùng nó, Trương Lạc cắn chặt hàm răng, đột nhiên cảm giác được hai người trước mắt nó tuyệt đối không có thân thiện như vẻ bề ngoài.

Đĩ nhiên nó chẳng qua là cảm thấy bọn Túy Vô Dạ thoát nhìn không có hữu hảo, chớ làm sao nhìn ra được đây là hai người diễn biến thái.

”Được, tôi dẫn đường cho các người.” Tường Lạc chỉ nghe âm thanh nó có chút phát run, xoa xoa cổ liền đứng dậy chạy về phía trước.

Thấy Tường Lạc thức thời như thế, sắc mặt Tu Tề mới khá hơn một chút, hần đi theo sau Tường Lạc, mặt không biểu tình gì.

Túy Vô Dạ không chịu nổi cảm giác yên lặng, hần đi lên trước vỗ một cái lên bả vai Tường Lạc, làm bộ dáng một đại ca nói, “Lúc này nghe người nói là từ chỗ nào đó trốn ra được, ta liền cảm thấy rất kỳ quái, có thể nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?”

Tường Lạc bước chân chậm đi một chút, nó hồi tưởng tình huống quản lý Bích K, lắc đầu một cái, cái gì cũng không chịu nói.

Túy Vô Dạ thấy vậy liền mở tay ra, đáy mắt đen nhánh không nhìn được lóe lên một đạo huyết sắc, trên mặt hần mắt tự nhiên co quắp một cái, hết sức tiếp tục duy trì hình tượng một thiếu niên còi nhỏ.

”Ừ... Nói thật, người bây giờ tốt nhất vẫn là nên kể cho chúng ta một ít tin tức người biết đi, đến lúc đó nếu như có tình huống gì đột phát chúng ta cũng có thể chuẩn bị tâm lý một chút, thật ra thì ta cùng với người này...” hần né người chỉ chỉ Tu Tề, “Thật ra thì cũng là có chút ít thực lực, đến lúc đó mang theo người cùng tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề.”

Tựa hồ là bị Túy Vô Dạ thuyết phục, Tường Lạc cúi đầu tránh được một cây cột điện bị ngã, ở thời điểm Túy Vô Dạ cơ hồ hoàn toàn mất đi hết kiên nhẫn nó mới lên tiếng, “Người quản lý của tôi, là Bích K.”

“Bích K? Bạch Sứ Bích K?” Túy Vô Dạ trong sững sốt lặp lại, “Nơi này sao lại thế...”

Tu Tề thoát nhìn cũng có chút khó tin, nhưng mà hần ngực trang rất giỏi, biểu tình kinh ngạc trong nháy mắt liền ẩn đi mất.

“Chính là hần.” Tường Lạc khẳng định nói.

“Đây cũng là một tin tức không tồi... Các người làm những gì?” Túy Vô Dạ ngăn người điều chỉnh biểu cảm, trở nên có chút hưng phấn hỏi.

Căn cứ Bạch Sứ ở một phương diện khác mà nói có thể tính là địch nhân của bọn họ, mà bây giờ lại vừa vắn bị hần phát hiện chỗ thế lực của căn cứ Bạch Sứ ẩn núp ở vùng đất tử vong này, sao có thể không làm cho hần hưng phấn được.

“Chúng tôi buôn bán trẻ em cùng phụ nữ.” Tường Lạc liếc mắt nói, “Đầu tiên là lừa gạt bán người bắt cóc trẻ em cùng phụ nữ đi lạc, sau khi góp nhặt đến nhân số nhất định. Những người này được xe hàng chở từ bốn phương tám hướng tới nơi này, đưa một lần ‘Hàng hóa’ đi. Tiếp lấy sẽ lại mang đi một ít trẻ em, phụ nữ đã thuần dưỡng đơn giản tiến hành bán tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Xung Đột

Chương 33: Xung Đột

“Bình thường bán đấu giá ở chỗ nào?” Túy Vô Dạ lại hỏi.

“Thế lực phía Bắc, thế lực Nam Bộ, tiếp nhận thành, thậm chí là nước ngoài, chúng tôi đều có căn cứ.” Tường Lạc nhìn Túy Vô Dạ một cái, dùng một chút mới nói tiếp, “Phụ nữ phần lớn đều bán tới hộp đêm và quầy rượu, trẻ em một ít sẽ lưu lạc làm nô bộc, một ít khác sẽ được một số người tốt có đặc thù ưa thích mang đi.”

Người tốt đặc thù ưa thích? Nghe vậy Túy Vô Dạ bỗng nhiên liếc Tu Tề đang ở sau lưng cười một cái nói, ”Ừ... Như đã nói qua, người lúc trước mua được hài tử không phải là từ nơi này tới chứ?”

“Ai biết.” Tu Tề thân nhiên nói, “Bất quá là có thể.”

Hần mua hài tử ở chỗ chợ đen, bởi vì chợ đen không có người quản lý cố định, thật sự ở đó thứ gì cũng đều có bán, trên căn bản đồ vật giao dịch đều ở trong tối không thấy được ánh sáng.

“Nếu mà ngay cả người cũng mua đồ vật của bọn họ, vậy thì không thể không nói căn cứ Bạch Sứ này phạm vi buôn bán, quả thật rất rộng.” đáy mắt xẹt qua một đạo ám quang, Túy Vô Dạ né người lấy mu bàn tay vỗ xuống cánh tay Tu Tề, giễu cợt nói, “Như vậy thì ta thuận lợi hơn a, tùy tiện ở trong một cái hộp đêm nào đó kéo một nữ nhân là đủ rồi.”

“Không biết Túy Lâm Tuyết nghe được lời này của người sẽ có phản ứng gì.” Tu Tề cười lạnh một tiếng, dòi mắt không muốn để ý đến hần.

“Cái kia, ai cho phép ngươi nói cho Lâm Tuyết biết. ” Túy Vô Dạ tiến gần sát mặt Tu Tề, khí thế quanh thân lập tức thay đổi.

Nhìn hai người chuyển động cùng nhau, Tường Lạc chỉ cảm thấy từ lòng bàn chân dâng lên một loại rung mình vô hình, nó rất lý trí không hỏi Tu Tề muốn hỏi từ làm gì, cũng không có tò mò hỏi thăm bọn họ rốt cuộc là đang làm cái gì.

Từ đầu chỉ cuối nó mím môi không dám chen vào một câu.

Không thể không nói Tường Lạc có thể từ trong cái trụ sở phòng thủ nghiêm mật trốn ra được, không phải là không có nguyên nhân, có lúc người nói nhiều luôn là người chết sớm nhất.

Bởi vì nguyên nhân ánh nắng tươi sáng, bọn họ dọc theo đường đi cũng không gặp phải bao nhiêu Zombie. Túy Vô Dạ đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, giang tay ra rất hưởng thụ nói, “Ta yêu ánh mặt trời. . .”

“Quý cũng không tin. ” Tu Tề lạnh lùng cắt đi lời Túy Vô Dạ, gương mặt liền phát hiện mấy người bọn họ đã đi vào một cái cư xá thoạt nhìn còn rất tốt.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, cúi đầu rất có hứng thú ngoắc ngoắc khoe môi lộ ra một nụ cười âm lạnh.

“Đến. ” Tường Lạc liếm liếm môi khô khốc, bởi vì trên người còn lên cơn sốt, người nó lúc lạnh lúc nóng, nó chỉ cảm thấy cả người không thăng bằng, “Tôi là ở nơi này nhìn thấy người mà hai người muốn tìm.”

“Nơi này? ” Túy Vô Dạ đi vào trong mấy bước, nghe được một đám Zombie gầm to liền dừng lại, mượn nhà lầu ẩn núp hắn né người nhìn vào bên trong tiểu khu một cái, không ngoài dự liệu nhìn thấy một đám Zombie du dương.

“Tường Lạc. . . ” hắn nhủ lòng may quay đầu cười nói, “Ngươi không có gạt chúng ta đi, tại sao nơi này lại có nhiều Zombie như vậy?”

Mặc dù Túy Vô Dạ đang cười, nhưng trong thanh âm lãnh ý vô luận như thế nào đều không che giấu được.

Nhìn nụ cười tuần dật của Túy Vô Dạ, ngực Tường Lạc một mực bức bối, hảo cảm trước đó đối với Túy Vô Dạ bây giờ toàn bộ chìm xuống hết, từ đáy lòng xông ra lãnh ý, “Tôi thật không có lừa ngươi, lúc tôi trốn ra đã nhìn thấy người nam nhân kia đem tất cả Zombie đều giết chết, bây giờ những thứ Zombie này hẳn là mới tụ tập lại.”

“Hôm qua mới giết chết hết Zombie hôm nay liền có thể tụ tập lại nhiều như vậy? ” Tay Túy Vô Dạ ấm áp dò được lên trên cổ Tường Lạc, âm thanh lại càng lạnh giá, ánh mắt hắn sắc bén giống như là nhìn chăm chăm con mồi, tràn đầy điên cuồng cùng sát ý.

Tường Lạc không tự chủ được lùi về phía sau nửa bước, hai tay trong nháy mắt lạnh giá không có chút nhiệt độ nào.

Người ở tại thời điểm cực kỳ sợ hãi hai tay huyết dịch sẽ nhanh chóng chảy ngược xuống chân, để bảo đảm có thể có đầy đủ lực bộc phát chạy trốn, cứ như vậy hai tay liền sẽ dị thường lạnh giá.

Đây là bản năng của con người.

“Bởi vì, bởi vì chúng ta ở đây để một khối dưới đất luôn phủ một lớp máu tươi, thật sự để bảo đảm Zombie quanh quần ở mặt trong tiểu khu này, đưa đến tác dụng bảo vệ nhất định! ” nguyên bản là phát sốt Tường Lạc chỉ cảm thấy ý thức càng mơ hồ, nó lớn tiếng giải thích, cả người đến gần biên giới tan vỡ.

Người bình thường đi ngang qua nơi này nếu nhìn thấy cái tiểu khu có nhiều Zombie như vậy. . . Quả thật phần lớn đều sẽ chọn tránh đi.

Túy Vô Dạ dường như tin một chút, tay hắn ở vị trí trên cổ Tường Lạc dời qua vổ về phía vai nó.

“Ta dĩ nhiên là tin ngươi. ” hắn cười.

Mới là lạ! Tường Lạc run lên, chỉ cảm thấy trên bả vai tay hắn như nặng ngàn cân.

“Như đã nói qua, chúng ta thật giống như bị bao vây. ” nhìn dáng vẻ trầm mặc của Tường Lạc, Túy Vô Dạ bỗng nhiên hạ thấp giọng thờ dài nói.

Tiếng nói vừa dứt mười mấy cây súng liền từ bên trong cửa sổ chung quanh hướng ra ngoài, chia thẳng vào đám người Túy Vô Dạ.

Tường Lạc sợ run sững sờ ngay tại chỗ không phản ứng được gì, Tu Tề vẫn là bộ dáng nhàn nhạt thần sắc kia.

Ngược lại Túy Vô Dạ khoa trương thờ dài, trực tiếp giơ tay lên làm dáng đầu hàng, “Ai ai ai, ta là người tay trái gà không chặt a, ta đầu hàng, các ngươi đừng bắn a.”

Mặc dù hắn nói như vậy nhưng mà trên mặt lại không có một chút ý tứ sợ hãi nào, những thứ súng kia của bọn họ căn bản cũng không có dấu hiệu dời đi.

“Tường Lạc ngươi còn dám trở lại! ” một người đàn ông trung niên nhìn dáng dấp ba mươi bốn mươi tuổi từ một cái lầu trong hành lang đi ra, không nhìn đám người Tu Tề, hắn hồ hồ sinh phong tiêu sái đến trước người Tường Lạc, cầm súng liền nhắm ngay đầu của nó.

“Ngô ca, tôi... ” Tường Lạc thấy vậy liền biết rõ mình muốn trốn cũng không thoát, nó phờ phạc mặt run lên, hai cái tay luống cuống nắm lấy vạt áo của mình, “Tôi chỉ là không muốn làm tiếp những chuyện trái lương tâm này nữa.”

Ngô Mân Ứng nghe vậy cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Tường Lạc giống như là đang nhìn một kẻ ngu si, “Trái lương tâm? Lý do ngươi chạy trốn lại là cái này? Đem ý tưởng ngây thơ buồn cười này của ngươi thu lại cho ta, chúng ta đây bắt quá là ở bên trong cái mặt thể này làm một loại phương pháp để sống tiếp thôi!”

“Ta cũng cảm thấy đứa nhỏ này thật ngây thơ. ” thời điểm khi nghe thấy Tường Lạc nói ra ba chữ “Trái lương tâm” ngay cả Túy Vô Dạ đều kéo ra khóe miệng.

“Ngươi là ai? ” Ngô Mân Ứng lúc này mới đem ánh mắt đặt ở trên người Túy Vô Dạ.

“Ta? Ta và bạn đến tìm người, đồng bọn của chúng ta ở chỗ này bị lạc đường. ” tay Túy Vô Dạ để xuống về mặt đau khổ nói.

Trên lầu là người nào đó “Lạc đường đi mất ” từ trong cửa sổ nhìn hẩn một cái, quay đầu tiếp tục chải tóc cho Vu Lam.

Ừ... chất tóc Lam Lam so với mấy ngày trước đã khá hơn nhiều rồi.

Vu Lam cũng liếc nhìn ngoài cửa sổ, cô thu hồi ánh mắt, hưởng thụ ngáp một cái, buồn ngủ.

“Ngươi lại dám mang theo những người khác tới? ” Ngô Mân Ứng nghe vậy trừng mắt nhìn về phía Tường Lạc.

Tường Lạc nghe vậy vội vàng lắc đầu, “Không phải vậy, tôi chỉ là dẫn bọn họ tới tìm đồng bọn của bọn họ thôi!”

Nói xong hẩn liếc nhìn, Tu Tề không biểu tình gì cùng Túy Vô Dạ tựa như cười mà không phải cười, ở trước mặt Ngô Mân Ứng cúi đầu.

“Đồng bọn của các ngươi ở chỗ này?”

“Đứa nhỏ này lúc trốn ra nhìn thấy đồng bọn của chúng tôi giết tất cả Zombie bên ngoài. ” Túy Vô Dạ nhú mày nói.

“Nguyên lai... Các ngươi là đồng bọn của người kia? ” nghe vậy Ngô Mân Ứng hí mắt lại, chợt cười to lên tiếng, “Thật TM đến cùng một lúc thật không uổng phí thời gian!”

Nhìn Ngô Mân Ứng cười to, Túy Vô Dạ đẩy mắt đen nhánh cũng mơ hồ dính vào một đạo nụ cười quỷ dị.

“Vừa vặn a, chúng tôi đang tìm hẩn các ngươi liền đưa tới cửa. ” Ngô Mân Ứng cười đủ rồi mới quét một cái lạnh lùng nhìn hai người Túy Vô Dạ cùng Tu Tề nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cùng đi mạo hiểm với hẩn

Chương 34: Cùng đi mạo hiểm với hẩn

“Xin lỗi, có thể hỏi một chút... Đồng bọn của chúng tôi đã làm gì để cho ngươi tức giận như vậy?” Túy Vô Dạ thấy Ngô Mân Ứng thần sắc mơ hồ mang theo căm giận, hẩn không khỏi ân chứa nụ cười bên môi, làm bộ thấp thòm hạ giọng hỏi.

“Tôi hôm qua hẩn đã giết hai huynh đệ của chúng tôi, trong đó có một người thậm chí còn bị hẩn khoét lấy mắt con ngươi. ” vừa nhắc tới chuyện này Ngô Mân Ứng không nhịn được cắn chặt răng, trong lòng vẫn còn chút tức nuối. Vân Phàm là người hẩn vô cùng coi trọng, là một mầm mống tốt, nhưng lại bị giết như vậy.

Khoét lấy con ngươi? Tường Lạc sững sốt một chút, nó nhìn Túy Vô Dạ một cái, dường như không nghĩ tới đồng bọn của hẩn sẽ làm ra loại chuyện đáng sợ này.

Phát giác tầm mắt của Tường Lạc, Túy Vô Dạ rừ mí mắt xuống khinh miệt bĩu môi, nếu không phải chung quanh còn có nhiều hống súng đều hướng về phía hẩn, mới làm cho hẩn buông tay bày tỏ sự vô tội.

Khoét mắt con ngươi tính là gì, cái này đối với lão đại mà nói cũng chỉ là một trò trẻ con, được chứ.

“Nếu như các người là đồng bọn của hẩn thì nhất định phải đi theo chúng tôi một chuyến. ” Ngô Mân Ứng mặt đầy hung ác đưa tay ra, lập tức có người xông lên đè chặt hai cánh tay của Túy Vô Dạ cùng Tu Tề lại.

Tu Tề thoát nhìn có chút không nhìn được nữa, nhưng mà hấn cũng không nói gì, ngay cả một chút ý tứ phản kháng cũng không có.

Mấy người xông lên sắc mặt lãnh ngạnh dẫn hai người bọn họ đi tới cửa cư xá. Trong lúc đó Túy Vô Dạ còn âm thầm lườm Tường Lạc một cái.

Tường Lạc uống nước của hấn, hấn còn chưa lấy lại được...

“Đến người...” khi Ngô Mân Ứng thấy Túy Vô Dạ cùng Tu Tề hai người bị trói chặt mới an tâm nghiêng đầu nhìn về phía Tường Lạc nói, “Cùng ta trở về, xem đại nhân sẽ giải quyết người như thế nào.”

Để cho đại nhân xử lý sao... Nghe vậy thân thể Tường Lạc quơ quơ, môi khẽ run, nhưng một câu cầu xin tha thứ nó cũng không nói ra miệng được.

Nó chết chắc rồi... Trong lòng Tường Lạc chỉ có một câu nói này xoay quanh.

Bởi vì trong tiểu khu có nhiều Zombie quanh quẩn, cho nên bọn họ lựa chọn từ cửa tiểu khu ở cống thoát nước để đi vào căn cứ dưới lòng đất.

Mấy người đi tới một cái nắp giếng ở cửa tiểu khu, ung dung xốc lên nắp giếng để qua bên, từng bước từng bước có thứ tự đi xuống dưới.

Túy Vô Dạ cùng Tu Tề bị bọn họ kéo xuống, đầu của Túy Vô Dạ còn rất bạo lực đập ở trên mặt đất, thoát nhìn sung lên một cục u rồi.

“A...! Đau chết mất, lão đại mau ra đây cứu mạng với!” Túy Vô Dạ ngẩng đầu kêu gào một tiếng, sau đó bị bọn họ đập lên hai chân, hấn mới biết điều đi xuống, chỉ bắt quả cái tiếng gào thét sói tru này của hấn đã hấp dẫn mấy con Zombie tới.

Bất đắc dĩ Ngô Mân Ứng chỉ có thể đen mặt lại, đi giải quyết mấy con Zombie kia.

Mặc Văn thấy Tu Tề và Túy Vô Dạ hai người bọn họ bị bắt đi, hấn cũng không có phản ứng gì, nghe Túy Vô Dạ gào thét hấn còn câu môi cười một tiếng. Trên tay cẩn thận cầm dây buộc tóc, buộc lại mái tóc cho Vu Lam, thả lỏng thành đuôi ngựa cho cô.

Không kiềm chế được đưa tay ôm Vu Lam vào trong ngực, hấn nhẹ hôn đầu vai của cô, một lúc lâu mới nhìn về phía mấy người ở lầu dưới lộ ra nụ cười ôn nhu.

“Ngao ô.” Vu Lam đuổi người, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ một cái.

“Lam Lam, anh phải đi ra ngoài một chuyến.” Mặc Văn ôn nhu nói.

Hấn không lo lắng bọn Túy Vô Dạ sẽ như thế nào, chẳng qua hấn cảm thấy đây là thời cơ tốt để dò xét cái trụ sở trong lòng đất này.

“A?” Vu Lam ôm cổ của hấn, nhìn chăm chăm hấn, con người đục ngầu còn mang theo chút thủy quang, trắng bệch trong con người phản chiếu dung mạo rõ ràng của Mặc Văn.

Bị Vu Lam nhìn như vậy, tim Mặc Văn đã sớm hóa thành một vũng nước, hấn không khống chế được ngoắc ngoắc khóe môi, nhắm mắt nhẹ hôn xuống mi mắt cô.

“Anh rất nhanh sẽ trở lại, em ngoan ngoãn đợi ở nhà không nên chạy loạn, nghe lời anh.”

Thanh âm khàn khàn tràn đầy tình yêu mê luyến, hấn lưu luyến đem Vu Lam đặt ở trên giường ngủ, đứng dậy liền chuẩn bị ra ngoài.

Không ngoài dự liệu một giây kế tiếp vai hấn liền nặng, quay đầu nhìn Vu Lam đang đặc ý ở trên vai hấn, ôm lấy đầu hấn trách móc.

“Gào!” ta muốn đi cùng người a! Vu Lam gào lên.

“Lam Lam...” Mặc Văn đưa tay lôi kéo Vu Lam thở dài nói, “Anh rất nhanh thì trở lại, lần này anh đi làm chuyện rất nguy hiểm, không thể mang em theo được.”

“Ồ ô...” thấy Mặc Văn vẫn không chịu mang mình đi Vu Lam thoáng cái liền ai oán rống lên, âm thanh từng chút từ trong cổ họng nặn ra, vô cùng ủy khuất.

Dẫn ta đi, dẫn ta đi, chúng ta cùng đi...

Không cần nhìn Mặc Văn cũng biết lúc này tuyệt đối hai mắt cô đã ngập nước đang làm bộ đáng thương nhìn hấn.

“Được được được, mang em đi mang em đi.” Mặc Văn cuối cùng vẫn khuất phục, phải nói là hấn cũng chưa có một lần cứng rắn được với Vu Lam.

Vu Lam thấy Mặc Văn cuối cùng cũng chịu mang cô cùng đi ra ngoài, lập tức đặc ý “Ngao ô” hai tiếng.

Quay người lại nắm cái mũi cô, Mặc Văn cưng chiều nói, “Em phải ngoan ngoãn nha.”

Bị động vào mũi Vu Lam liên tục đánh nhiều cái nhảy mũi, gục mặt xuống ủy khuất níu lấy tóc hấn.

Chờ lúc Mặc Văn đi xuống dưới lầu, bên trong tiểu khu đã không còn một bóng người, chỉ có vô số Zombie đếm không hết đang qua lại đi lang thang.

Vu Lam vừa nhìn thấy Zombie cấp bậc thấp hơn mình liền gầm nhẹ hai tiếng, quơ tay múa chân vô cùng cao hứng, nếu không phải Mặc Văn giữ chặt cô, cô tuyệt đối liền ngã xuống đất rồi.

Cồng Vu Lam sau lưng đi tới nắp giếng, Mặc Văn khom người xuống rất thoải mái liền đẩy nắp giếng lên.

Dưới nắp giếng có một cái thang dài bằng sắt, thẳng tắp thông xuống không nhìn thấy đáy.

“Lam Lam, ôm chặt anh.”

Dặn dò một tiếng, Mặc Văn nắm lấy hai cánh tay ôm cổ mình của Vu Lam, Mặc Văn tung người nhảy vào bên trong nắp giếng.

Bên trong nắp giếng mang theo nhàn nhạt khí ẩm ướt, nhưng mà mùi vị cũng không khó ngửi, hẳn là được cố ý xử lý qua.

Một tay giữ cái thang, Mặc Văn tầm mắt hơi chăm chú, liếc mắt nhìn về phía một cái máy theo dõi ở dưới đưa tay ra, cái máy theo dõi đó trong nháy mắt không tiếng động phát nổ, mảnh vụn rơi xuống đầy đất.

Vững vàng đi xuống, Mặc Văn vẫn nhìn chung quanh, phát hiện trên đất nhiều đá vụn gần chân hắn, chung quanh ánh sáng cũng tối tăm.

Hai bên trái phải có một con đường, hắn dứt khoát tùy tiện chọn một đường liền đi về phía trước.

Càng đi về phía trước mùi máu tanh càng nồng nặc, Vu Lam nhú mũi lại, cô tựa hồ có hơi không thoải mái cúi đầu vào cổ hắn.

Phát hiện Vu Lam khó chịu, Mặc Văn vừa muốn lên tiếng hỏi, phía trước liền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lấy ra dao găm trực tiếp, tiếp đón, ở thời điểm người kia đang đi tới còn không kịp phản ứng Mặc Văn đã giơ tay chém xuống, trực tiếp cắt đứt cổ của người nọ.

Tên đáng thương kia một chút thanh âm đều không phát ra ngoài được, hắn không còn khí tức, chết trong nháy mắt.

Ánh mắt Mặc Văn quét qua người kia, trên quần áo hắn có mảng lớn vết máu, Mặc Văn nhú mày lại ngồi xuống nhìn kĩ.

Hắn mới vừa rời cắt cổ người này, máu phun ra ngoài rất nhiều thì không sai, nhưng cũng không đến mức khắp người hắn đều dính vết máu.

“A...” Vu Lam càng phát ra âm thanh khó chịu gầm nhẹ một tiếng, cô nhìn về phía trước nhẹ nhàng cọ xát người Mặc Văn, cô thật sự không muốn đi về phía trước nữa.

Mặc Văn đứng lên cũng không có tiếp tục đi nữa, hắn xoa xoa đôi bàn tay sềnh sệch máu, đáy mắt một mảnh ám sắc.

Xoay người đi trở về, hắn dự định đi một con đường khác.

Cảm giác được mùi máu tanh càng ngày càng xa, Vu Lam mới thở phào nhẹ nhõm ngẩng đầu lên, lại khôi phục vẻ mặt hiếu kỳ.

“Lam Lam, nguyên lai em không thích mùi máu tươi.” Mặc Văn ôn hòa lắm bả một câu, nâng tay Vu Lam đặt ở bên môi hôn nhẹ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đột nhập căn cứ dưới lòng đất

Chương 35: Đột nhập căn cứ dưới lòng đất

“A.” Vu Lam nghiêng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng nháy mắt, rõ ràng nghe không hiểu mà còn làm bộ rất hiểu lời hắn nói.

Xoa xoa đầu của cô, Mặc Văn bất đắc dĩ cười cười.

Đường trở về Mặc Văn đi rất nhanh, chỉ dùng chừng một phút đã đến chỗ bọn họ mới vừa rời xuống đây. Bước chân hắn dừng lại, quay đầu liếc nhìn ra sau lưng, mặt không biểu tình gì.

Một con đường khác ánh đèn bên trên tương đối sáng ngời, nhưng mà trần đầy khí tiết ẩm ướt, lấy tay sờ vào vách tường thậm chí có thể sờ được một lớp rêu thật dày.

Trên mặt đất hành lang chỉ có ở giữa một đường nhỏ khô ráo hơn một chút bởi vì thường xuyên có người đi lại mà tạo thành, hai bên vô cùng trơn trượt căn bản là không có cách nào bước đi được.

Tốc độ chạy của Mặc Văn không chậm, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác hẫng không vội vã.

Cho đến khi đi tới phần dưới cùng của con đường này, cũng không có bất kỳ ai nhìn thấy hắn, trong hành lang an tĩnh chỉ có tiếng bước chân của hắn cùng với âm thanh lâm lâm thỉnh thoảng vang lên của Vu Lam.

Phần dưới cùng chỉ có một cánh cửa thang máy, Mặc Văn ngừng lại, hắt cằm rất có hứng thú cười.

“Muốn đi xuống không?” hắn nhìn Vu Lam hỏi.

Vu Lam cọ xát cổ hắn, cảm thấy rất hứng thú “Ngao ô” một tiếng.

Thấy vậy Mặc Văn không khỏi nhéo một cái lên gò má không được mềm mại lắm của Vu Lam, một tay khác trực tiếp ấn nút mở cửa thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Mặc Văn xác định bên trong không người mới đi vào.

Vào bên trong thang máy hắn mới chú ý tới cái thang máy này từ đầu đến cuối chỉ có một cánh cửa, hơn nữa trong thang máy cũng không có bất kỳ nút ấn nào, căn bản là không có cách nào dừng ở một tầng lâu được.

Giờ tay lên phá hư máy theo dõi bên trái của thang máy, hắn đứng yên trong thang máy, lẳng lặng chờ đợi cửa thang máy đóng lại.

Cánh cửa hợp lại của thang máy liền bắt đầu tự vận hành, phía trên có một màn hình điện tử hiện thị từng tầng lầu rất rõ ràng.

Lúc đầu biểu hiện con số là B5, bây giờ thang máy dừng lại, con số đã biến thành “B4” hai cánh cửa đang khép chặt cũng đồng thời mở ra.

Đây là đi xuống một tầng? Mặc Văn trầm tư mấy giây công Vu Lam sau lưng từ cửa bước ra ngoài.

Chờ đợi trong thang máy thời gian dài đối với hắn mà nói cũng không có lợi gì.

Không ngờ hắn vừa đi ra khỏi thang máy một cổ nồng đậm mùi tanh của máu liền đập vào mặt hắn, Vu Lam mắt còn lim dim ngáp, mặt mũi liền cứng đờ, cô chọt từ trên lưng Mặc Văn nhảy xuống, chui vào trong thang máy trực tiếp từ cửa sau chạy đi.

“Lam Lam!”

Vu Lam chạy quá nhanh Mặc Văn căn bản là không bắt kịp cô, hắn nhanh chóng xoay người đuổi theo, nhưng không nghĩ tới cửa thang máy trong nháy mắt đóng lại tốc độ so với mới vừa rồi nhanh gấp năm lần.

Cùng lúc đó chung quanh đột nhiên vang lên tiếng còi báo động chói tai, thang máy cũng đồng thời vận hành.

“Đáng chết!”

Nặng nề rũ xuống bên trên cửa thang máy đóng chặt, Mặc Văn giờ tay lên cổ gắng dùng lực mở cửa ra, còn không đợi hắn ra tay một viên đạn bỗng nhiên lướt qua mặt hắn bay tới, mang theo một đạo vết máu.

“Không được cử động!” có người sau lưng nghiêm nghị quát lên.

Hắn giờ tay lên lau đi vết máu bên mặt, hai tay của hắn không chịu đựng nổi áp lực của quả đấm, trên mu bàn tay mơ hồ thấy gân xanh nổi lên. Hắn an tĩnh xoay người, con người màu mực thâm thúy chứa đựng tất cả tâm tình tiêu cực.

Mười mấy khẩu súng đồng loạt nhắm ngay trên người hắn, tùy thời đều có thể đem hắn bắn thành một cái tổ ong.

“Cánh cửa này, làm sao mới mở được.” đối với những họng súng đang nhắm thẳng vào đầu mình, hắn chỉ nhắm mắt làm ngơ, Mặc Văn nấp máy môi mỏng tím bầm, thấp giọng hỏi.

Câu hỏi từ trong miệng hắn phát ra, trong nháy mắt mơ hồ mang theo lạnh lẽo làm cho người khác run sợ.

Có lẽ là ánh mắt Mặc Văn vô cùng kinh người, một tên thủ vệ run lên đầu óc tri độn, há miệng nói, “Chờ thang máy đến tầng năm sẽ dừng lại từng tầng một...”

“Im miệng!” một người thủ vệ khác trầm giọng quát lên, sau đó quay đầu lại kiên trì đến cùng hung hăng trừng mắt nhìn về phía Mặc Văn, “Ta nói, người nên thành thật một chút, người muốn chết sao!”

Hiện tại người xâm lấn này bị nhiều họng súng của bọn họ nhắm tới như vậy, tuyệt đối sẽ không thương tổn được bọn họ... Thủ vệ trong lòng một lần lại một lần nói thầm, cuối cùng không chịu nổi ở dưới tầm mắt lạnh lẽo kia của Mặc Văn chân tay hắn mềm nhũn cả lên.

“Chết?” Vu Lam sinh tử chưa biết cộng thêm mùi máu tanh tràn đầy trong mũi, hắn chỉ cảm thấy trong lòng một mực đang đè nén trong nháy mắt nửa sẽ bạo phát ra, cảm giác khát máu cùng hung ác không còn cách nào để nén được nữa, hắn ung dung lấy dao găm ra, ở nơi vằn đục này lộ ra một nụ cười cực kỳ sạch sẽ, “Cái chữ này, ta tặng cho các ngươi.”

Cùng lúc đó, hai người lính gác áp tải Túy Vô Dạ cùng Tu Tề dừng bước, nhìn thấy còi báo động trên hành lang cau mày, trong lòng âm thầm buồn bực, có chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu Túy Vô Dạ cùng Tu Tề đều đội một cái khăn trùm đầu, nhìn qua liền biết là hai tên tù nhân đáng thương.

“À... Có thể hỏi một chút xảy ra chuyện gì vậy?” Túy Vô Dạ ngẩng đầu lên hết sức tò mò hỏi hai tên lính gác.

Khăn trùm đầu che tầm mắt của hắn, nhưng mà không có gây trở ngại cho thính giác của hắn, cái còi báo động chói tai này hắn không muốn nghe cũng đều nghe thấy.

“A, ta cũng muốn biết.” một tên áp tải lờm một cái, đập mạnh Túy Vô Dạ một cước, lạnh lùng nói, “Im miệng, chớ nói bậy bạ.”

“Các ngươi, ngay cả quyền nói chuyện cũng không cho người khác sao?” Túy Vô Dạ bị đá lão đảo một chút, hắn rất ai oán thờ dài, một giây kế tiếp không hề có điểm báo trước nhắc chân đem tên áp tải sau lưng đập bay ra ngoài.

Thời điểm người kia rơi xuống đất, tên thủ vệ áp tải Tu Tề mới phản ứng lại, nhưng mà hắn còn không kịp rút súng ra, đã cảm thấy chung quanh cổ đau xót, ống khóa phủ đầy móc câu không biết lúc nào đã dây dưa với cổ của hắn, nó giống như là có ý thức đem toàn bộ chông cắm vào cổ họng hắn.

Hắn trừng hai mắt không dám tin nhìn thấy từ trong cổ họng máu tươi bắn ra khắp nơi, hắn chỉ cảm thấy cổ bị cắt đứt, cái đầu liền với thân thể nặng nề rơi xuống đất, dù đã không còn hơi thở thân thể nhưng cũng bởi vì đau nhức mà co rút hai cái.

Thủ vệ bị Túy Vô Dạ đập ra ngoài mới vừa bò dậy đã nhìn thấy một màn này, cả người không chịu nổi chế nhạo nhũn đi.

“A!” hắn phát ra một tiếng thét chói tai, nhìn Túy Vô Dạ tháo khăn trùm đầu của mình xuống cười híp mắt đi tới, sau đó ở trước mặt hắn đếm ngón tay.

“Lúc đầu ngươi đẩy đụng đầu ta, sau đó ngươi lại đập hai chân ta, tính toán một chút, ta sẽ trả lại ngươi ba cái, được không?” Túy Vô Dạ vừa nói vừa chỉ chỉ trên đầu mình cái vị trí trước đó bị đụng sưng lên, mặc dù bây giờ đã không còn dấu vết gì nữa rồi.

Nhắc chân hung hăng hướng bụng thủ vệ đập ba cái, lực đạo mỗi một cước của hắn đều có thể đập chết một con trâu. Thủ vệ mặt mũi ứa máu, đau đớn rúc thành một đoàn.

“Ngươi mới vừa rồi đá ta, ta giờ còn có một chút đau đây.” Túy Vô Dạ ngồi xổm xuống bắt lấy cổ áo của thủ vệ, mặt cơ hồ chạm vào chóp mũi hắn cười nói, “Ta là người tốt, còn có ý bụng lòng lực đạo đấy, nhanh lên một chút cảm ơn ta đi?”

Nhìn thủ vệ bộ dạng không có hơi thở từ trong tay Túy Vô Dạ té xuống đất, Tu Tề sau khi liếc mắt nhìn, đem ống khóa thu lại trên cánh tay mình nhàn nhạt nói, “Loại người như ngươi có thù tất báo thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt.”

“ta đây gọi là ăn miếng trả miếng, biết không?” Túy Vô Dạ lau đi mấy giọt máu bị văng trên tay, hài hước quay đầu cười nói, “ta rất lâu rồi không thấy người giết người.”

“Rất lâu?” Tu Tề ngay cả ánh mắt cũng lười cho hắn, “Nhiều nhất là hai tháng.”

“Vớ ta mà nói vậy cũng là rất lâu rồi.” Túy Vô Dạ buông tay, lắc đầu nói “Bây giờ chúng ta làm gì bây giờ?”

“Đi chung quanh xem một chút.” Tu Tề nhìn chung quanh một vòng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tầng ba

Chương 36: Tầng ba

“Ừ.” Túy Vô Dạ gật đầu nhẹ không dễ nhận thấy, không có dị nghị gì.

Còi báo động chói tai vẫn còn đang vang, nhưng mà hắn lại đem thanh âm này xem thành âm nhạc vui tươi, miệng vui thích hát.

Sàn nhà hành lang không biết làm bằng vật liệu gì, thoát nhìn vô cùng bóng loáng đi lên lại rất thô ráp.

Hai bên là gian phòng giam, bên trong có vài người gầy trơ cả xương vừa nhìn là biết không được ăn no. Ánh mắt bọn họ từ đầu chí cuối đều không nhấc lên, chuyên chú nhai thức ăn đã lên móc trong tay, có người cũng nhấc lên một chút mí mắt, nhìn Tùy Vô Dạ, nhưng ánh mắt của bọn họ lại không có chút tức giận nào.

“Nói thật, ta hiện tại cũng có chút tò mò. ” nhìn không khí trầm lắng trong ngục như vậy, Tùy Vô Dạ không nhịn được né người nói với Tu Tề, “Ngục giam kia của chúng ta đâu có như vậy... Một chút sinh khí cũng không có?”

“Ta chỉ biết của chúng ta ở nơi đó không yên tĩnh như vậy. ” Tu Tề nhìn một tù nhân đang tựa vào cửa ngục, không có hứng thú gì muốn mở rộng tầm mắt nữa.

“Cũng đúng, nơi đó của chúng ta có thêm chút ít tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cầu cứu a. ” chú ý tới trong phòng giam khắp nơi phủ đầy rêu phong, Tùy Vô Dạ vừa nghĩ tới hần thiếu chút nữa thì phải đợi ở nơi âm lạnh ẩm ướt này liền không nhịn được rung mình một cái, “Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì bị nhốt ở trong này rồi.”

Hai người rất nhanh đi tới một cánh cửa thang máy, bởi vì không có tìm được nút ấn nên họ quán quít một hồi.

“Chẳng lẽ thang máy ở tầng này không chạy được nữa? ” Tùy Vô Dạ có chút quán quít, “Vậy để một cái cửa ở đây làm gì, cản đường sao?”

Cái cửa thang máy này là đường duy nhất có thể đi ra khỏi hành lang, nhưng nó lại đóng chặt.

“Hẳn là do không biết cách khống chế nó, lúc trước chúng ta đến đây là đi bằng chiếc thang máy trước mặt này. ” Tu Tề vừa dứt lời, cửa thang máy liền phát ra “Keng ” một tiếng, cánh cửa cũng từ từ mở ra, hai người liếc nhìn nhau một cái lập tức đi vào.

Lúc này Tu Tề chú ý tới trên màn ảnh trong thang máy hiện “B 3 ” dấu hiệu.

Bọn họ mới vừa rồi bởi vì bị che mắt, cho nên cũng không biết nơi này là tầng mấy.

Tu Tề nghiêng đầu liếc nhìn cửa mở ra, bỗng nhiên hần híp mắt lại.

“Trong thang máy cũng không có nút ấn, trước tiếp tục hướng về phía bên kia nhìn kỹ một chút. ” Tùy Vô Dạ chú ý tới ánh mắt của Tu Tề, cũng nhìn về phía thang máy bên kia nói, “Lại nói... Ta thật giống như nghe được tiếng nữ nhân kêu ‘Cứu mạng ‘.”

“Đây là người cảm thấy hứng thú. ” ngoài miệng nói như vậy nhưng Tu Tề đối với chuyện này cũng không có dị nghị gì, hần nhấc chân liền đi tới.

Tại lúc hần rời khỏi cửa, thang máy sau lưng tiếp tục không có quy tắc vận hành tiếp.

Hành lang này đèn tương đối sáng ngời hơn một chút, hai bên vẫn là phòng giam như cũ, nhưng mà hoàn cảnh bên trong lại tốt hơn rất nhiều.

Làm người ta cảm thấy đặc biệt là tất cả phòng giam đang đóng kìa đều nhốt nữ nhân, cao thấp mập ốm bộ dáng gì cũng có.

Cách đó không xa có một người thủ vệ đang nghiêm giọng mắng một người phụ nữ, thần sắc tàn bạo, hai tay trái phải tát mặt nữ nhân kia.

Nữ nhân kia chặt vật nằm sấp trên mặt đất, cả người run rẩy thành một đoàn.

“Thật đặc sắc. ” Tùy Vô Dạ hát cảm dẫn đầu đi đến sau lưng thủ vệ.

Thủ vệ kia đang chuyên tâm nhục mạ nữ nhân, khuôn mặt hần đầy cao ngạo.

“Thật là không có tu dưỡng. ” mang theo nụ cười, âm thanh đột nhiên từ phía sau hần vang lên, đồng thời bà vai hần cũng bị vỗ một cái không nhẹ không nặng, “Là một nam nhân làm sao có thể đánh nữ nhân a?”

Thủ vệ sững sờ, trong nháy mắt chỉ cảm thấy một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương theo nơi bà vai thấm vào tim phổi hần, hần không cần suy nghĩ một cái liền ném tay của Tùy Vô Dạ ra, cầm súng lên liền quay người hét, “Người cút đi cho lão tử!”

“Xin bớt giận xin bớt giận. ” giọng lên đầy hống hống ngay ngực ra, Tùy Vô Dạ quét mắt nhìn chung quanh, hoàn toàn làm lơ không cảm thấy sợ hãi người lính gác này, “Nơi này chỉ có một mình người là thủ vệ sao?”

“Im miệng! ” thủ vệ muốn xoay súng trong tay trở về chỗ cũ, nhưng dùng hết toàn lực mà súng vẫn như cũ không động được một chút. Trong bụng vừa sợ vừa giận, cái người lính gác này dứt khoát liều mạng bóp cò súng, một nữ nhân trong ngục đối diện xui xẻo bị bắn trúng đầu, não văng ra khắp nơi chết không nhắm mắt.

Ngay lúc đó Tu Tề cũng di chuyển, ống khóa trên cánh tay hần như có ý thức trực tiếp móc vào cánh tay người thủ vệ, hần dùng sức kéo một cái xuống, ống khóa trong nháy mắt cuộn chặt lấy bụng tên thủ vệ.

“A! ” thủ vệ đau đớn rụt lại, súng trong tay cũng không cầm nổi, rơi trên đất.

Đưa tay đem tên thủ vệ đáng thương này ném xuống đất, Tùy Vô Dạ hoạt động hai đầu ngón tay, thở dài nói, “Bây giờ có thể trả lời vấn đề của ta rồi, nơi này có phải chỉ có một mình người làm thủ vệ?”

Thủ vệ trông hai mắt nhìn Túy Vô Dạ không nói một lời, nhìn hẩn như khi thể mười phần nhưng trên thực tế đã là nỏ hết đà.

“Bây giờ chỗ này chỉ có một mình hẩn làm thủ vệ! ” nữ nhân bị đánh vừa nẩy từ dưới đất bò dậy, chỉ tên thủ vệ lớn tiếng tố cáo nói, “Tên biến thái này căn bản không coi chúng tôi là người!”

Nói xong nữ nhân liền che mắt bắt đầu khóc, bất lực giống như là một tiểu bạch thỏ.

“Không khóc không khóc. ” Túy Vô Dạ ôn hòa đem nữ nhân ôm vào trong lòng, trấn an vỗ một cái sau lưng cô, âm thanh nhiệt độ cực kỳ ấm áp, “Đều kết thúc rồi, người xem, ta đã bắt được cái tên thủ vệ đáng chết này rồi.”

Cảm giác được nhiệt độ ấm áp trong ngực Túy Vô Dạ, nữ nhân khóc càng lớn tiếng hơn, cô nằm trong ngực của Túy Vô Dạ khóc sùi sụt dịu dàng nói, “Cảm ơn người...”

“Không cần cảm ơn ta. ” Túy Vô Dạ cười, “Người tên là gì?”

“Ta gọi là Triệu Di Ninh. ” Triệu Di Ninh thật nhanh liếc nhìn gương mặt anh tuấn của Túy Vô Dạ, lại rất nhanh cúi đầu, gương mặt thẹn thùng.

“Tên rất dễ nghe. ” Túy Vô Dạ tiếp tục tán dương, kỹ thuật thành thạo.

Nhìn một màn nam nữ ôm nhau trước mắt, Tu Tề lạnh lùng liếc Túy Vô Dạ khoe miệng hẩn vận vẹo nở nụ cười, ngồi xổm xuống trực tiếp bóp lấy cổ tên thủ vệ.

“Các thủ vệ khác đã đi đâu rồi?”

Túy Vô Dạ tạm thời đang an ủi nữ nhân kia, vậy thì cũng chỉ có thể do hẩn tiếp tục thăm vấn thôi.

“Khục khục khục...” thủ vệ rất khó chịu ho khan mấy tiếng, trên mặt bởi vì thiếu ôxy mà tím bầm.

“Không nói thì đi chết đi. ” Tu Tề buông lỏng tay ra, nhưng lại càng dùng sức nắm chặt ống khóa quần ở trên người tên thủ vệ.

“Oa người thật có lòng tốt, ta cho là người sẽ bóp chết hẩn ngay. ” Túy Vô Dạ ở một bên cột nhà nói, sau đó bị Tu Tề lần nữa trừng mắt một cái.

So với cái liếc mắt vừa rồi ra vẻ cường ngạnh của thủ vệ, cái liếc mắt này của Tu Tề rất hiển nhiên nhìn như La Sát tràn đầy sát ý.

“Thủ vệ nơi này phần lớn đều tới tầng bốn, nhưng vì mới vừa rồi có báo động vang lên... Nhất định là các thủ vệ đã rời đi tầng bốn đến địa phương xảy ra chuyện rồi. ” Triệu Di Ninh tựa vào ngực của Túy Vô Dạ, hai mắt rung rung nhìn Tu Tề nói.

“Người biết thật nhiều nha, bảo bối. ” hôn một cái lên gò má sưng đỏ của Triệu Di Ninh, Túy Vô Dạ rất đắc ý liếc Tu Tề một cái.

Thấy không, hẩn không thăm vấn cũng đều có thể có được tình báo.

Tu Tề không thấy ánh mắt khiêu khích của Túy Vô Dạ, hướng về phía thủ vệ đang thờ hẩn hẩn nằm trên đất tiếp tục hỏi, “Tại sao báo động lại vang?”

Thủ vệ thấy Triệu Di Ninh đem lời không nên nói đều nói hết rồi, trong lòng mắng đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi nên mở miệng nói, “Bởi vì ở tầng 2 có người xâm nhập.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ai nói ta sẽ cứu các người

Chương 37: Ai nói ta sẽ cứu các người

Trong hành lang đột nhiên yên tĩnh lại, hồi lâu Túy Vô Dạ mới cười một tiếng nói, “Có phải là lão đại hay không?”

“Nhất định là ngài ấy. ” Tu Tề ngẩng đầu nhìn lên phía trên trần nhà, nghĩ đến Mặc Văn đang ở phía trên, bọn họ không nhịn được kéo ra một nụ cười quỷ dị.

“A, lần này có thể coi là tìm được lão đại rồi, nếu không tìm được hẩn, chúng ta liền phải chìm ở trong thi triều mất. ” Túy Vô Dạ cảm thán than một tiếng, đem Triệu Di Ninh trong ngực đẩy qua một bên, đứng lên đuổi thẳng người.

Ôn nhu trên mặt trước đây không còn nữa, chỉ còn lại một nụ cười cổ quái.

“Thì triều?” thì vệ nằm trên đất đang cố gắng bò dậy ngậy ngậy.

”Ừ... thời điểm chúng ta tới tiếp nhận thành đã biết vùng đất tử vong Lục khu có dấu hiệu Zombie tụ tập, chắc trong vòng ba tháng nữa sẽ có một lần thi triều.” Túy Vô Dạ hướng về phía thủ vệ hảo tâm giải thích, sau đó thần sắc không đổi lấy dao găm trực tiếp đâm xuyên qua cổ hắn, “Ngươi đem điều này làm tin tức cuối cùng ngươi được biết, rất tốt a.”

Xoay người rút chủy thủ của mình về, đồng thời mang theo thật dài một đạo vết máu.

“Tu Tề, ngươi không giết người thì giao cho ta giết như thế nào? Vật tẫn kỳ dụng.” xoa xoa máu bị văng ở trên mặt mình, Túy Vô Dạ cười híp mắt quay đầu nhìn về phía Tu Tề nói, “Dù sao ta cũng là tín ngưỡng của ngươi.”

Nghe vậy Tu Tề có chút ít nhượng mảy, mới vừa muốn nói chuyện bỗng nhiên cảm thấy lông tơ dựng lên, nương theo tiếng súng, vai hắn liền truyền đến một trận đau nhói.

“A!” Triệu Di Ninh che miệng kêu lên một tiếng sắc nhọn.

Tu Tề rũ mắt có thể rõ ràng nhìn thấy chỗ bả vai hắn máu đang bắn ra tung tóe, quay đầu liếc nhìn ngay đầu tên thủ vệ đang núp ở nơi góc tường, chỗ ông khóa trên cánh tay giống như rắn nhanh chóng rời khỏi thân thể hắn, trong chớp mắt liền quần ở trên người tên thủ vệ đánh lên kia, giật hai cái cắt đứt cổ của hắn.

“Nhìn, thời điểm nên giết người, ta sẽ tự giết.” Tu Tề dường như cười, thanh tú trên mặt hắn thật nhanh xẹt qua một tia điên cuồng, đến Túy Vô Dạ cũng không thể thấy rõ.

Không để ý đến sự mạo hiểm của vết thương trên cánh tay, Tu Tề trước hết là lấy ra một tảng lớn áp súc bánh bích quy nhét vào trong miệng.

Khi sử dụng dị năng đối với thân thể tiêu hao cực kỳ to lớn, nếu như sau khi sử dụng dị năng mức độ lớn mà không được ăn uống bổ sung năng lượng, cho dù là dị năng giả cường đại đi nữa thì dị năng cũng sẽ thành cực kỳ yếu ớt.

“Được rồi, nói thật ta thật sự không phát hiện nơi đó có một tên thủ vệ ẩn trốn.” Túy Vô Dạ cười hi hi nói, nhìn qua căn bản khó mà phân biệt trong lời nói của hắn là thật hay giả.

Chú ý tới bả vai Tu Tề đã bị nhuộm đỏ, hắn tiến lên nâng cánh tay Tu Tề, không chút lưu tình hung hăng đè xuống miệng vết thương.

Tu Tề đau nhói một tiếng, nhưng hắn chỉ cau mày một cái không nói gì, một bàn tay vô tình bóp lấy mu bàn tay đầy sẹo bóng của mình.

Một giây kế tiếp vết thương nơi bả vai hắn liền lấy tốc độ cực nhanh bắt đầu khép lại, rất nhanh thì khôi phục như lúc ban đầu.

Túy Vô Dạ cùng Tu Tề điều khiển dị năng khác nhau, dị năng của hắn phi thường thần thánh —— là chữa trị.

“Loại người như ngươi có loại năng lực này giống như là ác ma lại có đôi cánh của thiên sứ.” Tu Tề ho khan một tiếng, hoạt động hai cánh tay.

“Chữa khỏi cho ngươi, ngươi lại còn giễu cợt ta, có tình thương hay không vậy?” Túy Vô Dạ lấy ra thức ăn cần một hộp lớn, mới nói, “Ngươi hẳn là phải bởi vì có ta là đồng bạn tốt như vậy mà cảm thấy thật hạnh phúc.”

“Hừ.” Tu Tề lười để ý hắn.

Túy Vô Dạ liếc vết sẹo trên mu bàn tay Tu Tề một cái, tựa như cười mà không phải cười cong lên khóe môi, “Ta nói, có muốn hay không giúp ngươi đem vết thương trên mu bàn tay cũng chữa khỏi luôn?”

“Không cần.” Tu Tề nhàn nhạt rũ xuống mí mắt.

“Cầu xin các người cứu lấy chúng tôi với!”

Lúc này bên trong ngục giam các cô gái bỗng nhiên cùng kêu lên cầu cứu, từng cái tay một từ trong lan can ngục giam đưa ra cố gắng bắt lấy quần áo của Túy Vô Dạ cùng Tu Tề.

“Các ngươi không phải mới vừa còn rất an tĩnh sao.” Túy Vô Dạ hài hước liếc nhìn nữ nhân đang nắm lấy ống quần của mình một cái, ngồi xổm xuống cười nói, “Làm sao lại bắt đầu lớn tiếng cầu cứu rồi?”

Cái nữ nhân đang cầu cứu kia ngâm lấy nước mắt lác đầu một cái, ngược lại Triệu Di Linh một mực không nói gì lại nhỏ giọng mở miệng, “Trước mặt tên thủ vệ còn sống, các cô ấy hẳn là không có cách nào khẳng định được các người có phải là người tốt hay không.”

“Chúng ta giết thủ vệ, chúng ta liền biến thành người tốt rồi hả?” Túy Vô Dạ nghe vậy không khỏi cười, nụ cười lần nữa treo lên bên miệng của hắn, “Ta thích loại định nghĩa người tốt này.”

“Các người đã cứu chúng tôi, các người liền là người tốt!” nữ nhân mới vừa rồi kéo ống quần Túy Vô Dạ khàn giọng nói, thanh âm của cô giống như là Vu Nữ ở lâu trong thành bảo rất thâm lòng người.

“Nói như vậy, Sao lại khẳng định ta sẽ cứu các ngươi?” trên mặt Túy Vô Dạ vẫn treo nụ cười, nhưng mà chân của hắn lại hung hăng giẫm ở trên bàn tay nữ nhân đang nắm chặt ống quần hắn.

Nữ nhân kia phát ra một tiếng thét chói tai, chỗ xương tay mơ hồ phát ra âm thanh vỡ vụn.

“Có phải các người hiểu lầm một chuyện hay không?” Túy Vô Dạ trên chân dùng sức nghiêng một cái, một tay sờ một cái lên cổ của mình cười nói, “Coi như là chúng ta giết thủ vệ, vậy cũng không nhất định là sẽ cứu các ngươi a.”

Nói xong Túy Vô Dạ giơ chân lên đi đến trước mặt Triệu Di Ninh, nhìn cô ta đang không dám tin nhìn chăm chăm hắn, đưa tay trực tiếp kéo lại tóc cho cô.

“Bây giờ ở trong mắt của ta, các ngươi chỉ bất quá vẫn là hàng hóa mà thôi.”

Trong hành lang truyền ra tiếng cười còi mở như ánh mặt trời của Túy Vô Dạ, nương theo tiếng cười là tiếng khóc lóc thảm thiết của các cô gái, chỉ làm cho cả người phát rét.

Những nữ nhân đáng thương này cho là họ được cứu rồi, nhưng chẳng qua chỉ là rơi vào một cái Địa Ngục khác thôi.

Tu Tề đã sớm hình thành thói quen nhìn Túy Vô Dạ nổi điên, hắn đi tới nơi tên thủ vệ mới đánh lén vừa rồi, nhìn chăm chăm nơi vách tường sau cau mày.

“Nơi này có phải là còn có đường đi?” hắn quay đầu lại hỏi Triệu Di Linh đang giống như mảnh nhỏ lá khô trong tay Túy Vô Dạ.

Triệu Di Ninh hoảng sợ rụt lại, sau đó thanh âm run run nói, “Phía sau tường là cầu thang.”

“Nơi này nguyên lai còn có cầu thang?” Tu Tề cau lại lông mày, trước đó hắn vẫn cho rằng nơi này chỉ có một cái thang máy.

Đưa tay ở trên vách tường sờ một cái, khi tìm được một nhóm gạch không nên nhô ra, hắn không chút do dự liền đè xuống.

Một giây kế tiếp bên trái vách tường kia liền mở ra một cánh cửa, bên trong cửa đen như mực, có một cái cầu thang đang nối liền trên dưới tầng.

“Tầng kế tiếp là cái gì?” Tu Tề lại hỏi.

“Xuống dưới, tầng kế tiếp hẳn là nhốt trẻ em... Còn có chỗ thủ vệ dùng chân cũng ở gần tầng bốn.” Triệu Di Ninh đã run không còn hình dáng gì, mặt sưng thành một đoàn cộng thêm cô ta đang sợ hãi nhìn qua có chút tức cười.

Trẻ em? Tu Tề nghe vậy trên mặt thoát nhìn không có phản ứng gì, nhưng mà bàn tay có vết sẹo lại tùy ý hoạt động hai cái.

Rất hài lòng với Triệu Di Ninh thức thời như vậy, Túy Vô Dạ xách cô ta lên tùy tiện nhốt vào một gian phòng giam, đi tới bên người Tu Tề liền hướng bên trong nhìn một cái.

“Chúng ta đi lên tìm lão đại hay vẫn là đi đến tầng kế tiếp?”

“Tầng kế tiếp.” Tu Tề nhàn nhạt nói, “Lão đại chung quy cũng sẽ xuống đây, chúng ta đi xuống trước.”

“Được, là ngươi muốn đi tiếp.” Túy Vô Dạ ngoài miệng trêu đùa đôi câu, vỗ bả vai Tu Tề không có dị nghị gì, “Vậy chúng ta sẽ xuống ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Mặc Văn nổi giận

Chương 38: Mặc Văn nổi giận

Trên thế giới này, có lúc thứ kinh khủng nhất không phải là người chết, mà là người sống.

Lướt qua vết máu trên chủy thủ, Mặc Văn hơi hơi nhắc chân đá văng một tên cản đường, màu mực trong con ngươi dao động không hề nén được hưng phấn.

Toàn bộ hành lang giờ phút này khắp nơi đều là thi thể đầu một nơi thân một nẻo, Mặc Văn đang đứng ở trong hành lang hầu như không còn sinh khí ngay cả một người toàn thân đều không để lại này.

Hô hấp trong không khí mang theo mùi máu tươi, hắn ngược mắt nhìn về phía bơm nước đầy máu tươi phía trước, ánh mắt thuận theo nhìn lên phía trên

bom nước là một đường ống, cuối cùng hiểu được lúc ở tầng trên vì sao hắn lại ngửi được mùi máu tanh.

Lại suy nghĩ một chút vì sai ở bên trong tiểu khu rất nhanh sẽ tụ tập số lớn Zombie, nguyên lai đều là vì mùi máu tanh này hấp dẫn tới.

Nghĩ tới đây Mặc Văn không nhịn được đỡ cái trán giữa đầu, ha ha phá lên cười một tiếng, tiếng cười tùy ý lại mang theo cuồng vọng.

Những người ở nơi này rõ ràng cũng làm chuyện tàn nhẫn giống như hắn, mà lại ở lúc trước khi chết từng người từng người lại trách cứ hắn, kêu hắn là “Biến thái” là “Người điên”.

Bọn họ dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Rõ ràng là, mọi người đều cùng là người điên, không phải sao?

Một cước giẫm lên một thi thể, trong huyết dịch phát ra “lạch cạch” một tiếng, ở nơi hành lang an tĩnh này lại dị thường dễ nghe.

Mặc Văn đành chỉ âm thanh nụ cười điên cuồng, dòi đi cánh tay, trên mặt ả núp đáng vẻ hung ác.

Cái cảnh tượng như địa ngục lại mang theo mùi máu tanh nồng đậm này, rốt cuộc làm cho Mặc Văn đang yên lặng, dục vọng lại kịch liệt hồi phục trở lại, ý thức của hắn đã bị sự hung ác cùng cố chấp thay thế, hắn cần phải tiếp tục duy trì sự giết chóc cùng ngược đãi.

“Lam Lam...” khớp xương ngón tay phát ra tiếng vang trầm nặng, hai con ngươi đen nhánh của hắn nổi lên gió bão trí mạng, xen lẫn khát máu cùng hung ác, tràn đầy sát ý, “Khi tìm được em, phải phạt em thế nào mới tốt đây.”

“Em tại sao lại chạy trốn khỏi anh? Thật là không ngoan ngoan... Thật là không ngoan ngoan.”

“Keng——”

Cửa thang máy phát ra thanh âm nhắc nhở thanh thúy, ngay sau đó ngừng lại mở cánh cửa ra, Mặc Văn đứng ở cửa có thể thấy rõ ở sau thang máy có một cánh cửa đen nhánh khác sau hành lang.

Bước nhanh xuyên qua thang máy, hắn đi vào bóng tối, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh, giống như Từ Thần đang muốn đoạt lấy tánh mạng người khác.

Bây giờ Mặc Văn tâm tâm niệm niệm không biết Vu Lam đang làm gì?

Cô dĩ nhiên là đang đi tìm hắn.

“Ngao ô?”

Vu Lam xoa xoa dây nịt da trên xương đùi mình, bị bội lỗi kéo chiếc áo sơ mi mới tinh. Cô giống như con ruồi không đầu đi loạn khắp nơi, cảm giác phương hướng lại không tốt, đến cuối cùng ngay cả nơi cô từ đâu chạy tới cũng không biết.

Cô ở đâu? đồ chơi của cô chạy đi nơi đâu rồi?

Thật ra thì lúc trước cô chỉ là muốn tránh máu. Mùi máu tanh, quá nồng đậm. Mùi tanh sẽ làm cho cô không thể duy trì được ý thức. Nhưng khi rời xa mùi tanh, cũng đem cô và đồ chơi tách ra.

“Gào!” không muốn đi nữa, đi bộ mệt quá, cô muốn đồ chơi mau tới cứu cô!

Cấn ngón tay không có tí thịt nào của mình, cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi của loài người, nghe được thanh âm của nhân loại. Cô lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nhảy lên bám ở trên trần nhà.

Không thể không nói, cô chẳng qua là lười đến không thích hoạt động, cũng không phải là không thể hoạt động.

Trần đầy phần khởi nhìn xuyên thấu qua cửa thấy một tên nam nhân đầu đầy mồ hôi đang ở trên người một nữ nhân “Rong ruồi” Vu Lam đem con người đột nhiên lòi ra của mình nhìn trở về, khuôn mặt đầy hiếu kỳ.

Cô không hiểu bọn họ đang làm gì, nhưng lại thấy bọn họ có bộ dáng chơi thật vui vẻ.

Không thể không nói thời điểm bây giờ Vu Lam thật sự là có trí nhớ mạnh nhất, cô nhìn như vậy, liền đem toàn bộ động tác của đôi nam nữ trước mắt tất cả đều ghi tạc vào trong đầu.

Về sau cô muốn tìm đồ chơi của cô cùng chơi cái trò chơi này nha.

Vì vậy Lam Lam Hoa Lili đem chuyện sinh sản đời sau “Vĩ đại” này định nghĩa thành một loại trò chơi.

Quay đầu nắm chặt một nắm tóc to, Vu Lam nhìn một hồi liền buồn chán chep miệng. Cô có chút thú vị từ trên trần nhà nhảy xuống, sau đó hướng về phía hai người kia, thật thấp rống một tiếng.

Có người rình coi thì không có gì, nhưng lại có con Zombie nào đó rình coi còn ra dọa người. . . Đây thật là đem tên nam nhân đang “Vận động” kịch liệt kia bị dọa gần chết.

“A!”

Nhìn thấy Vu Lam, trong nháy mắt nam nhân cả kinh hét lên, một giây kế tiếp bị dọa liền lăn một vòng từ trên giường ngã xuống, “Vì sao ở nơi này lại có Zombie? !”

Nữ nhân cũng nhìn thấy Vu Lam, bị hù dọa sắc mặt trắng bệch đồng thời người run rẩy không biết nên làm gì nữa.

“Gào. ” đừng để ý tới tôi, các người tiếp tục đi nha. Vu Lam cười híp mắt cúi đầu, trưng ra bộ dáng vô cùng hiền lành.

Dạ đây cô kêu gào muốn ăn hai tên nhân loại đang tỏa ra mùi thịt thơm trước mắt này, nhưng mà ý thức của cô lại kiên định không chế hành động của cô.

Đáng tiếc cô là người hiền lành nhưng mà ở trong mắt tên đàn ông kia lại là dữ tợn. Nam nhân kia phản ứng lại rất nhanh, cầm lên một cây súng bên trên y phục liền hướng về phía Vu Lam nổ hai phát, tiếng súng chói tai vang lên làm cho Vu Lam bị giật mình, cô liền né người tránh đi.

Cô không vui gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt cô thoáng cái biến hóa nguy hiểm, cô giống như một con Zombie thông thường một nửa người nằm sấp trên mặt đất, tùy thời chuẩn bị tiến lên cắn đứt cổ của tên đàn ông kia.

Nếu như lúc này cô có cái đuôi nó tuyệt đối sẽ rất có lực uy hiếp.

“Lam Lam”

Nhưng mà còn không đợi cô phát động công kích, trong hành lang đen nhánh sau lưng liền truyền đến một đạo thanh âm dễ nghe quen thuộc.

Khi đạo thanh âm này vang lên, trong nháy mắt, cảm giác phòng bị trên người Vu Lam liền rút đi hết. Cô vội vàng đứng lên, vui vẻ hướng về phía địa phương mới lên tiếng vừa rồi nhào tới.

“Ngao ô! ” người đã về rồi!

Cô cao hứng la lên.

Mặc Văn quả nhiên đứng trong bóng đêm, hần nửa quỳ xuống lộ ra nụ cười ôn hòa hướng về phía Vu Lam dang tay ra, ôn nhu giống như quá khứ vậy.

Nhưng mà bước chân Vu Lam lại dừng một chút.

Cô bèn nhảy phát giác nguy hiểm.

Nhưng mà cho dù như vậy cô cũng chỉ ngần ngừ ngừng lại một lát, tiếp lấy liền liều mạng nhào tới trong ngực Mặc Văn.

“Ngao ô. . . ” rất muốn người.

Khi cô ngã vào trong ngực hần, trong nháy mắt Mặc Văn liền nắm chặt khuỷu tay, vững vàng đem cô siết chặt ở trong ngực.

Vu Lam có chút khó chịu, ánh mắt của cô ngập nước cọ xát ngực Mặc Văn, ngẩng đầu lên đáng thương “Ô ô ” một tiếng.

“Lam Lam, tại sao em lại rời khỏi anh. ” đôi con ngươi Mặc Văn cơ hồ khuếch trương đến lớn nhất, đôi mắt hần đen nhánh không ánh sáng phản chiếu đôi mắt ngập nước của Vu Lam, lòng mơ hồ có chút run rẩy.

“Ngao ô. ” Vu Lam khó chịu nhú mũi, nằm úp sấp ở trong ngực hần nức nở, giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu vẫn không nhận được xông ra hốc mắt.

Khó chịu a.

Cô không thích đồ chơi như vậy với cô.

Nước mắt Vu Lam nhanh chóng nhuộm ướt bộ ngực hần, trong ánh mắt Mặc Văn nhìn như bèn chắc không thể phá vỡ, nhưng tâm lý chán kia lại trong nháy mắt điên cuồng bề nổi, còn dư lại chỉ có hốt hoảng cùng mờ mịt.

“Lam Lam. . . Lam Lam. . . Lam Lam. . . ” lực đạo của hần trong nháy mắt nhẹ xuống, vùi đầu trong bà vai Vu Lam một lần lại một lần lẩm bầm tên của cô, thanh âm khàn khàn một tiếng lại quan trọng hơn một tiếng.

“Không được rời bỏ anh, không muốn em rời bỏ anh, anh không thể không có em!”

“Ngao ô.”

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đồ chơi của cô vui, cô cũng vui

Chương 39: Đồ chơi của cô vui, cô cũng vui

Thanh âm của Vu Lam bây giờ thực sự không tính là êm tai, nhưng mà lại có thể đem đáy lòng đang điên cuồng của Mặc Văn từ từ dịu dàng xuống.

“Lam Lam.” Mặc Văn ôm eo Vu Lam, vội vàng hôn nhẹ cổ của cô, gửi gắm tất cả nỗi lòng của mình.

Nhận ra được Mặc Văn yếu ớt, Vu Lam rất ngoan ngoãn đưa tay ra, giống như thời điểm lúc trước Mặc Văn đỡ cô, vụng về vỗ hai cái lên lưng hắn.

Cọ xát cái trán Mặc Văn, cô làm nũng tựa như đánh hai tiếng khò khò.

“A...” ghé vào bên tai Mặc Văn, Vu Lam cố sức điều chỉnh thanh âm của mình, thật lâu mới phun ra một chữ không rõ, “Ồ.”

Khi phát ra một tiếng này cô rất không hài lòng cúi đầu, có chút ách nỡ lắm bả một tiếng, cả người cũng dứt khoát treo ở trên bả vai Mặc Văn.

“Lam Lam?” chú ý tới sự khác thường của cô, Mặc Văn ngẩng đầu lên nhẹ nhàng sờ một cái lên cái cổ không tính là bóng loáng của cô, dụ dỗ cô, nói, “Làm sao vậy?”

“A...” Vu Lam khò sờ chu cái miệng lên, lần nữa há mồm khó khăn nói, “A... Ồ.”

Ngay từ đầu Mặc Văn còn hơi nghi hoặc một chút, nhưng rất nhanh thì phản ứng kịp, ngạc nhiên nhìn cô nói, “Lam Lam, em đang gọi anh phải không?”

Vu Lam nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, cô chỉ biết đồ chơi của cô sẽ bởi vì cô gọi hắn như vậy thì hắn sẽ rất vui vẻ. Cô muốn phát ra cái âm điệu này rõ ràng hơn, nhưng mà dây thanh, đầu lưỡi của cô đều không cho phép.

Vào giờ khắc này trong lòng Mặc Văn tất cả lệ khí đều tiêu tan toàn bộ ở trong không khí, hắn ôn nhu hôn lên tai của Vu Lam, tâm tình nhảy nhót làm cho hắn không nhìn được ngoắc ngoắc khóe miệng, “Lam Lam...”

“Em như vậy, anh làm sao có thể để cho em rời xa anh được?”

Cảm giác được trên người Mặc Văn khí tức đã thay đổi giống như ngày trước, Vu Lam mới thận trọng đảo đôi mắt ti hí, vui vẻ chui vào trong ngực Mặc Văn, dù trên người Mặc Văn lúc này có mùi máu tanh rất nồng đậm.

“Gào!” đồ chơi của cô vui, cô cũng vui!

Hai người bên này nhu tình mật ý, trong phòng bên kia, tên nam nhân đang kéo quần lên lấy súng từ trong phòng vọt ra, khí thế hung hăng hướng về phía hai bên hành lang đen nhánh quất lên, “Con mẹ nó! đi ra cho tôi!”

Một tiếng này thật đúng là trung khí mười phần, trong hành lang truyền ra từng trận tiếng vang làm cho lỗ tai người ta tê dại.

Mấy tên còn ở trong phòng trực thủ vệ, từng tên một vội vã chạy ra, nhìn thấy nam nhân đang ở trần vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Con mẹ nó nơi này vừa rồi có Zombie xuất hiện, thiếu chút nữa nó đã ăn lão tử rồi!” nam nhân hiển nhiên là bởi vì sự tình vui vẻ bị cắt đứt hơn nữa còn bị kinh sợ mà nổi giận, hắn gân giọng hàm hừ, phun ra vô số nước miếng, “Các người, mấy tên khốn kiếp là thủ vệ như thế nào vậy, sao Zombie cũng có thể đến đây!”

Đáng thương tên thủ vệ đứng gần hắn nhất bị phun nguyên gương mặt toàn là nước miếng, nhưng ngay cả lau hắn cũng không dám lau, vội vàng nói, “Lý đội trưởng, ngài có phải là nhìn lầm rồi rồi hay không, nơi này làm sao có thể có Zombie?”

“Cmn lão tử có thấy hay không! Không lẽ lão tử còn không biết sao?” Lý Lôi kéo lấy cổ áo một tên thủ vệ tiếp tục rống to, “Lão tử đang cùng vợ chơi vui vẻ, lại có một con Zombie giống như chuột đột nhiên xông tới, nếu không phải lão tử phản ứng nhanh, lúc này tiểu tử người sớm đã bị ăn sạch sẽ rồi!”

Thủ vệ kia bị Lý Lôi đóng đưa đến hoa mắt váng đầu, hắn vẫn chỉ có thể ý vị gật đầu nói “Dạ dạ dạ...”

Chẳng qua là lúc này trong hành lang nhiệt độ lại thấp xuống không ít.

Nghe được lời Lý Lôi gương mặt hoa lệ của Mặc Văn tối xuống một mảnh, quanh người hắn tản ra khí tức lạnh, da thịt hắn lạnh giá giống như là người chết.

Cúi đầu chọc chọc quai hàm đang phồng lên của Vu Lam, hắn cười yếu ớt hỏi, “Thì ra là có người phát hiện em?”

“Ừc. ” Vu Lam phun ra một cái bong bóng, tròn tròn mắt, gương mặt vô tội.

“Em đã làm gì để cho hấn tức giận như vậy? ” Mặc Văn tiếp tục cười híp mắt hỏi.

“Gào hô. ” Vu Lam vẫn là vô tội nhìn hấn.

“Được rồi, anh biết rồi. ” thân mật chạm vào trán Vu Lam, Mặc Văn híp cặp mắt đen nguy hiểm cơ hồ muốn xem thấu trong ánh mắt Vu Lam có chứa gì, hấn hé mắt ung dung cười nói, “Lam Lam em nói xem anh nên giải quyết bọn họ như thế nào cho phải đây?”

“Gào? ” bị ôm chặt không cách nào nhúc nhích Vu Lam nháy mắt hai cái.

”Ừ, vậy hãy để cho bọn họ không thể mở miệng được nữa. ” Mặc Văn vuốt tóc của Vu Lam nói, về mặt giống như là ” tất cả anh đều sẽ nghe theo em”

“? ? ?”

Vu Lam nghiêng nghiêng đầu, từ đầu chí cuối về mặt cô đều mờ mịt.

Hôn một cái lên cặp mắt mờ mịt của cô, Mặc Văn ôm lấy cô nhấc chân liền đi ra khỏi bóng tối. Nhìn cánh tay trần hùng hù hỏ hỏ của Lý Lôi, con người hấn đột nhiên nhăn rụt lại.

Bên mắt vừa liếc về phía căn phòng, đúng lúc thấy một nữ nhân đang chặt vật từ trên giường lật xuống nhặt y phục mặc vào.

“... ” tay đang nắm lấy thắt lưng Vu Lam hơi dùng thêm chút ít lực đạo, trông mắt Mặc Văn nhìn chăm chăm ánh mắt u mê kia của cô, một hồi lâu mới tựa như cười mà không phải cười hỏi, “Lam Lam, mới vừa rồi em rốt cuộc đã nhìn thấy những gì?”

Vu Lam mới không để ý tới hấn đang làm bầm làu bàu cái gì đâu, miệng cô nhẹ cắn chặt nút thắt trên cổ áo hấn, về mặt cô kiên định giống như nếu không thể đem cái nút thắt ấy kéo xuống thì sẽ không chịu bỏ qua.

Mà Lý Lôi khi nhìn thấy Mặc Văn trong nháy mắt hấn đã cảm thấy lông tơ dựng thẳng lên, kinh nghiệm nhiều năm nói cho hấn biết người đàn ông trước mắt này hấn sẽ không thể trêu chọc nổi.

Ánh mắt rơi vào trong ngực Mặc Văn, Lý Lôi đầu tiên là cả kinh tiếp lấy lập tức cảm sủng lên.

Chung quanh mấy người lính gác cũng nhanh chóng tiến vào trạng thái phòng bị.

“Người là người nào! ” một người thủ vệ lớn tiếng quát, hấn nhìn chăm chăm Vu Lam về mặt mơ hồ còn có chút sợ hãi.

Nhưng mà Mặc Văn ngay cả nửa cái liếc mắt cũng không cho hấn, chẳng qua là bắt đắc dĩ thờ dài, nhếch miệng lên nở một nụ cười cực kỳ ôn nhu, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra ý tứ gần gũi.

“Lam Lam, anh nghĩ anh phải thay đổi chủ ý rồi. ” thanh âm của hấn cũng trầm thấp êm tai, “Bọn họ hấn là phải sống không bằng chết mới tốt.”

Lý Lôi đầu tiên là sững sờ, vừa muốn giễu cợt Mặc Văn, liền lại thấy Mặc Văn ngẩng đầu lên nhìn hấn nhàn nhạt nói, “Nhất là người.”

Bốn chữ ngắn ngủi này làm cho trái tim Lý Lôi trong nháy mắt co rút nhanh, hấn chặt vật lui về sau nửa bước, một giọt mồ hôi lạnh theo trán thấm ra.

Hoàn toàn không thềm để ý tới phản ứng của Lý Lôi, Mặc Văn sau khi nói xong liền không thềm nhìn hơn mười hòng súng kia, ôm lấy Vu Lam đi vào căn phòng bên cạnh.

Nữ nhân đang mặc quần áo kia sắc nhọn kêu một tiếng, ôm chặt lấy cánh tay của mình.

Vu Lam thấy vậy nho nhỏ bĩu môi, lại từ trong ngực Mặc Văn rút một cái.

Bọn thủ vệ thấy Mặc Văn dám không nhìn bọn họ như vậy, lòng tự ái họ bị sỉ nhục, lập tức rồi rít bóp cò.

Không nghĩ tới khi bọn họ bóp cò lại không có như nguyện nghe được âm thanh đạn bắn, ngược lại thì không khí lại có một trận đông đặc, súng trong tay bọn họ lại giống như là bị cố định ở trong không khí không cách nào sử dụng được, trong chớp mắt đột nhiên hóa thành bột phấn.

Bọn thủ vệ trở mắt nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kinh sợ trong mắt đối phương, Lý Lôi thậm chí còn ngã ngửa trên đất.

Mới vừa rồi... Xảy ra chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zoombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chúng ta về nhà

Chương 40: Chúng ta về nhà

Bên trong căn phòng, thời điểm nữ nhân đang ăn mặc quần áo nhìn thấy Mặc Văn theo bản năng kéo lấy y phục của mình, thời điểm khi cô ta nhìn rõ mặt mũi Mặc Văn thì sững sốt một chút, có chút thất thần.

Lúc này trên mặt Mặc Văn không có huyết sắc lại bị dính mấy giọt máu tươi, nhưng lại không hiện lên sự bẩn thỉu, ngược lại còn làm cho hắn có một loại cảm giác Tà Tử không kèm chế được. Hai con ngươi đen nhánh giống như hổ đen hấp dẫn tầm mắt của người khác, giống như là ở bờ bên kia chứa mạn châu sa hoa, thần bí làm cho người khác tìm đập thỉnh thịch.

Hắn dường như chú ý tới ánh mắt nóng bỏng của nữ nhân, bên mắt rất ôn nhu cười một cái.

Nữ nhân chỉ cảm thấy tâm hồn rung động một cái, hốt hoảng cúi đầu, trên mặt cô ta nóng thành một đoàn.

“Gào.” chú ý tới phản ứng này của cô ta nữ, Vu Lam liền ôm chặt cổ của Mặc Văn, ngược đầu tuyên cáo quyền sở hữu của cô.

Mặc Văn rất ôn nhu hôn cằm Vu Lam một chút, sau đó đi mấy bước liền đi tới trước mặt cái người nữ nhân đã bị mê thần hồn điên đảo kia, một tay kéo lấy tóc của cô ta liền đem cô ta vứt ra ngoài cửa, cũng không để ý việc cô ta không mặc quần áo từ tế.

Đối với hắn ngoại trừ Vu Lam ra, hắn luôn luôn không có kiên nhẫn với người khác.

“Lam Lam.” lấy ra một nhóm áp súc bánh bích quy nhét vào trong miệng, Mặc Văn chán ghét liếc nhìn ga trải giường xốc xếch, đem Vu Lam đặt ở bên trên ghế sa lon bên cạnh.

“Ngoan ngoãn ở nơi này chờ anh có được hay không? Anh đem người ngoài cửa giải quyết xong thì rất nhanh sẽ trở lại.”

Mặc Văn nói ra tay áo bị cô nắm, Vu Lam cái hiểu cái không gật đầu một cái, sau đó lại không chịu buông tay ra.

Nhìn tay áo gấu gao bị cô nắm, Mặc Văn cười than một tiếng, cúi người ôm lấy cô liền hôn từ mặt đến cổ cô, nụ hôn cộng thêm hô hấp phả ra hơi nóng của hắn làm cho Vu Lam cong con ngươi khoái trá cực kỳ.

Cục xương nơi cổ họng khẽ nhúc nhích, Mặc Văn lúc này mới dùng âm thanh khàn khàn của hắn đầu độc nói, “Anh rất nhanh thì sẽ trở lại, Lam Lam em phải ngoan ngoãn chờ anh.”

“A...” trợn to ánh mắt như nước long lanh nhìn Mặc Văn xoay người đi ra ngoài, Vu Lam cúi đầu xuống cắn đầu ngón tay của mình nghiền răng.

“Các người nhanh chóng đi nói cho đại nhân!”

Mặc Văn vừa ra đã nhìn thấy mấy người lính gác đang hoảng loạn thành một đoàn, Lý Lôi đang nắm lấy cổ áo một người thị vệ hướng về phía hắn hét, “Vẫn còn ở nơi này lẽ mề cái gì!”

Người có thể trong nháy mắt đem súng của bọn họ làm thành bụi phấn, bọn họ căn bản là chiến đấu cũng không thắng nổi người kia.

Thủ vệ kia run run gật đầu, ánh mắt liếc qua thấy Mặc Văn đi ra, trong nháy mắt mặt hắn liền trắng bệch không chút huyết sắc.

Mặc Văn quét mắt nhìn tất cả mọi người một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn Lý Lôi cùng người nữ nhân đang ôm chân hắn.

Nhận ra được ánh mắt thủ vệ hoảng sợ, Lý Lôi quay đầu lại liền thấy một đôi con ngươi đen nhánh không ánh sáng, giống như Tử Thần bình thản không gợn sóng đang theo dõi hắn.

Nữ nhân kia phát ra một tiếng thét chói tai, liền lăn một vòng, rúc vào sau lưng Lý Lôi.

Ừ... Nam trần nửa người trần trụi, nữ thì quần áo xốc xếch.

Không biết nghĩ tới điều gì mà sắc mặt của Mặc Văn càng phát ra khó coi hơn, hắn rũ mí mắt xuống, làm bầm lâu bầu nói, “Không biết Lam Lam nhìn thấy những gì.”

Không có nghe rõ Mặc Văn nói cái gì, nhưng mà Lý Lôi chỉ nhớ rõ cả người mình đều phát rét, ngay cả hô hấp cũng theo bản năng cẩn thận từng li từng tí.

“Nếu không biết là những gì...” Mặc Văn ngẩng đầu lên, cười ra tiếng, “Vậy liền trực tiếp phá nát toàn bộ là được.”

Vu Lam một mình đợi ở trong phòng thực sự rất buồn chán, cô hết nhìn đông tới nhìn tây một hồi, rồi bò ngay xuống ghế sa lon nằm ở trên mặt đất, giống như thể đang bơi lội quơ hai cánh tay của mình, tự chơi vô cùng cao hứng.

Đội cô lần được hai vòng thì Mặc Văn trở về, lần này trên người Mặc Văn cũng không có nhuộm nhiều huyết khí, hắn vừa về đến trước vừa lấy ra một nhóm áp súc bánh bích quy toàn bộ nuốt vào bụng, sau đó mặt đầy bất đắc dĩ đem Vu Lam từ dưới đất “Nhặt” lên.

“Lam Lam, trên đất nhiều bẩn lắm.” đem Vu Lam thả ở trên ghế sa lon, vỗ bụi đất trên quần áo cho cô, Mặc Văn nhẹ nhàng dùng ngón cái lau đi tro bụi ở chóp mũi Vu Lam.

“Gào.” Vu Lam nhảy mũi mấy cái, cô vô tội nháy mắt mấy cái bắt lấy cái tay Mặc Văn lại, hướng về phía ngón cái của hắn hung hăng thổi ra một hơi, chắc chắn đã thổi hết tro bụi phía trên thì cô làm vẻ mặt nịnh hót làm nũng với Mặc Văn.

Nhìn nha, ta cũng giúp ngươi thổi khô sạch rồi nha. ..., ngươi không thể tức giận nữa nha.

Nhìn Vu Lam như vậy Mặc Văn không có biện pháp nào, hắn xoa xoa tóc của cô rồi đưa tay ra ôm cô lên.

“Đi, chúng ta về nhà.”

Hiện tại hắn cũng không có ý định xen vào cái căn cứ này nữa, hắn chỉ muốn nhanh chóng đem Vu Lam ôm về nhà, cùng nhau ăn cơm đi ngủ trải qua sinh hoạt hai người thôi.

Vu Lam trước sau như một khôn khéo ôm cổ của hắn, từ trong cổ họng cô phát ra âm thanh “Ừ” một tiếng, một bộ dáng Mặc Văn muốn như thế nào thì như thế đó.

“Đói?” Mặc Văn bước chân dừng một chút, tiếp tục đi ra ngoài nói, “Tinh hạch trên người bây giờ đã bị em ăn hết rồi. ..., chờ anh về nhà đút cho em ăn có được hay không?”

“Ngao ô.” Lam Lam cong cong con ngươi.

Bên ngoài phòng ngay cả một người thủ vệ cũng không thấy, an tĩnh giống như là nghĩa địa không còn sinh khí.

Vu Lam bèn nhảy ngửi thấy nhàn nhạt mùi máu tanh, cô tròn tròn mắt hít thở nhìn xuống dưới mặt đất, cảm giác đồ vật thật giống như có chút lồi lõm nhưng mà bởi vì ánh sáng quá mờ nên cô nhìn không thấy rõ.

Có những căn phòng có mùi máu tanh vô cùng nồng nặc, nhưng mà Mặc Văn cố ý tránh những căn phòng này.

“Lam Lam?” thanh âm trầm thấp ở bên tai của cô gọi cô, “Em đang nhìn gì vậy?”

Vu Lam lấy lại tinh thần ôm lấy đầu của hắn, không lên tiếng.

Thời điểm Mặc Văn chuẩn bị lên tiếng bỗng nhiên cảm thấy có một đạo tầm mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm hắn, hắn giương mắt dựa vào trực giác nhìn lại liền thấy một cái máy theo dõi đang hướng ngay hắn, mà trong tròng kính của nó phản xạ ánh sáng u u.

Nhìn chăm chú điểm đỏ nho nhỏ bên trên máy theo dõi kia, Mặc Văn gợn tay lên còn chưa kịp làm gì, chung quanh vốn dĩ là có ánh đèn âm đạm, lại phát ra âm thanh “Két” toàn bộ đèn đều bị tắt, toàn bộ hành lang trong nháy mắt tối đen ngay cả đường đi cũng không thấy rõ.

Vu Lam đang nhu thuận nhưng lúc bị tối đen xuống cô lại bị dọa sợ hết hồn, cô thò đầu ra hết nhìn đông tới nhìn tây một chút, không hiểu làm sao đột nhiên lại tối như vậy.

Cảm giác sau lưng được vỗ nhẹ một cái, cô hướng thụ cọ xát người Mặc Văn sau đó lại khôn khéo rụt trở về như cũ.

“Sợ tối?” Mặc Văn cười nói, Vu Lam cũng có thể cảm giác được thời điểm cổ của hắn phát ra tiếng thì khẽ chấn động.

“Gào.” cô càng thân mật cọ xát cổ của hắn, an tâm ngáp một cái.

Đúng lúc này trên hành lang truyền đến một tiếng cười, nghe giống như là từ trong loa phát ra như, có chút mơ hồ.

“Hôm nay thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt.” trong loa phát ra giọng nam khắc khắc cười, âm thanh như giấy ráp mài qua làm cho người nghe hết sức không thoải mái.

“Bích K?” Mặc Văn nguy hiểm nghiêng con ngươi nhìn chỗ phát ra tiếng nói.

“Ừ, thông minh, ta chính là Bạch sứ Bích K, người quản lý cái trụ sở trong lòng đất này.” Bích K không chút kiểu cách nào liền thừa nhận, sau đó cười ha hả chuyển đề tài tiếp tục nói, “Bất quá... Dục Minh* Túy Đế đại giá đến thăm, ta lại không kịp nghênh đón, thật đúng là thất lễ.”

*Dục Minh = Muốn Minh: là một tổ chức do Mặc Văn thành lập, mấy chương trước mình dùng Muốn Minh nhưng bây giờ mình sửa lại Dục Minh cho hay hơn và hợp truyện hơn.

Ở tầng bốn Túy Vô Dạ đang tựa vào bên tường, trong hành lang đen nhánh chỉ có ánh mắt của hắn là phát sáng rực rỡ.

“Ngươi biết ta?” hắn nhìn quanh giờ lên hai cánh tay cười nói, nụ cười côi mở.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Túy Đế còn có Tu Hoàng

Chương 41: Túy Đế còn có Tu Hoàng

“Nói ra thật là xấu hổ, ta từng may mắn gặp qua cảnh Túy Đế ngược đãi dân chúng.” Bích K. trờ trờ khoe miệng, cười nói, “Từ khi ngươi tiến vào trụ sở của ta, ta vẫn luôn chú ý tới ngươi. . . Túy Đế, Túy Vô Dạ, không nghĩ tới dị năng của ngươi, lại lợi hại như vậy thật làm người ta giật mình.”

“Bị ngươi phát hiện rồi.” bởi vì hành lang đèn nhánh không có ánh sáng, cho nên Túy Vô Dạ nhất thời cũng không tìm được Bích K. đang ở nơi nào quan sát hắn. Có chút bất đắc dĩ buông tay, hắn cố ý thờ dài nói, “Cho nên nói a. . . Ta không thích bị người khác theo dõi, riêng tư đều bị nhìn thấy hết.”

“A, ai kêu ngươi có dị năng khủng khiếp như vậy.” âm thanh Tu Tề bình thản từ chỗ sâu trong hành lang vang lên, hắn từ một bên, trong lao ngục đi ra, cả người đều sền sề vết máu, thời điểm hắn cách Túy Vô Dạ mấy mét, Túy Vô Dạ liền nhìn thấy một cổ mùi máu tanh nồng đậm.

“Ngươi chơi đùa rồi?” nghe được dị năng của mình bị đánh giá là “Khủng khiếp” Túy Vô Dạ vẫn còn có chút khó chịu, hắn hài hước liếc Tu Tề một cái nói, “Ngươi lại không thể nhìn một chút sao, trở về rồi chơi tiếp, làm cho ta đợi lâu như vậy.”

“Ngươi cũng biết. . .” Tu Tề hiện tại tâm tình rất tốt, mặt hắn âm trầm bên trên lại lộ ra một nụ cười vui thích, “Đối với trẻ con đáng yêu, ta rất yêu thích.”

“ừ, biến thái.” Túy Vô Dạ lờm một cái, khinh bỉ Tu Tề đồng thời dường như cũng quên mất, hắn cũng không phải là một người bình thường.

Mà Bích K., sau khi Tu Tề xuất hiện hắn liền không lên tiếng, ngồi ở trước từng hàng máy móc nhìn cảnh tượng từ trong theo dõi mặt không cách nào nhìn thẳng, hắn luôn luôn lạnh nhạt cũng không nhìn được siết chặt quả đấm.

“Ừ? Bích K. các hạ, tại sao lại không nói chuyện nữa?” hắn đi hai bước nhìn thấy máy theo dõi trong hành lang còn có một đạo ánh sáng Hồng duy nhất, Túy Vô Dạ ngẩng đầu lớn tiếng hỏi, “Lên tiếng đi, một mình cùng với người biến thái đợi ở hành lang tối đen như mực này làm cho ta rất sợ hãi a.”

Gân xanh trên trán Tu Tề giật một cái, nhưng bởi vì tâm tình tốt hắn tốt nên cũng không nói lời giễu cợt lại Túy Vô Dạ, chẳng qua là hắn hừ lạnh một tiếng.

“Nghe nói người Dục Minh không xứng đáng làm người, ngày hôm nay ta coi như là thấy được rồi.” trầm mặc thật lâu Bích K. rốt cuộc cũng lên tiếng, trong giọng nói của hắn không hề che giấu chán ghét, rất hiển nhiên hắn đối với cảnh tượng mới vừa nhìn thấy, cảm thấy rất chán ghét.

“Nhìn dáng vẻ hắn như vậy chắc là hắn đã thấy được cảnh tượng chơi đùa của ngươi và bọn nhỏ rồi.” nghe vậy Túy Vô Dạ không khỏi liếc Tu Tề một cái, thật ra thì hắn đối với việc Tu Tề làm tất cả đều không có cảm giác gì, nhưng mà đối với người thường mà nói thì đó tuyệt đối là việc không thể chịu đựng được.

“Hắn biết chúng ta là người Dục Minh?” hoàn toàn không thèm để ý lời châm chọc của Bích K., Tu Tề nghiêng đầu nhìn Túy Vô Dạ hỏi, ngữ khí không được tốt lắm.

“Hắn cũng đã biết ta chính là Túy Đế.” Túy Vô Dạ buông tay, “mới vừa rồi ngươi không nghe thấy sao.”

Mới vừa rồi chơi đùa quá chăm chú nên hắn đúng là không có nghe thấy, Tu Tề cau mày lại không khỏi cười lạnh nói, “Ta đã nói lúc ngươi đi làm nhiệm vụ thì ngươi phải che mặt lại, xem đi, bây giờ bị nhận ra rồi.”

“Trách ta sao, ta phải dựa vào gương mặt này để dỗ người khác.” Túy Vô Dạ cười hí hóp chỉ chỉ mặt mình, nhưng đáng tiếc nụ cười như ánh mặt trời của hắn cũng không dỗ Tu Tề dừng lại được.

“Ta từng nghe nói Dục Minh có Túy Đế Tu Hoàng, không biết mới vừa rồi. . . Vị ngược đãi trẻ con kia, có phải là Tu Hoàng hay không? “hiển nhiên Bích K. không có tâm tư gì nhìn Túy Vô Dạ và Tu Tề cãi vã, hắn cố hết sức làm cho thanh âm của mình bình tĩnh lại, nhưng mà trong giọng nói kia lại nồng nặc ý giễu cợt vô luận như thế nào cũng không thể che giấu được.

“Rõ ràng bình thường Ngươi đem những hài tử này làm thành hàng hóa, nhưng bây giờ lại muốn làm danh hiệu chính nghĩa cho hài tử. . . Thật là dối trá.” Túy Vô Dạ cười nói với Bích K., hắn nhếch khóe môi, quay đầu nhìn Tu Tề, mặt không cảm giác nói, “Nhìn đi, người bình thường đều che cái mặt thì thế nào, bây giờ chẳng phải cũng bị nhận ra sao?”

Tu Tề đem tầm mắt đặt ở bên trên máy theo dõi, ngay cả ánh mắt đều không cho Túy Vô Dạ một cái.

“Cho dù ta lạnh lùng đến đâu, cũng sẽ không đối đãi với hài tử như vậy.” âm thanh của Bích K. cơ hồ là từ trong kẽ răng ép ra ngoài.

“Ta chỉ là đang cứu bọn họ.” Tu Tề thân nhiên nói, hắn nhìn chăm chăm máy theo dõi, tầm mắt xen lẫn khí tức lạnh lẽo, hắn ở trong bóng tối làm cho cả người càng phát ra cảm giác âm trầm, “Ít nói nhảm đi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.”

Bích K dường như cũng không muốn quán quít về vấn đề một đứa bé nữa, hắn cười gần một tiếng nói, “Không có gì, chỉ là muốn để cho các người đến chỗ của ta làm khách thôi, cái vị kia đang ở tầng 2, mặc dù không biết hắn là ai, nhưng chắc cũng là người của Dục Minh các người đấy.”

”phải.” Tuy Vô Dạ đáp rất sáng khoái, Tu Tề cũng không nhịn được trù hạ khóe miệng liếc hắn một cái.

Mặc Văn nghe được Bích K nhắc tới mình, hắn cũng không có phản ứng gì, phải nói hắn từ đầu chí cuối cũng không có đem tinh lực đặt ở trên người Bích K.

Ôm Vu Lam tiếp tục đi về phía thang máy, lúc trước hắn thích nghe Vu Lam cười, tâm tình hắn thật ra thì vẫn rất tốt.

“Vị ở tầng 2 này...” Bích K cuối cùng cũng đưa ánh mắt đặt ở trên người Mặc Văn, nhìn thấy hắn bình tĩnh đi lại ở trong hành lang đen nhánh, không khỏi không nói, “Thật là ngượng ngùng, bây giờ ngoại trừ tầng này của ta thì tất cả các tầng lầu khác đều bị cúp điện rồi, thang máy đã không cách nào sử dụng nữa, mà bây giờ việc duy nhất ngươi có thể làm là đi thông qua cầu thang đến nơi này của ta, ta nghĩ ta sẽ rất nhiệt tình chiêu đãi ngươi.”

Nghe vậy Mặc Văn lập tức dừng bước, hắn đứng tại chỗ có chút không vui cụp mắt xuống, bởi vì bị người khác quấy rầy đến việc hắn và Vu Lam cùng nhau về nhà nên trong đôi tròng mắt đen của hắn lộ vẻ nguy hiểm dị thường.

“Cầu thang ở nơi nào.” hắn hỏi.

“Xoay người đi thẳng, đến cuối tường đẩy ra chính là cầu thang.” Bích K cười nói, hắn bây giờ còn chưa rõ ràng thực lực của người nam nhân không biết tên này, cho nên hắn cố ý ở trên cầu thang thiết kế một chút “Khảo sát” năng lực tồn tại của người đàn ông này.

Mặc Văn cũng cười, hắn không có lên tiếng nữa, chẳng qua là ngẩng đầu lên hướng về phía máy theo dõi lộ ra một nụ cười cực kỳ sạch sẽ.

“Nếu đã muốn tìm chết, vậy thì sẽ làm như mong muốn của ngươi.”

Nhận ra được sát ý không che giấu chút nào trên người Mặc Văn không che giấu, Vu Lam chếp miệng, càng dùng sức ôm lấy cổ của hắn.

Mà ở trong máy theo dõi phía sau, Bích K lại vô hình bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm lưng.

Chuyện gì xảy ra, cái cảm giác quỷ dị này...

Mặc Văn lần này đi rất nhanh, hắn không thèm để ý chút nào đi lên trên lòng bàn chân hắn sền sệt máu thịt, rất nhanh thì đi đến nơi cuối vách tường. Nhìn vách tường trơn tru, hắn không có tâm tư gì tìm chốt mở điện, trực tiếp nhấc chân đạp lên đem vách tường đạp rơi trên đất.

Đi qua bụi đất tung bay Mặc Văn trực tiếp đi vào hành lang, Vu Lam lại cau mày một cái.

Trong cầu thang cũng không có bất kỳ ánh sáng gì, cũng may năng lực nhìn ban đêm của dị năng giả so với người bình thường tốt hơn rất nhiều, loại hắc ám này còn không ngăn được hắn.

Chẳng qua là mới đi mấy bước hắn lại ngừng lại, ngược mắt nhìn thấy trước mặt có một đám thù vè cầm súng ngồi chờ.

Đối với cái tên Bích K này, hắn thật sự là càng ngày càng khó chịu.

Nếu chỉ bê gậy cổ tên kia thôi thì hiển nhiên đã không còn là biện pháp thỏa mãn hắn được rồi, ừ... Hắn có thể bắt đầu từ từ chi, một tác lại một tác đem tên kia làm thành bụi phấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuyết Tiến Hóa Khi Bạn Gái Tôi Là Zombie* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.